

Educație pentru părinți

Sally Kohnberger

ÎMPREUNĂ CU TIM și JULIE CANUTESON

Traducere:
Delia Buciuman

ZAPPY'S

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOHNBERGER, SALLY

Educație pentru părinți / Sally Hohnberger; trad.: Delia Buciuman -
Câmpina; Zappy's, 2005

ISBN 973-87220-4-7

I. Buciuman, Delia (trad.)

2

Copyright © pentru ediția în limba română:
Dr. med. Horst Müller și Editura Zappy's

*Dedic această carte tuturor celor care —
ca și mine — și-au pierdut speranța că
vreodată vor ajunge să fie părinții pe care
îi dorește Dumnezeu; tuturor acelor
mame care au fost cuprinse de frustrare.
O dedic tuturor celor care, uitându-se la
copiii altora, și-au jurat că nu vor face
aceleași greșeli.*

*O dedic fiecărui părinte — fost, prezent
sau viitor —, rugându-mă să luați
principiile prezentate aici și, prin puterea
lui Dumnezeu, să puteți realiza minunea
transformării în inima voastră și apoi în
inimile copiilor voștri.*

Cuprins

PREFAȚĂ.....	7
1. ACCEPTAREA ROLULUI DE PĂRINTE	9
2. PRINCIPIUL MARIEI	23
3. TOTUL ÎNCEPE CU MINE	36
4. VOCEA LUI DUMNEZEU	46
5. MUTAREA LA MUNTE	63
6. PICIORUL PE FRÂNĂ!	77
7. CUM SĂ-MI EXERCIT VOINȚA	87
8. POMPA DE GÂNDURI	107
9. PROGRAMUL ZILNIC VĂ OGLINDEȘTE PRIORITYILE?	123
10. GÂNDURI, SENTIMENTE, EMOȚII	138
11. BUCURIILE UNEI MAME	148

PREFAȚĂ

Inițial, ideea unei astfel de cărți a apărut odată cu nevoia exprimată de un număr de persoane, de a avea o carte despre educarea copiilor, care să abordeze pas cu pas procesul de învățare. Ele mi-au sugerat să scriu o asemenea carte, neștiind cât de greu îmi e să redactez chiar și un articol de patru pagini. Îmi ia incredibil de mult timp! Am tendința să folosesc cuvinte în exces și îmi trebuie mult timp, efort și energie ca să revin și să tai din text, pentru a fi mai concisă. Sarcina de a scrie o carte mi se părea a fi nu numai enormă, ci chiar imposibilă! Așadar, pentru o vreme, nu am dat atenție respectivelor sugestii. Le-am considerat, pur și simplu, o reacție normală din partea unora, care se așteptau să scriu o carte doar pentru că eram soția lui Jim. Dar am știut că trebuie să-L consult și pe Dumnezeu în această problemă, sperând, bineînțeles, că El nu mă va chema să demarez un asemenea proiect!

Așadar, m-am îndreptat spre Dumnezeu și L-am întrebat: “Care este voința Ta în această problemă? Vrei să scriu o carte? O să încerc, dar numai dacă sunt convinsă că această chemare vine din partea Ta! Știi că Tu îmi poți da putere să îndeplinesc această sarcină, chiar dacă se opune oricărei înclinații pe care o am. Poți să-mi dai un semn care să-mi confirme voința Ta pentru mine?”

Și am simțit în inima mea că Dumnezeu îmi spune: “*Sally, vreau să începi să scrii acea carte!*”

“Dar Doamne, cine sunt eu? Da, e adevărat, îmi place să-i ajut pe oameni, dar întotdeauna o fac în colaborare cu altcineva. Tu ai pus în mine darul de a ști cum să mă adresez copiilor și tinerilor și cum să le ating inimile, pentru a Te face pe Tine real în viața lor. Dar, Doamne, ce să fac pentru ca acest lucru să capete o formă scrisă?”

“*Sally, ai reușit să crești doi băieți minunați, astfel încât să-L urmeze pe Isus ca Domn al lor, și te mai întrebi dacă ești în măsură să scrii o carte? Întotdeauna ai pus educația și dezvoltarea lor pe primul plan. Prinde-Mă de mână, iar Eu te voi îndruma pas cu pas. Acesta este secretul succesului, secret valabil pentru toată lumea. Da, ai făcut și greșeli, dar*

ai reușit să modelezi caracterul băieților tăi, prin Mine. I-ai ajutat pe mulți să-și dea seama ce înseamnă cu adevărat a fi părinte. Spune-le și altora cum te-am ajutat Eu să treci peste obstacolele vieții. Spune-le că mi-ar plăcea să-i ajut și pe ei în administrarea casei și în educarea copiilor. Fă ca experiența ta de viață să facă din religia și din umblarea lor cu Mine un lucru practic. Eu voi fi cu tine!”

Iată-mă, deci, încercând să fac exact aceste lucruri. Nu sunt un model de urmat. Isus Hristos este singurul Model. În următoarele pagini, am încercat, ținându-L de mână pe Hristos, să fac din viața de creștin un lucru practic, cu ajutorul prezenței constante a lui Hristos în noi, care ne îndrumă și ne învață. Educarea copiilor este o responsabilitate enormă, pe care nu o putem îndeplini fără El. A fi un părinte adevărat înseamnă a reuși să menții o legătură permanentă cu inimile copiilor, pentru a le îndrepta mintea spre Hristos, astfel încât să primească puterea de a trăi o viață de creștini, în ciuda impulsurilor lor naturale – lucru care este, altfel, imposibil.

Cartea pe care o țineți în mână este prima dintr-o serie de patru cărți despre creșterea copiilor. Acest volum are menirea de a vă pune în legătură cu un Dumnezeu personal, pentru a primi astfel puterea de a fi părintele care vă doriți să fiți.

Am în plan alte trei volume, care vor alcătui un ciclu de cărți practice despre ce înseamnă a fi părinte. Una dintre ele se va referi în mod special la copiii mici, alta la copii aflați la vârsta când pot fi ușor modelați, iar ultima, la copiii noștri în pragul maturității. Fiecare carte va cuprinde sfaturi practice cu privire la cum putem să-i câștigăm și să-i aducem la Hristos. Experiența cu Hristos, demonstrată în aceste cărți, reprezintă cheia succesului, indiferent de vârsta copiilor.

Rugăciunea mea este ca fiecare dintre noi să ne consacram lui Dumnezeu, pentru a deveni niște instrumente în mâna Sa și a ne crește copiii care, la rândul lor, să slujească din toată inima unui Dumnezeu puternic!

Capitolul 1

ACCEPTAREA ROLULUI DE PĂRINTE

“...Vom fi ca El...” (1 Ioan 3:2)

Căminul în care eu am crescut a fost, fără îndoială, marcat de boala mintală și de violentele crize de furie ale tatălui meu vitreg. Mama stătea cu el mai mult de frică și nu era nimic neobișnuit ca poliția să intervină în viața noastră de familie. În ciuda acestei situații grele, nu am aflat ce înseamnă depresia decât după ce am devenit creștină, având doi copii mici. Ca tânără mamă creștină, aveam idealuri înalte și ținte nobile, dar realitatea era departe de a corespunde dorințelor și planurilor mele.

Tocmai îl pusesem pe Andrew la culcare și vorbeam la telefon cu o prietenă, când am observat că Matthew, fiul meu în vârstă de doi ani, arunca mâncare pentru câini pe covorul din sufragerie. Cerându-mi scuze de la cea cu care vorbeam la telefon, m-am prezentat cu mâinile pe șolduri în fața micului meu răufăcător. Privirea din ochii mei cu siguranță că l-a făcut să-și dea seama de supărarea mea. Și de parcă nu ar fi fost și așa suficient, limbajul meu corporal, oftatul meu adânc și tonul vocii scoteau și mai mult în evidență nemulțumirea care mă cuprinsese.

“Matthew, strânge imediat mâncarea de pe jos” i-am comandat eu.

Dar Matthew și-a întors capul și a început să se joace cu mâncarea care mai rămăsese în castron.

“Matthew, strânge imediat mâncarea de pe jos!”

Nici o reacție. Mîntea îmi clocotea, gândindu-mă ce ar trebui să fac. Mi-a venit în minte textul din Efeseni 6:1, “Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri”. Matthew trebuia pur și simplu să mă asculte; asta dorea Isus de la el. Mi-am adus aminte de Avraam și cum le dicta el tuturor

celor aflați în casa lui. “Gata” – mi-am spus – “cred că sunt prea blândă. Dacă aș fi mai fermă, ca Avraam, copilul meu de doi ani m-ar asculta”. Pe atunci nu înțelegeam că Satana poate folosi Scriptura pentru a ne determina să o luăm pe căi greșite – așa cum a încercat să facă și cu Isus. Între timp, Matthew se distra cu mâncarea câinelui, nemișcat la comenzile mele.

A persistat în încăpățânarea lui chiar și după cel de-al treilea, al patrulea și al cincilea ordin, urmat fiecare de palme peste fund. S-a mișcat totuși, dar nu a adunat decât un pumn de mâncare pentru câini, lucru făcut oricum împotriva voinței lui. Eu însămi deveneam din ce în ce mai nervoasă și dură, încercând tot ce îmi venea în minte pentru *a-l determina* să mă asculte. Oricum, totul s-a soldat cu un eșec total. M-a cuprins disperarea și l-am lăsat pe Matthew plângând în camera lui. Mi-era rușine de eșecul de a nu reuși să mă fac ascultată și chiar mai rușine de faptul că-mi pierdusem controlul.

Nu înțelegeam de ce metoda mea de disciplinare nu dădea rezultate. Nu-l corectasem și dojenisem eu, folosindu-mă de nuia, așa cum spune Scriptura că ar trebui să fac? Dar unde era ascultarea?

Nu-mi dădusem însă seama că eu mă ghidam după propria mea gândire, făcând ce era bine după părerea mea. Altceva nu știam. Voiam ca Hristos să mă conducă, dar eu ascultam de propriile înclinații. Ca urmare, Satana îmi conducea viața. Unul dintre acești doi stăpâni ne conduce viața, iar atitudinea mea demonstra clar că mă aflam sub influența celui rău.

Credeam că problema era Matthew, nu eu. Încă din Eden, oamenii i-au acuzat întotdeauna pe alții pentru *propriile* greșeli. Uneori, Îl învinuim chiar și pe Dumnezeu! Voi nu? Eu, da. Am încercat să fac ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, dar am fost condamnată la eșec, pentru că încercam să fac totul prin puterea mea.

“Doamne, ce am făcut?! Ce să fac să îndrept lucrurile?” Lacrimile îmi curgeau pe obraji, iar remușcările mă frigeau pe dinăuntru. M-am uitat la mâini, aducându-mi aminte cum îl plesnisem pe Matthew fără nici un rost. Îmi era așa de rușine, încât mi-am dus mâinile la spate, ca și când faptul de a nu le mai vedea ar fi putut să facă să dispară și amintirea acelor gesturi. Am început să înțeleg cât de ușor se poate ajunge de la disciplină la abuz. Fusesem atât de aproape, încât am început să mă îngrozesc! “Ai

milă, Doamne!” – m-am rugat. Mi-am îndreptat auzul spre ceruri, agățându-mă cu disperare de un răspuns, fără să aștept neapărat unul anume. De atunci, nu m-am mai lăsat cuprinsă de un asemenea spirit.

Apoi mi-a venit în minte următorul gând: *“Ai omis cel mai important element în metoda ta de disciplinare.”*

Era Dumnezeu vorbind conștiinței mele, dar eu mă simțeam prea nevrednică pentru a comunica cu El. “Am omis ce?” Apoi am ascultat din nou, neștiind la ce să mă aștept. Această experiență era prea nouă pentru a o putea pune pe seama imaginației mele și prea practică pentru a crede că e un vis.

“Sally, în încercarea ta de a-l disciplina ai omis elementul dragoste. Trebuie ca fermitatea să fie în echilibru cu dragostea – și nu numai dragostea ta, ci și dragostea Mea. Lasă-Mă să-ți îndrum pașii, astfel încât, împreună, să câștigăm inima copilului tău. Nu poți să-l faci pe copilul tău ascultător, folosind doar asprimea și mânia, indiferent cât de mult încerci sau câtă dreptate ai avea. Eventual, îl poți face mai neascultător, dar mai ascultător în nici un caz. Nici o palmă nu-i va schimba inima, decât dacă îl iubești cu iubirea Mea divină, iar el va ști dacă îl iubești în felul acesta.”

“Doamne, am eșuat lamentabil în educarea copiilor mei! Vreau s-o fac așa cum trebuie, dar sunt atât de deprimată, încât sunt pe punctul să renunț. Poate că altcineva va reuși să facă o treabă mai bună.”

“Sally, nu am nevoie ca altcineva să educe copiii tăi. Eu am nevoie de tine! Vreau să te învăț cum să mergi alături de Mine și să discuți cu Mine despre creșterea copilului tău. O să te învăț. Nu este nevoie decât ca mâna ta să fie permanent în mâna Mea, iar urechea ta să asculte neîncetat instrucțiunile Mele. Dacă pui în practică indicațiile Mele, poți umbla cu Mine asemenea lui Enoh. Vrei acest lucru?”

“O, da, vreau. Dar cum pot să mă revanșez față de Matthew pentru asprimea mea? O să mă mai iubească? Am fost atât de nervoasă pe el și acum îmi dau seama că nici măcar nu era vina lui. Eu eram problema, nu el.”

“Eu sunt Ajutorul tău în caz de nevoie. Nu te voi uita sau părăsi niciodată. Dacă acum te duci și îi spui lui Matthew că-ți pare rău, Eu voi fi cu tine și te voi ajuta să obții ceea ce-ți dorești.”

Eram tentată să mă îndoiesc. “Oare chiar Dumnezeu vorbește prin gândurile mele?” mă întrebam. Doream să acționez în conformitate cu îndrumările primite de la Dumnezeu, dar ar fi însemnat să fac ceva împotriva trăirilor și emoțiilor mele. Îmi era teribil de greu să fac așa ceva. Dar am ales să cred că Dumnezeu fusese cel care îmi vorbise. Așa că am decis să trec la acțiune. Am pornit hotărâtă spre camera lui Matthew.

Curajul aproape că mi-a dispărut când, după ce am intrat în cameră, l-am văzut pe fiul meu fugind să se ascundă în cel mai îndepărtat colț. L-am luat și l-am strâns în brațe, dar el s-a zbătut să se dea jos din brațele mele. Mi-am dat seama că scumpului meu fiu îi era frică de mine. M-am așezat pe un scaun și i-am spus cât de rău îmi părea. “Nu o să te mai bat niciodată așa. Țiți promit!” am spus eu, așteptând un fel de transformare magică. Vedeți voi, sub îndrumarea lui Dumnezeu, eu credeam că există o soluție ușoară și rapidă, așadar am fost de-a dreptul șocată când frica lui Matthew s-a transformat în furie, începând să mă lovească în piept cu pumnii lui mici. Sentimentele mele de vinovăție și neputință s-au amplificat și mai mult, deoarece simțeam că merit răzbunarea lui.

“Doamne, nu mai există nici o speranță pentru mine. Nu o să mă ierte niciodată!” am strigat eu cu disperare. Am ascultat cu atenție, dar de sus nu se auzea nici o voce, îndemnându-mă să fac un anumit lucru. Nu mi-au venit în minte alte gânduri – doar convingerea să-mi urmez inima condusă de Dumnezeu. Din nou, mi-am cerut scuze lui Matthew și l-am rugat să mă ierte. L-am asigurat de iubirea mea, și de data aceasta s-a uitat direct în ochii mei. A încetat să mai dea cu pumnii. Micuța lui minte era îndemnată de Dumnezeu să mă iubească și să aibă din nou încredere în mine. Intuitiv, mi-am dat seama de acest lucru. Atitudinea lui rece, cu toată furia și ura, s-a topit sub ochii mei. A fost un moment miraculos.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, brațele lui erau în jurul gâtului meu. Ochii lui – și, mai important decât atât, inima lui – au fost umpluți cu iubire de sus. Fiul meu mă iertase. Am strigat către Dumnezeu din nou, dar de data aceasta cu lacrimi de bucurie. Dumnezeu îmi vorbise când meritam cel mai puțin și-mi spusese pur și simplu ce să fac. Acest lucru era atât de nou pentru mine, încât m-am luptat ca să-l conștientizez. “Oare de ce nu am cerut încă de la început înțelepciunea Sa?” m-am întrebat singură.

După câteva minute, emoțiile noastre s-au mai potolit, iar eu am fost îndemnată de Dumnezeu să continuu ce am început și să duc acest proces la bun sfârșit. Am mers cu Matthew în sufragerie și i-am arătat mâncarea pentru câini. De data acesta fără mâini pe șolduri, fără porunci sau mânie. N-am rostit nici măcar un cuvânt. Ci doar i-am arătat. Matthew a zâmbit și, supus, a strâns toată mâncarea, punând-o înapoi în farfuria câinelui. Shilo, prepelicarul nostru, s-a furișat în spatele lui, adunând și el, deși contribuția sa nu avea ca punct de destinație castronul.

Aceasta a fost una dintre primele ocazii în care mi-am predat cu adevărat inima lui Dumnezeu, un exemplu memorabil de ascultare sinceră și binevoitoare și o lecție valoroasă cu privire la cum putea fi copilul meu, dacă amândoi am fi avut bunăvoință și am fi fost conduși de Dumnezeu. Și nu a fost nevoie decât să-L întreb pe Dumnezeu ce să fac, apoi să ascult și să fac ce mi-a spus El, chiar dacă era împotriva sentimentelor mele. Dar nu-i așa că soluția la dilemele mele părintești n-avea cum să fie chiar așa de simplă?

Păi, nici nu a fost. În următoarele zile, multe întrebări fără răspuns mi s-au învârtit în minte. Nu putea Dumnezeu să-mi dea înțelepciunea lui Solomon, ca să pot hotărî ce e de făcut atunci când copiii mei nu se comportau așa cum trebuia? M-am luptat să găsesc un echilibru între milă și dreptate. Am uitat repede noua mea experiență și am încercat din nou să fac totul după mintea mea, adică am încercat să fac ceea ce îmi spusese Dumnezeu că ar trebui, dar din nou nu am reușit să-i fac pe băieții mei să mă asculte de bunăvoie. “Oare de ce nu merge?” aveam să mă plâng eu ulterior, de fiecare dată când dădeam greș. “Trebuie să fiu perseverentă sau poate că nu mă rog suficient. Fermitate, da, asta e. Cred că nu sunt suficient de fermă.” Și din nou ajungeam să fiu aspră și nervoasă când îi disciplinam pe băieți, deși eram atentă ca niciodată, niciodată să nu-mi mai pierd cumpătul.

Făceam ce făceam doar pentru că nu știam ce altceva trebuie făcut. Nimic nu funcționa. Metodele mele nu dăduseră rezultatele dorite. Pe de altă parte, mi se părea groaznic să nu fac nimic și să permit ca băieții mei să ajungă niște neisprăviți! Nu știam ce e de făcut. Îmi displăcea total să fiu o astfel de mamă.

Am sunat-o pe prietena mea cea mai bună și mentorul meu spiritual, Edith. A fost jenant, dar i-am mărturisit: “Sunt îngrijorată din cauza mea. Cred că Dumnezeu mă urăște. Sunt atât de nedemnă de numele de creștin! Edith, îmi urăsc copiii. Cum să-i învăț pe alții să fie ca Isus, când eu însămi nu știu să fiu o creștină adevărată?”

“Sally, nu-mi spune că îți urăști copiii. Ești doar frustrată. Copiii nu sunt întotdeauna ascultători. E un lucru obișnuit în viața asta. Aștepti prea mult de la tine!”

“Nu, Edith”, am încercat eu să-i explic, “ceva chiar nu e bine. În inima mea, am ură față de copiii mei – nu este o simplă frustrare. Ce să fac?”

“Sally, a fi părinte este un lucru greu, iar tu faci o treabă bună. Băieții tăi sunt cei mai cuminți din biserică.”

Domnul să o binecuvânteze pe Edith, căci încerca să mă încurajeze, să-mi ridice moralul, dar nu înțelegea faptul că eu chiar aveam probleme cauzate nu atât de mult de neînțelegerile cu copiii mei, cât mai ales de faptul că nu aveam o legătură cu Dumnezeu.

Eram disperată. “Edith nu înțelege cât de serioasă este problema mea” mi-am spus în sinea mea. “Nu i-am explicat suficient de bine. Dumnezeu spune că ura înseamnă crimă. Am sperat că, dintre toți oamenii, ea o să mă poată ajuta. O să încerc să o sun pe Anne. Poate ea o să mă înțeleagă.”

“Sally”, mi-a răspuns Anne când am sunat-o, “care e problema? Ești bine? Nu pari în apele tale?”

“Anne, nu sunt bine deloc. Ascultă-mă, știu că sună groaznic, dar îmi urăsc copiii. Nu, nu glumesc. Vorbesc serios. Ce să fac?”

“Sally, nu-mi spune mie că-ți urăști copiii”, a spus ea mângâietor. “Ție îți plac copiii. Ai avut grijă de ai mei și de ai altora și i-ai îndrăgit pe toți. I-ai învățat despre Isus, ce este binele și cum să se roage. Nu-ți urăști copiii!”

“Ba da, Anne, îi urăsc. Sunt foarte măcinată de problema asta și trebuie să găsesc răspunsuri. Nu mai pot așa. Am încercat să-i învăț pe copiii mei să facă ce este bine și să-L urmeze pe Dumnezeu. Sunt deprimată pentru că nu reușesc. Pur și simplu nu reușesc!”

Deși a încercat, nici Anne nu a înțeles, lucru care m-a convins și mai mult că eram un părinte rău. La urma urmei, nimeni nu mai avusese astfel de sentimente față de propriii copii.

În acea seară, când a venit Jim acasă, am fost pregătită să-i spun la cină problema mea. El fusese dintotdeauna ajutorul meu. “Se pricepe să găsească întotdeauna soluții; știu sigur că o să-mi spună ce să fac” m-am încurajat eu singură.

“Jim, sunt foarte frustrată” am început, aproape în lacrimi. “Încerc să fiu o mamă bună și să-i învăț pe copii să asculte, dar nu prea reușesc.”

“Care e problema?” a bombănit el, pe un ton iritat.

“Păi, nu pot să-l fac pe Matthew să mă asculte” m-am plâns eu, povestindu-i o variantă prescurtată a episodului cu hrana pentru câini.

Eu simțeam o nevoie acută de compasiune și înțelegere, dar fața lui Jim exprima frustrare. “Sally, Matthew are numai doi ani. Fii serioasă! Pur și simplu fă-l să te asculte! Ești mai mare și mai puternică decât el. Conversația asta este ridicolă!”

Așteptările mele fuseseră înșelate și mă simțeam rănită. Nimeni nu părea să înțeleagă cât de serioasă mi se părea mie această problemă. Nici măcar Jim nu putea să mă ajute. Nu înțelesese criza prin care treceam.

Am coborât pe cărare până la lac. Bucurându-mă de peisajul odihnitor, mintea a început să-mi hoinărească. În disperare, am început să vorbesc cu Dumnezeu: “Doamne, asta este o chestiune serioasă. Prietenele mele nu înțeleg. Ele spun că sunt bună, dar eu știu că nu sunt. Soțul meu crede că sunt ridicolă, fiindcă nu pot să-l fac pe fiul nostru să mă asculte într-o situație relativ simplă. El nu știe că a fost nevoie de o confruntare de două ore între voința mea și voința copilului. Nu știu ce să fac. Am ajuns la capătul puterilor și nici măcar nu merit să vin la Tine. Dar nimeni altcineva nu mă ascultă. Alte mame nu se confruntă cu problema asta. Numai eu.” Și uite așa îmi plângeam singură de milă.

Atunci Dumnezeu mi-a vorbit din nou deschis, ca în acea primă ocazie. Nu era o voce pe care să o auzi; El vorbea prin gândurile Mele, dându-mi idei care știam că nu-mi aparțin, idei care se adresau celor mai profunde nevoi ale inimii mele. “Sally, *Eu te iubesc. Vino la Mine cu problemele și greutățile tale. Nu te poți schimba, decât dacă vii la Mine. Ai nevoie de puterea Mea divină pentru a te remodela. Nu vreau doar să te ajut; vreau să te schimb pe dinăuntru și apoi să-ți dau înțelepciunea Mea pentru a-ți călăuzi pașii. Mamele au un loc special în inima Mea și*

întotdeauna vreau să le ajut în problemele pe care le au cu copiii lor. Îți aduci aminte textul pe care l-ai învățat pe de rost săptămâna asta?”

Mi l-am adus repede aminte: “Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” (Psalmi 50:15). O, câtă nevoie aveam să fiu eliberată de modul greșit de a-mi educa băieții, de asprimea și furia mea, de autoritatea mea despotică și de tendința de a fi rece și dictatorială. “Doamne, am eșuat lamentabil”, am mărturisit eu. “Am căzut în groapa disperării din nou și de fiecare dată devine mai adâncă, iar eu mai lipsită de speranță.”

Problema mea nu era aceea că nu credeam ce îmi spunea Dumnezeu, ci faptul că, din cauza repetatelor mele eșecuri, nu mai aveam încredere că voi putea face ceea ce mi-ar fi spus Dumnezeu. “Mă bucur că ești dispus să mă ajuți”, am continuat eu. “Mi-aș dori să pot înțelege ce trebuie să fac pentru ca băieții mei să asculte de bunăvoie, dar, deocamdată, sunt mai îngrijorată de faptul că simt ură față de ei. Ce ar trebui să fac?”

“Dă-mi mie aceste sentimente odioase. Eșuezi atât de des pentru că nu poți să-ți controlezi impulsurile sau emoțiile, așa cum îți dorești. Dar am vești bune pentru tine, Sally: Eu pot! Când îmi dai mie gândurile și sentimentele tale negative, Eu le voi curăța și ți le voi da înapoi curate.”

Am început să mă gândesc intens. Ar putea fi adevărat? “Doamne, cum să-Ți dau ceva care nu este un lucru concret, adică niște gânduri?”

“Poți alege cui vrei să slujești. Îți mai aduci aminte textul pe care l-ai citit, din 1 Petru 5:7, ‘Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre’. Exact asta vreau să faci tu. Sally, e ca și când ai arunca o piatră în lac. După ce ai aruncat-o, nu o mai ai, nu-i așa? Când arunci asupra Mea sentimentele tale de ură, Eu te pot scoate de sub influența lor și le pot ține departe de tine atâta vreme cât tu nu vrei să le iei înapoi. Pune-Mă la încercare!”

“Bine, Doamne, uite aici sentimentele mele de ură. Nu le pot schimba, dar cred că Tu poți. Mă uit la puterea ta, nu la slăbiciunea mea. Le arunc spre Tine.” Am așteptat, analizându-mi inima, dar n-am sesizat nici o schimbare. “Doamne, de ce încă le mai am? Nu ți le-am dat Ție?”

“Da, mi le-ai dat. S-ar putea totuși să le mai simți o vreme, după ce te-ai hotărât să Mi le dai Mie. Din această cauză, mântuirea este o problemă de credință. Un pas al credinței este nevăzut, dar totuși crezut.

Credința nu înseamnă să vezi sau să simți. Ci e alegerea de a crede ce spune Cuvântul Meu mai presus de sentimentele care vor să te copleșească și să te controleze. Sally, poartă-te ca și când acele sentimente de ură ar fi dispărut deja. Credința înseamnă și fapte, nu-i așa? Adu-ți aminte când ai venit prima oară la Mine și ți-ai mărturisit păcatele, dar totuși nu te-ai simțit iertată. Eu ți-am îndreptat atenția spre 1 Ioan 1:9 și ți-am spus să nu te ghidezi după sentimente, ci după ceea ce spune Cuvântul Meu. Și când ai făcut acest lucru, ai avut experiența iertării și ai simțit pacea Mea, nu-i așa?”

“Da, așa e. Am mai simțit pentru o vreme tristețea și vinovăția. Probabil că și de data asta o să fie la fel”, am considerat eu. “Stai să-mi aduc aminte cât timp le-a trebuit să dispară.”

“O, nu te lua după asemenea tipare. S-ar putea ca nu întotdeauna să fie la fel. Vezi tu, Eu pot în mod miraculos să îndepărtez sentimentele negative – instantaneu sau treptat. Trebuie să ai încredere în Mine, nu în metodă! Eu știu care este cea mai mare nevoie a ta. Sally, misiunea ta este să-ți cultivi încrederea în Mine, indiferent dacă sentimentele dispar pe loc sau treptat. Îngăduie-I Duhului Sfânt să lucreze în tine, nu după cum vrei tu. Dă-mi Mie gândurile și sentimentele tale rele. Dacă se întorc, izgonește-le din nou și repetă acest proces până au dispărut pentru totdeauna. În Mine, nu e nevoie să te mai afli sub controlul acestor sentimente. Rămâi în Mine până când recuperarea ta este încheiată.”

“Dar de unde să știi când s-a încheiat?”

“O să știi; o să te fac Eu conștientă.”

“Bine, ți-am dat Ție ura.” Și mi-am imaginat că arunc o piatră în lac și m-am gândit că deja a dispărut. Acum nu mai e la mine, ci la Isus! “Buuun, dar acum ce dorești să fac?”

“Sally, ai observat că atunci când cineva se mută dintr-o casă și aceasta rămâne goală, nu trece mult timp și cei mai ticăloși oameni ai societății o ocupă, aducând-o într-o stare deplorabilă? Același lucru se întâmplă și cu mintea omenească. Nu trebuie să lași gol locul ocupat de acele sentimente. Principiul substituirii spune că nu trebuie să lași casa goală pentru ca demonii să vină și să o ocupe. Pune în loc sentimente și gânduri opuse celor pe care le-ai avut. Care ar fi acestea?”

Dumnezeu este un pedagog foarte bun, întotdeauna mă determină să judec totul prin prisma cauzei și a efectului. Așadar, m-am gândit la întrebarea Lui pentru o vreme, după care am răspuns: “Păi, opusul urii este dragostea.”

“Ai judecat bine, Sally. Trebuie să cultivi gânduri pline de dragoste față de fiul tău care te supără.”

“Păăi... păi...” m-am bâlbâit eu “nu-mi vine nimic în minte. Mă pot gândi la o mie de lucruri care nu-mi plac la el, dar la nimic ce-mi place. Doamne, crede-mă că mă străduiesc, dar parcă mintea mea s-a împotmolit.”

“Sally, se întâmplă așa, pentru că păcatul are stăpânire asupra ta. Pe măsură ce repeți în minte greșelile copiilor tăi, ele devin tot mai mari, iar tu te simți copleșită. Dar mai rău decât atât este că acest obicei te separă de Mine, deoarece începi să fii negativistă. Scăparea ta este să Mă asculți, să ai încredere în puterea Mea și să încerci să faci voia Mea. Asemenea vulturului, trebuie să treci dincolo de norii negri, având încredere că de partea cealaltă e soare. Deci, pentru început, te rog să te gândești la lucruri frumoase despre fiul tău. E un copil generos, nu-i așa?”

“O, da, este una dintre calitățile lui definitorii. Am uitat cu totul de lucrul ăsta, cu tot balastul pe care îl simțeam și în care credeam.” Dintr-o dată, ca și când s-ar fi dat drumul unui baraj, gândurile pozitive mi-au inundat mintea. “E foarte atent cu îmbrățișările lui afectuoase, o adevărată plăcere să te afli în prezența lui. Zâmbetul lui e cuceritor, iar râsetele lui, contagioase.”

Și uite așa mi-am dat drumul. Mă simțeam ca slujitorii care și-au umplut cu apă ulcioarele la nunta din Cana, așteptând ca Isus să o transforme în vin. Mi se păruse imposibil, dar într-un timp relativ scurt, gândurile mele, atinse de harul lui Dumnezeu, mi-au influențat sentimentele, iar dinăuntru a izbucnit iubirea autentică pentru copiii mei. Știam că Dumnezeu făcuse o minune cu mine. Ura fusese îndepărtată, iar acum domnea iubirea. Slavă Domnului! El a schimbat apa mea în cel mai dulce must de struguri, care îmi transforma în mod plăcut gândurile, sentimentele și emoțiile. Familia mea a observat și a apreciat bucuria, dragostea și entuziasmul care porneau din mine, dând farmec întregii noastre case.

În Isus, am aflat că-mi pot iubi fiul din nou. În Isus, fiul meu a aflat

că mă putea ierta. Ce bucurie! Știam că Dumnezeu Își îndeplinisese promisiunea de a mă elibera. În Hristos, mă puteam împotrivi din nou tendinței mele firești, mergând în direcția opusă.

Privind înapoi la acea experiență, am început să înțeleg de ce nu am fost niciodată deprimată înainte de a deveni o creștină care încerca să trăiască după principii autentice. Pe vremea cât am fost doar un creștin cu numele, care încerca să supraviețuiască, Satana m-a lăsat în pace. Nu eram nici o amenințare din punctul lui de vedere. Dar când m-am hotărât să fiu un urmaș al lui Hristos și să trăiesc ceea ce citeam în Cuvântul lui Dumnezeu, am descoperit că Satana îmi stătea în cale, așa cum se spune și în Scriptură. “Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12).

Greșisem în educarea copiilor mei pentru că încercasem să-L ascult pe Dumnezeu numai prin puterea voinței și rațiunii mele, fără să am vreo legătură sau putere de la Dumnezeu, care să mă conducă. Nu mi-am dat seama că voința copilului meu nu era singura forță căreia mă opuneam. Satana a putut foarte ușor să contracareze eforturile mele, determinându-l pe copilul meu să nu asculte. Făcând acest lucru, el atinge în mine acele puncte sensibile care îmi stârneau emoțiile negative și mă determinau să fiu nervoasă și mereu în căutare de greșeli.

Mulți părinți care nu au avut niciodată o relație strânsă cu Dumnezeu le cer copiilor lor “să fie cuminiți” și să se lupte cu Satana, deși ei înșiși nu au o relație vitală cu Isus. Atunci, cum să poată copiii noștri să se lupte cu domnia și puterile răului, fără Hristos? Pur și simplu nu pot. Le cerem să facă imposibilul și, în cazul în care nu reușesc, le spunem că sunt răzvrățiți și neascultători. Ce nebunie e să-ți trimiți copiii singuri în lupta cu Satana, neajutați de Divinitate!

Acceptarea rolului de părinte înseamnă, în primul rând, acceptarea lui Hristos. Înseamnă a-L lăsa pe El să mă ia în stăpânire așa cum sunt – bună, rea sau urâtă. Înseamnă a-L lăsa pe El să-Și pună în jurul Meu brațele pline de iubire și aducătoare de refacere. Înseamnă a învăța să te încrezi în Dumnezeu și să nu te mai sperii de schimbările pe care s-ar putea să ți le ceară.

Acceptarea rolului de părinte înseamnă a-mi face partea mea, pe care Dumnezeu nu o poate face în locul meu. Partea mea e să-L caut pe El și să mă supun voinței Lui. Aceasta înseamnă să-mi concentrez toate energiile pentru a-L ține de mână. O, ce teamă te cuprinde când acționezi contra propriilor gânduri, sentimente și emoții! Dar ce bucurie te cuprinde când simți transformarea miraculoasă pe care Hristos o realizează în tine!

Acceptarea rolului de părinte înseamnă să recunosc faptului că metoda mea de educație nu funcționează și să Îi cer lui Hristos să mă ajute să adopt o altă perspectivă, o altă inimă și o altă atitudine de care am nevoie pentru a reuși să-l fac pe copilul meu să coopereze și să-L accepte pe Hristos. Atât părintele cât și copilul au nevoie de Hristos pentru a se schimba.

Acceptarea rolului de părinte începe cu o dorință sinceră de a produce o schimbare. Cu siguranță că aveți această dorință, deoarece, altfel, nu ați fi deschis această carte niciodată. Dorința mea e să vă ofer informații care să vă ajute în mod real. Aș vrea să vă ofer imaginea de ansamblu a ceea ce înseamnă a fi părinte, dar să și merg împreună cu voi la nivelul zero, în planul confruntărilor de zi cu zi, unde problemele vieții te pot face să pierzi ușor din vedere ținta finală.

În această carte o să întâlniți des referiri la voință, deoarece nu putem spera să cooperăm cu voința copilului, dacă nu am învățat să cooperăm mai întâi cu voința noastră.

Veți găsi în lucrarea de față informații structurate, dar nu veți găsi “o metodă” de educare a copiilor. Fiecare copil este unic, și “metoda” care funcționează pentru unul s-ar putea să nu fie soluția ideală pentru un altul. Dar dacă învățăm să depindem de Dumnezeu, ca să ne îndrume în procesul educării și pregătirii copiilor noștri, atunci vom reuși cu siguranță.

În Hristos, eforturile noastre vor fi încununate de succes, indiferent de greutatea situației în care ne aflăm. Dumnezeu dorește să cerem ajutor Cerului și să-L ascultăm, să-L slujim mai presus de firea noastră, de senzațiile, emoțiile și gândurile noastre egoiste, care ne trag în direcția opusă.

Harul Lui este de ajuns. Vă așteaptă! Haideți cu mine să descoperim un nou mod de a fi părinte.

CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU PĂRINȚII SINGURI

Adesea se ridică întrebarea: “Aceste principii sunt valabile și pentru părinții singuri?”

Răspunsul este un “da” și un “nu” hotărât. Probabil că în cele mai multe cazuri, cel mai potrivit răspuns este “da”. Depinde. Depinde de individ, la fel de mult cum depinde și în familiile cu doi părinți. Soarta copilului, până la vârsta când e suficient de mare să lege o relație personală cu Dumnezeu, depinde în mare parte de părinte, care *este* sau *nu este* dispus să-și jertfească eul, astfel încât copilul să poată fi ajutat să înțeleagă cum să vină la Dumnezeu. Dacă părintele singur dorește această experiență suficient de mult încât să o pună în capul listei cu priorități, atunci el sau ea poate face o treabă cel puțin la fel de bună, dacă nu mai bună, decât în multe cămine cu doi părinți. Aceasta nu înseamnă că părintele singur are în față o misiune ușoară. Fără îndoială, e mult mai greu pentru un părinte singur să-și facă partea față de Dumnezeu, deoarece nu are nici un ajutor, nu poate lua un “concediu de odihnă”.

Pentru a compensa dezavantajul de a fi singuri, Dumnezeu vă face o promisiune deosebită. El promite să fie Tată pentru cei fără tată (vezi Psalmi 68:5). Isus este dispus să îndeplinească rolul partenerului lipsă, fie că e vorba de soț sau de soție. Dacă vă folosiți de acest dar, nu aveți cum să pierdeți. Va trebui să fiți tari și dispuși să vă lăsați conduși de Dumnezeu clipă de clipă, iar dovezile grijii Sale vă vor umple de bucurie și pace. Ca să fiți conduși de Dumnezeu, trebuie să renunțați la independență, lucru care vă va ajuta să reușiți în lucrurile veșnice. Bucuria va compensa greutatea. El poate fi mai aproape de voi decât a fost de ucenicii Săi aici pe pământ. Dumnezeu își oferă tovarășia Sa.

E posibil ca în decursul vieții să fi existat oameni care au profitat de voi, v-au rănit sau v-au fost infideli. Dumnezeu va fi fidel, credincios și întotdeauna vă va purta de grijă. Petreceți timp cu El și fiți receptivi la chemările Sale. Astfel, veți învăța să vă încredeți în El mai mult decât în oricine altcineva, deoarece El este demn de încredere.

Provocarea cu care vă confrunțați voi, părinții singuri, este timpul – timpul pentru a lega o relație cu El – lucru care pare o adevărată realizare

în tumultul de activități de la serviciu, de interminabilele obligații de acasă și de nevoile copiilor voștri. Totuși, nimic din ceea ce veți face nu va avea rezultate mai bune în căminul vostru, decât programarea în așa fel a timpului, încât să reușiți să vă predați lui Dumnezeu propria persoană și, ca urmare, și pe copiii voștri.

Faptul că aveți mai multe responsabilități înseamnă că trebuie să fiți foarte organizați, un subiect de care ne vom ocupa ceva mai târziu. Înseamnă că prioritatea voastră trebuie să fie această experiență cu Dumnezeu, iar celelalte lucruri trebuie sacrificate. Am descoperit că, indiferent cât de ocupată aș fi, dacă vreau cu adevărat să fac un lucru, atunci voi găsi și timp pentru el.

Capitolul 2

PRINCIPIUL MARIEI

“Maria a zis: ‘Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!’”

(Luca 1:38)

Logodită! Acest cuvânt îngloba visul romantic al fiecărei fete din sat și, fără îndoială, Maria avea aceleași emoții tulburătoare ca orice viitoare mireasă, a cărei dragoste s-a materializat într-un angajament din partea lui, cu privire la viitorul lor împreună. Iosif, iubitul ei Iosif! Gândul la el îi făcea inima să stea în loc pentru o clipă, iar din adâncurile ființei ei se revărsa un asemenea potop de dragoste, încât de-abia putea să o încapă. A început să viseze la casa ei și la faptul de a fi soția de care avea nevoie Iosif. Prietenele ei o tachinau în joacă, având o mică urmă de invidie, și întreaga familie de-abia aștepta sărbătoarea.

Logodită în mod oficial, Maria a lăsat în urmă tinerețea, chiar dacă nu fusese luată încă în căsătorie. Ea avea un alt statut în comunitatea ei, care încuraja și sprijinea asemenea legături, ca o modalitate de a asigura viitorul tinerei perechi. Odată făcută publică, o logodnă avea statutul unei legături oficiale și putea fi ruptă doar printr-un act de divorț. Acest lucru se întâmpla foarte rar, dar când se întâmpla, aproape întotdeauna se iscau scandaluri. În general, divorțul avea loc atunci când o fată, considerată de altfel la locul ei, rămânea însărcinată. Urmau apoi învinuiri pline de furie, rostite de logodnic la adresa bieteii femei, dar și la adresa familiei și chiar a prietenilor ei – în timp ce acela care o sedusese dispărea, de cele mai multe ori, din viața respectivei femei. De obicei, ea trebuia să plece din sat, pentru ca ulterior să apară zvonuri că se dusese să locuiască la niște rude îndepărtate, unde se măritase cu un bărbat din clasa cea mai de jos a societății, pe care nu-l deranjase deloc să intre în proprietatea unor “bunuri” deja folosite. Maria se îngrozea numai când se gândea la aceste lucruri.

Era coșmarul fiecărei fete să ajungă să fie repudiată în acest fel. Desigur, Maria nu avea asemenea temeri, deoarece nu fusese cu nici un bărbat. Puritatea ei era incontestabilă.

Ea însă nu știa că viața ei era pe punctul de a se schimba radical, că un înger al lui Dumnezeu va veni la ea cu vestea șocantă că Dumnezeu o alesese să fie mama lui Mesia, Salvatorul și Împăratul lui Israel. Fiecare femeie care se năștea în linia genealogică a lui Avraam își dorea acest destin, dar cât de puține (poate chiar nici una) s-au gândit la complicațiile care vor apărea, mai degrabă decât la renumele de care vor avea parte! În timp ce îngerul ceresc stătea în fața ei, Maria e posibil să se fi gândit la aceste probleme. Dar chiar și așa, ele s-au risipit în fața viziunii primite cu privire la voia lui Dumnezeu. Pare evident faptul că Maria cultivase obiceiul de a-și supune propriile dorințe în fața voinței descoperite a lui Dumnezeu. Nu e de mirare că Iosif s-a îndrăgostit de ea!

Justificat nedumerită, Maria l-a întrebat pe înger despre aparenta imposibilitate ca ea să zămislească. Copilul va fi rodul unei uniri viitoare între ea și Iosif? Îngerul îi explică răbdător că acest Copil va apărea printr-o intervenție divină și astfel se va numi Fiul lui Dumnezeu.

Maria e șocată. Noi cum am fi reacționat? Probabil cu neîncredere, cu râs sau chiar cu îndoială. Dar reacția Mariei a fost aceea de acceptare. "Maria a zis: 'Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!'" (Luca 1:38). Nu a existat nici o ezitare, nici un gând cu privire la ce vor crede ceilalți. Urma să fie însărcinată și necăsătorită.

Maria dorea să fie condusă în totalitate de Dumnezeu și, totuși, a reacționat omeneste. Pentru a se încuraja în credința ei, ea a plecat imediat la Elisabeta, să verifice, pe cât posibil, ce îi spusese îngerul, cum că și verișoara ei rămăsese în mod miraculos însărcinată. Stând cu Elisabeta până după nașterea lui Ioan, Maria s-a întors în satul ei natal și la iubitul ei Iosif, după o absență de trei sau patru luni. Bineînțeles că a trebuit să-i explice logodnicului ei că era însărcinată, că nu-i fusese infidelă și că era încă virgină, că un înger venise să-i spună că urma să fie mama Celui promis, Mesia. Sinceră să fiu, mai degrabă aș fi încercat să vând castraveți unui grădinar!

Sunt sigură că Iosif a ascultat-o, dar totul părea prea exagerat. Maria, Maria lui, plecase undeva departe și rămăsese însărcinată. Nu înțelegea

de ce, dar așa rănit cum era, a luat decizia de a rupe logodna cât mai discret posibil. Iosif era un om de caracter și principial. Dumnezeu l-a respectat pe acest om atât de corect și i-a trimis un mesaj, spunându-i să nu se teamă să o ia pe Maria de soție, deoarece ceea ce îi povestise ea era adevărat.

Iosif trebuia să aleagă. Dacă L-ar asculta pe Dumnezeu, mulți ar crede că acel Copil era al lui; reputația lui ar fi avut de suferit. Totuși, a mers mai departe cu planurile lui de a se căsători și, făcând acest lucru, a demonstrat că era demn să devină tatăl pământesc al lui Isus. El și Maria au înțeles ceva ce puțini dintre noi înțelegem astăzi în relațiile noastre cu Dumnezeu. Copilul Elisabetei a vorbit despre acest lucru câțiva ani mai târziu, când a ajuns să fie cunoscut ca Ioan Botezătorul: “Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30).

E un privilegiu acela de a-L urma pe Dumnezeu și, în același timp, să fim înțeleși și de cei din jur. Chiar dacă noi facem ce trebuie, alții ne pot înțelege greșit. Totuși, Dumnezeu ne conduce și în aceste condiții. Ne vom lăsa noi, asemenea lui Iosif și Maria, conduși de Dumnezeu, dându-ne seama care este voia Sa?

A fi un părinte adevărat înseamnă mai mult decât a le satisface nevoile copiilor noștri, mai mult decât a-i iubi. A fi părinte adevărat înseamnă a-i crește în așa fel, încât să ajungă asemenea lui Isus. Și pentru a reuși lucrul acesta, trebuie să avem atitudinea Mariei: “Doamne, voi face tot ce-mi vei spune”. Această atitudine presupune din partea noastră capacitatea de a învăța să recunoaștem vocea lui Dumnezeu adresându-se inimii noastre. Presupune dorința cultivată de a ne ruga și de a aștepta răspunsuri din partea lui Dumnezeu. De asemenea, presupune înțelegerea experienței la care se referea Ioan Botezătorul, când eul trebuie dat la o parte, pentru ca Hristos să poată străluci din ce în ce mai mult prin faptele și cuvintele noastre. Trebuie ca această experiență să o avem fiecare dintre noi. Nu e ceva ce poate fi împrumutat de la unul la altul. Din acest motiv, această carte nu e un manual tipic de educație. Tipul de educație pe care îl promovez în această carte nu e atât de mult un concept, cât e mai degrabă o experiență cu Isus – să-L lași pe El să conducă, iar tu numai că colaborezi cu El. În acest fel Maria a devenit o unealtă în mâna lui Dumnezeu pentru creșterea lui Isus. Ea a fost un părinte adevărat, deoarece a ales să fie doar un instrument în mâna lui Dumnezeu, pentru a face voia Sa.

Cum pot fi toate acestea puse în practică, în viața de zi cu zi? Haideți să vedem!

După ce eu și Jim ne-am căsătorit, ne-am cumpărat imediat o casă, pe care de-abia ne-am putut-o permite. Dar după câțiva ani, ne-am mutat într-o casă mai frumoasă. Pentru un număr de ani, eu am lucrat ca asistentă la un centru de dializă. Aveam 28 de ani și eram însărcinată cu primul nostru copil. Viața era minunată.

Am fost de-a dreptul încântați și mândri când s-a născut Matthew. Eram foarte nerăbdătoare să mă întorc la serviciu, după șase săptămâni de concediu de maternitate. Am ales o bonă foarte de treabă pentru copilul meu. Eu și Jim tocmai devenisem creștini, punându-ne toată încrederea în Biblie. Și acum îmi aduc aminte ocazia în care am citit din Psalmi 32:8, „...te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi...” Textul părea să aibă un mesaj foarte personal, intim chiar, dar noi nu am înțeles ce însemna din punct de vedere practic.

“Doamne”, m-am rugat eu într-o dimineață în drum spre serviciu, “sunt atât de mulțumită de locul de muncă pe care îl am. De ce? Păi pot vorbi cu pacienții despre probleme spirituale și tot ce îi preocupă referitor la moarte. Dacă Tu îmi deschizi ocazii, eu le pot împărtăși pacienților mei tot ceea ce aflu din Biblie. Sunt așa de fericită! M-ai ajutat chiar să găsesc cea mai bună bonă posibilă, soția unui profesor la o școală a bisericii. Matthew va fi foarte bine îngrijit, ea îl va învăța principiile creștine și chiar se va ruga cu el.”

Apoi mi-a venit un alt gând – un gând atât de nou și de straniu, încât am știut că Dumnezeu mi-l trimisese în timpul meditației mele: “*Matthew va adopta viziunea ei cu privire la creștinism sau viziunea voastră?*”

“Păi, a ei, bineînțeles. Dar ea a crescut într-o familie de creștini și Te cunoaște mai bine decât mine, care sunt convertită nu demult. De unde știu? Pentru că tot ea m-a învățat și pe mine. Cu siguranță, asta e voia Ta, Doamne. Sau nu?”

Nici măcar nu-mi aduc aminte dacă I-am cerut sau nu părerea lui Dumnezeu cu privire la planurile noastre. Până în acel moment, totul mersese atât de bine, încât nu părea să existe vreun motiv de a pune la îndoială dacă era sau nu o soluție binecuvântată de Dumnezeu. Nu vă pot descrie sentimentul de nesiguranță care, dintr-o dată, a pus

stăpânire pe sufletul meu. Dar Dumnezeu voia să mă mai lase să mă gândesc.

“Chiar vrei ca ea să întipărească în copilul vostru principiile ei personale?” a întrebat Domnul.

“Da, adică nu. Stai puțin. Ba da, vreau.” Mă luptam să mă liniștesc pe mine însămi. De undeva din profunzimea inimii mele, ieșeau la iveală niște dorințe pe care nici măcar nu știam că le am. Dorința de a-mi revendica rolul și poziția de mamă se afla în capul listei. “Nu” m-am decis eu. “Nu vreau! Vreau ca el să adopte viziunea mea și a lui Jim. O, Doamne, acum nu mai știu ce să cred!”

“Pe Isus L-a crescut Maria sau vreo altă persoană?”

“Maria. Asta înseamnă că educația lui Matthew e responsabilitatea mea, Doamne?” Eram foarte frământată. Care dintre gândurile care îmi veneau erau de la Dumnezeu? Oare veneau și de la Satana? De unde puteam să-mi dau seama? Simțeam că Dumnezeu mă chemase să fiu mamă, nu o asistentă la un centru de dializă.

În general, suntem învăluți de confuzie atunci când voința lui Dumnezeu intră în contradicție cu planurile și dorințele noastre. Uneori, această situație ne face să ne punem o întrebare crucială: “Cum pot cunoaște voia lui Dumnezeu?” Și răspunsul pe care îl dăm va avea implicații profunde asupra viitorului nostru. Dacă ne punem această întrebare, căutându-L sincer pe Dumnezeu, ne aflăm în fața porților de intrare în ceruri, suficient de aproape pentru a sări dincolo și a primi înțelepciunea Împăratului împăraților, care ne dă toată puterea. Dar dacă ne punem această întrebare având îndoieli, ne punem singuri în situația în care cerul nu ne poate veni în ajutor.

Opoziția dintre planurile mele și planurile lui Dumnezeu îmi va afecta atât de mult emoțiile și gândurile, încât rațiunea mea se va transforma în ceva de genul unui animal cu două capete, care încearcă să meargă în direcții opuse, în același timp. Mi-a venit în minte problema financiară. Acesta era principalul motiv pentru care nu-mi puteam permite să rămân acasă. Totuși, era foarte important și faptul de a fi mamă și a-mi crește copilul. Această nouă idee, pur și simplu, nu se prea potrivea cu planurile noastre.

Următoarele șase luni, eu și Jim am avut discuții interminabile pe această temă, ne-am rugat arzător pe acest subiect, am cercetat Biblia, ne-am sfătuit cu alții și, în cele din urmă, am luat temuta decizie de a sta acasă și a fi mama pe care o dorea Dumnezeu. Sub nici o formă nu ne permiteam să trăim fără salariul meu de asistentă, dar am considerat că Dumnezeu mă cheamă să rămân acasă și ne-am decis că, cel puțin, vom încerca. Am luat o decizie prin credință. Părea imposibil, totuși noi am considerat că, dacă Isus dorea ca noi să facem lucrul acesta, toată înțelepciunea noastră era o nebulă în comparație cu înțelepciunea Lui, așa că am ales să ne încredem în El.

Pe atunci, nu înțelegeam “Principiul Mariei” așa ca azi, dar îl puneam în practică așa cum ne pricepeam mai bine. “...Facă-mi-se după cuvintele tale!” (Luca 1:38). Încă nu înțelegeam cum avea să lucreze Dumnezeu în inima mea. Marea mea pasiune pentru munca de asistentă s-a diminuat, în timp ce dorința arzătoare de a fi acasă și a-mi crește copilul s-a mărit. Încă nu pot înțelege cum reușește Dumnezeu să producă aceste schimbări. Cred că uneori intrăm singuri în încurcături din cauză că încercăm să explicăm ce face Dumnezeu, folosind termeni teologici sofisticati, pe care mintea noastră limitată îi poate înțelege. În definitiv, căile Sale sunt “nepătrunse” (Romani 11:33). Așadar, și în cazul meu, a fost o lucrare interioară și tainică, pentru care Îi sunt foarte recunoscătoare, deși nu o pot explica în întregime.

Dumnezeu m-a chemat să stau acasă și să-i imprim lui Matthew convingerile și experiențele noastre religioase. Am crezut că o să fie floare la ureche. Mi se părea simplu să ai grijă de un copil mic. Vai, cât de mult m-am înșelat! Dacă am putea vorbi cu Maria, cred că și ea ne-ar spune același lucru în ceea ce privește creșterea lui Isus. Ca părinți, învățăm meseria din mers. Cu siguranță că și ea s-a confruntat cu tristeți, dileme și nesiguranță, în timpul cât și-a crescut copilul.

În fiecare dimineață, îmi luam la revedere de la Jim, care pleca la serviciu, după care mergeam să mă joc puțin cu drăgălașul de Matthew. Bineînțeles că era încântat să mă aibă prin apropiere, dar am avut probleme încă din prima zi. În timp ce încercam să-mi termin treaba prin casă, l-am lăsat pe Matthew singur în sufragerie. Dar a început să plângă. “Lasă că în curând vine ora mesei, după care îl pun la culcare”, am încercat eu să

mă încurajez singură, în timp ce mă grăbeam să-l liniștesc. Doar că Matthew luase decizia de a nu merge încă la culcare.

“Am crezut că bebelușii dorm mult. Poate că trebuie să fie mai obosit.” Așa că l-am lăsat treaz și m-am jucat cu el. Atunci nu-mi dădeam seama că puneam bazele unui tipar de comportament de care ne-am străduit ani de-a rândul să-l dezvățăm. Curând mi-am dat seama că Matthew voia să fie cu mine tot timpul, indiferent unde aș fi mers. Am făcut greșeala să-i dau ceea ce ceruse, în parte din cauză că mă simțeam vinovată că-l părăsisem în lunile în care m-am luptat să iau o decizie. Cealaltă problemă era Jim. În inima mea, știam că ar fi trebuit să-l las pe Matthew să mai plângă noaptea, dar Jim nu putea suporta plânsul interminabil al lui Matthew, nici măcar pentru 15 minute. Așa că mă duceam la copil imediat ce începea să plângă. Eram prinsă la mijloc între nevoile soțului meu și cele ale copilului meu. Sincer, nu știam ce să fac.

Săptămâni și luni de-a rândul a fost tot așa. Începuse să-mi displace faptul de a nu avea timp pentru mine, deoarece încercam permanent să am grijă de acest copil care, credeam eu, se purta rău doar pentru a mă forța să fac ceea ce dorea *el*. Curând, m-am surprins nutrind dorința de a mă întoarce la centrul de dializă. Puțin mi-am dat eu seama atunci că asemenea lupte erau iminente, dacă doream să adopt Principiul Mariei.

Sarcina de părinte nu mi se părea a fi atât de plăcută și de aducătoare de împliniri, cum voise Dumnezeu să fie. Da, El intenționase ca faptul de a fi părinte să fie un lucru frumos, însă majoritatea dintre noi nu considerăm că e așa, deoarece nu înțelegem raportul dintre noi și Dumnezeu. Eu încercam să fac tot ceea ce spusese Dumnezeu în Cuvântul Său referitor la creșterea copiilor, rugându-L să-mi binecuvânteze eforturile. Singura problemă era că făceam acest lucru de una *singură*, independentă de Hristos. Isus trebuia să Se afle la conducere, dar eu nu voiam să-I cedez locul. Eram extrem de frustrată; nu l-am cerut ajutor lui Dumnezeu pentru că pur și simplu nu credeam că am nevoie. Creșterea copilului era sarcina mea.

A-i face pe plac copilului, așa cum am făcut eu cu fiecare capriciu al lui Matthew, e o greșeală *enormă*, care vă va produce multă durere în prezent și în viitor. Problema e că cei mici au primit aceeași moștenire pe care am primit-o și noi, ca păcătoși. Firea cu care ne naștem vrea ca totul să se facă după cum dorește ea, și o vrea cât mai repede! Inima omenească

nepredată nu va fi niciodată mulțumită. Indiferent câte concesiile veți face în ceea ce privește dorințele copilului vostru, el nu va fi niciodată fericit, ci va dori să vă domine și mai mult și va fi și mai capricios. Așadar, cel mai frumos lucru pe care îl puteți face pentru copilul vostru este să-l învățați, din fragedă pruncie, să aibă autocontrol și să lupte contra pretențiilor unei naturi păcătoase, fiind supus părintelui și lui Dumnezeu. Înseamnă să-i dați ceea ce e bun pentru el, în loc să-i oferiți ce vrea și cere. Înseamnă perseverență, regularitate și influența Duhului Sfânt. Înseamnă a-L lăsa pe Dumnezeu să dețină controlul.

Înainte de a continua, aș vrea să pun lucrurile puțin în echilibru. Nu e bine să-i oferi copilului întotdeauna ceea ce vrea, dar nu e bine nici să-l refuzi întotdeauna. E la fel ca în umblarea noastră cu Dumnezeu. Pe drumul educării copiilor există șanțuri și de o parte, și de alta – există pericolul de a exagera făcând prea mult sau de a exagera făcând prea puțin. Lui Satana nu-i pasă în care șanț cădem, atâta vreme cât cădem într-o extremă sau alta. Dumnezeu dorește să păstrăm un echilibru. Uneori copiii mici sunt agitați și trebuie legănați și ținuți în brațe. Alteori, nu aceasta e soluția. Dacă tot Îl lăsăm pe Dumnezeu să fie pilotul, atunci să-L și consultăm și să ne bazăm pe înțelepciunea Sa, pentru a ne spune ce să facem.

Greutățile întâlnite pe parcursul educării copiilor după caracterul lui Dumnezeu sunt forța motivatoare pentru a ne întoarce spre EL, a căuta la El răspunsurile și a avea experiențe cu un Dumnezeu personal, care ne călăuzește pașii. Aceste schimbări sunt însoțite de dificultăți și încercări. Nu toată lumea va fi de acord cu modul nostru de a acționa. Avem cu toții nevoie de curaj și independență, pentru a-L urma pe Hristos, așa cum a făcut-o Maria. Când ne decidem să ascultăm de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni, apar câteva probleme.

În Efeseni 6:1 am citit: “Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept”, și am considerat că ar trebui să-l învăț pe copilul meu să mă asculte încă dinainte ca el să poată gândi. Așadar, cu un vârful de ac de înțelepciune, am încercat și iar am încercat să-l fac pe Matthew să se culce, să nu plângă... și uneori a mers, dar de obicei nu am reușit. Cine câștiga? Matthew. Eu ascultam de copilul meu. Nu Dumnezeu era la conducere, ci eu. Dar slavă Domnului, Hristos a putut să mă îndrume și să mă ajute să renunț la concepțiile mele greșite.

“Sally, ai nevoie să citești cu mai multă atenție textul din Efeseni 6:1. Scapi din vedere un lucru.”

“Doamne, acolo scrie ‘Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri’”. Vai, de câte ori am citit acest text, nu am dat niciodată atenție celor două cuvinte: “în Domnul”! Dar ce înseamnă “în Domnul”?

“Înseamnă să fii ca Maria. Viața Mariei nu era condusă de propria ei voință; ea a fost dispusă să facă orice I-aș fi cerut Eu, indiferent că era vorba de ceva plăcut sau nu. ‘În Domnul’ înseamnă că eu sunt Pilotul care îți dă instrucțiuni – altfel spus, copilotul care îți spune ce să faci mai departe. Înseamnă să asculți și să te supui Duhului Sfânt.”

Eu nu fusesem “în Domnul”. Încercam să conduc eu totul, să iau toate deciziile. Nu Îi ceream ajutor lui Dumnezeu și nu căutam să fac voia Sa. Mă ghidam după cum gândeam eu. A fi părinte “în Domnul” nu e un lucru care vine de la sine, ci e nevoie ca noi să începem să ne pierdem încrederea în propria judecată și să căutăm cu nerăbdare să aflăm cum ne ghidează Isus.

Iată cum trebuie început! Indiferent cât de siguri sunteți cu privire la ce trebuie făcut, căutați sincer să aflați ce dorește Dumnezeu să faceți de fiecare dată când vă apropiați de copilul vostru. Dumnezeu este lângă voi, gata să vă ajute. Așa că cereți-I ajutorul! Spuneți: “Doamne, Tu ce ai face în locul meu, dacă ai fi în această situație? Cum pot să pun inima copilului meu în palmele Tale, astfel încât Duhul Tău Sfânt să facă din el sau ea un copil ascultător și asemenea lui Isus”?

Nu repetați greșelile mele. Doar după multă vreme am început să înțeleg de ce dădusem greș în acei primi ani, în ciuda bunelor mele intenții. Am eșuat deoarece am crezut că misiunea mea e aceea de a-l transforma pe copil, în loc să-L las pe Dumnezeu să mă folosească, și să mă facă să-mi aduc copilul la El, ca El să-L transforme. Vedeți voi, când stăteam cu Matthew ore întregi încercând să-l adorm, iar el, în cele din urmă, ceda și adormea din cauza oboselii, nu eu câștigam, ci el. Nu el mă asculta pe mine, ci eu îl ascultam pe el! Ce descoperire am făcut, atunci când mi-am dat seama că Dumnezeu nu voise niciodată, ca eu, de una singură, să încerc să-l fac pe copilul meu să asculte. Fără El, nu puteam face niciodată acest lucru. Din acest motiv am eșuat – încercam să-mi cresc copilul fără să mă bazez pe Dumnezeu.

Dacă și voi aveți dificultăți în educarea copiilor, înseamnă că acestea se datorează aceleiași cauze.

Dacă ne obișnuim să fim asemenea Mariei și să spunem: "...facă-mi-se după cuvintele tale" (Luca 1:38), vom fi scutiți, în cele din urmă, de multe dureri de cap. Dacă îndrăznim să pășim prin credință, încep să ni se întâmple lucruri uimitoare. În mod uimitor, afacerea lui Jim a prosperat foarte mult și, curând, veniturile noastre au ajuns să depășească salariul pe care l-aș fi primit eu. Luând decizia de a rămâne acasă și a-mi crește copilul, am fost nevoită să învăț lucruri noi și să-mi stabilesc noi priorități, lucru care a generat noi lupte și probleme, dar și binecuvântări, în final. Privind în urmă la rezultate, sunt foarte fericită că am ales să rămân acasă. Într-adevăr, Dumnezeu știe cel mai bine!

Cu ochii minții, văd acum durerea pe care am fi resimțit-o dacă am fi rămas pe vechea noastră cărare. Copiii noștri ar fi fost egoiști, nerezonabili și preocupați de lucruri lumești, asemenea atâtor tineri. Inimile noastre ar fi fost pline de dorința de a ne satisface numai nevoile noastre, necunoscându-L pe Dumnezeu în mod personal și practicând o religie a eului – o religie lipsită de putere. Dacă nu L-am fi urmat pe Dumnezeu, probabil că acum ne-am fi întrebat de ce Dumnezeu ne-a condus pe calea durerii, deși noi înșine am fi fost cei care am ales această cale.

Poate că și voi sunteți acum în aceeași situație în care ne aflam noi atunci, dându-vă seama că Dumnezeu v-a adus la un punct de răscruce în viață. Frica și incertitudinea vă țin captivi, împiedicându-vă să luați o decizie? Duhul Sfânt vorbește inimii voastre? Nu amânați momentul deciziei, deoarece lipsa dorinței de schimbare înseamnă că ați ales să mergeți înainte, mânați de curentul lumesc.

Trebuie să fiu sinceră cu voi. "Principiul Mariei" poate genera confuzie și durere, în timp ce învățăm și încercăm noile căi. Nu e întotdeauna plăcut, dar pe termen lung, se dovedește a fi benefic pentru noi și pentru copiii noștri. Din ce în ce mai mult, pe măsură ce anii trec, am văzut importanța rolului de mamă și privilegiul prețios pe care îl aveam de a-i forma pe copiii mei, asemenea lui Isus.

Credeți că Maria nu a avut parte de confuzie și supărări în timpul educării lui Isus? Bineînțeles că a avut. Ca mine și ca tine, și ea s-a străduit să facă ce trebuia și nu întotdeauna a luat deciziile cele mai înțelepte. A

ajuns chiar să-L piardă pe Fiul ei și să plece acasă fără El. Ca părinți, niciodată nu vom fi perfecți, indiferent cât ne-am strădui. Dar când, în ciuda imperfecțiunilor noastre, ne străduim să facem voia lui Dumnezeu, putem avea încrederea că El le va da har copiilor noștri să nu ia în seamă greșelile pe care le facem. Și același har minunat va compensa lipsa noastră de deprinderi parentale. Dumnezeu ne-a încredințat acești copii spre a fi comoara noastră de mare preț. Așadar, suntem colaboratori cu Dumnezeu în creșterea lor. El nu ne va cere niciodată ceva pentru care să nu ne dea și puterea, și capacitatea aferentă.

“Principiul Mariei” se găsește exprimat și în Fapte 9:6, “...Doamne, ce vrei să fac?...” Dumnezeu vrea să ne îndrume, nu numai în ceea ce privește clădirea caracterului, ci și în tot ceea ce spunem, facem și simțim. În toate domeniile în care credeam că mă descurc și singură, a trebuit să învăț să spun: “Doamne, chiar dacă nu simt nevoia unei îndrumări speciale în această situație, vreau să fac voia Ta, nu a mea.” Dumnezeu vrea să avem o relație foarte strânsă cu El, pentru a ne putea îndruma. Și dacă ascultăm, vom descoperi că El are mesaje speciale pentru cei care aud vocea Sa. “...Toți vor fi învățați de Dumnezeu...” (Ioan 6:45).

Un părinte adevărat e acel părinte care își învață copilul să fie asemenea lui Isus. Scopul nostru, al părinților, e similar cu cel al bobului de grâu despre care se vorbește în Biblie. Micuța sămânță de grâu cade pe pământ și aparent moare și e îngropată, dar prin acest lucru ea aduce viață – de o sută de ori mai multă viață decât dacă ar fi rămas numai ea. Părinții trebuie să aleagă să moară față de ei înșiși și să învețe să trăiască pentru Dumnezeu. Apoi, seva dată de Dumnezeu începe să curgă în primul rând prin rădăcinile părinților și, prin ei, în copii. Bobul de grâu își folosește toată energia pentru a aduna substanțele nutritive din sol, cu scopul de a le da următoarei generații, adică altor boabe. La fel e și cu părinții.

“Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine” (Ioan 15:4). Trebuie să trăim în Isus în mod continuu. “Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (vers. 5).

Roadele reprezintă caracterul nostru, dar, în același timp, și copiii noștri. Avem nevoie de o legătură specială cu Hristos pentru ca seva primită de la El să circule prin noi spre copiii noștri. Putem oferi generației următoare numai acele lucruri pe care le-am obținut și le-am avut la rândul nostru. Prin noi, Dumnezeu poate turna peste copiii noștri torente vii de iubire și înțelepciune divină. Dacă vom primi înțelepciunea Sa, El ne va face în stare să-i educăm, să-i disciplinăm și să-i formăm după voia Sa. Vă veți dedica viața acestui unic scop – legătura cu Dumnezeu?

Trebuie să ne concentrăm asupra sarcinii de a fi părinte, așa cum bobul de grâu are numai menirea de a produce alte boabe de grâu. Acest lucru înseamnă oare ca fiecare femeie să se lase de serviciu pentru a-și crește copilul? Nu. Unele mame nu au de ales și trebuie să-și continue serviciul. Dumnezeu vrea să *vă* îndrume și să *vă* învețe ceea ce ar trebui să faceți *voi*. Fiecare dintre noi trebuie să fie liber să-L urmeze pe Dumnezeu așa cum consideră că e îndrumat de El. În plus, trebuie să ne respectăm deciziile unii altora. Părerea mea e că ar trebui să *vă* gândiți serios la posibilitatea de a renunța la serviciu și a rămâne acasă pentru a *vă* crește copiii. Dar indiferent de părerea mea, fiecare dintre voi trebuie să-și dea seama care este voia lui Dumnezeu în situația în care *vă* aflați. E esențial ca fiecare dintre noi să-L cunoaștem pe Dumnezeu în mod personal, în cadrul unei experiențe totale. Voi, împreună cu Dumnezeu, trebuie să discernem care este voia Sa cu voi.

A-l accepta pe Hristos înseamnă a permite ca voința Sa să se împlinească înaintea voinței voastre. Pe măsură ce veți învăța să comunicați din ce în ce mai eficient cu Dumnezeu, El vi se va descoperi așa cum va găsi de cuviință, iar voi veți avea din ce în ce mai multă încredere în îndrumarea Sa.

În capitolul următor, vă voi prezenta principiul datorită căruia am reușit să devin un instrument folosit de Dumnezeu pentru educarea copiilor mei.

CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU PĂRINȚII SINGURI

Maria, mama lui Hristos, a devenit mamă fără să fie căsătorită, într-o societate care pedepsea aspru acest lucru. Ne e greu să ne imaginăm ce obstacole a avut ea de trecut. Deși știa în inima ei că era nevinovată, puțini o credeau. Maria și-a dat seama că Dumnezeu este un Dumnezeu personal și că planurile Sale, pentru fiecare, diferă de la om la om. Dumnezeu a așteptat patru mii de ani ca Maria să ajungă o adolescentă. Cred că din ziua în care a intrat păcatul în lume și Dumnezeu a promis un răscumpărător, El s-a gândit la Maria, cunoscând-o cu mii de ani înainte și bucurându-se de credința ei simplă.

În același fel, Dumnezeu v-a așteptat și pe voi. Are planuri speciale pentru voi și va lucra pentru voi la fel de personal cum a lucrat pentru Maria. Poate că sunteți despărțiți de partenerul vostru din cauza morții, a divorțului sau a abandonului sau poate că vă numărați printre cei mulți, care trăiesc împreună cu partenerul lor, dar care simt că ar putea fi foarte bine considerați părinți singuri, deoarece respectivul partener își neglijează îndatoririle de părinte. Indiferent de situație, Dumnezeu e lângă voi.

Capitolul 3

TOTUL ÎNCEPE CU MINE

“Și eu însumi mă sfîntesc pentru ei...” (Ioan 17:19)

O mamă se afla în mașină cu fiul ei adolescent, care tocmai primise carnetul de conducere și era nerăbdător să conducă. El tot încerca să-i “sugereze” mamei să-l lase pe el la volan. Sătulă de atâta cicăleală, ea a cedat, dar înainte de a-i încredința volanul l-a întrebat: “Te-ai uitat la mine, ca să vezi ce trebuie să faci?”

“Da, sigur, mamă.”

În timp ce înaintau pe șosea, ea a fost foarte surprinsă de stilul lui precaut de conducere. Când a oprit la semafor, ea l-a lăudat pentru deprinderile pe care le avea. La un moment dat, în timp ce se îndreptau spre o intersecție aglomerată, ea a văzut că lumina semaforului era galben, spre roșu. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, a văzut că fiul ei brusc accelerează și trece cu viteză prin intersecție, la câteva secunde după ce se făcuse roșu, generând câteva priviri încruntate, câteva claxoane și gesturi de nervozitate din partea celorlalți șoferi.

“Trage în parcare și oprește”, i-a spus ea încet și, după ce mașina s-a oprit, a adăugat, tremurând: “Parcă mi-ai spus că te-ai uitat la mine și știi ce trebuie să faci.”

“Păi asta am și făcut, mamă.”

“Nu prea cred. Hai să recapitulăm culorile semaforului înainte să mergem mai departe. Ce înseamnă când semaforul e roșu?”

“Oprire, bineînțeles! Mamă, ce încerci să faci e o prostie!”

“M-ai speriat așa de tare, încât mi-a trecut toată viața pe dinaintea ochilor. Așa că, dacă vrei să continui să mai conduci cu mine, asta nu e o prostie. Ai înțeles, tinere domn?”

“Da.”

“Ce înseamnă când semaforul e verde?”

“Pornire.”

“Și ce faci când semaforul trece pe galben?” a întrebat ea, privindu-l cu subînțeleș.

“Accelerezi cât poți de repede, ca să prinzi galben.”

Poate că nu ați fost puși față în față cu propriile inconsecvențe chiar atât de brutal, dar adevărul e că niciodată nu-i poți oferi copilului mai mult decât ceea ce ești tu însuși. Trebuie să fii sincer când te autoevaluezi – nu să cazi în depresie și disperare, când îți dai seama de situația în care te afli. Mai degrabă, trebuie să te pregătești să pui în practică o soluție radical diferită de orice ai încercat până în acel moment. Așadar, dacă viața și experiența voastră religioasă nu sunt exact ceea ce ați vrea să învețe copiii de la voi, atunci aveți nevoie să faceți schimbări și să vă convingeți că transformarea trebuie să înceapă cu voi.

Nimeni nu cred că a trecut prin greutățile prin care am trecut eu. Și m-am plâns destul lui Dumnezeu, cu privire la ceea ce mi se întâmpla. “Doamne, sunt atât de frustrată în încercarea de a-i face pe băieți să mă asculte! Simt că mă lupt cu un obstacol gigantic, ce e prea mare pentru mine. Nu mai pot!” Și groapa disperării se căsca înaintea mea și mă primea cu brațele deschise. Și pentru o vreme mă bălăceam în nefericire și mă căinam. Apoi, după ce situația mea mizerabilă mă obosea, mă trezeam plângându-mă iar lui Dumnezeu: “Ajunge, Doamne. Vreau afară!”

“*Chiar vrei să ieși, Sally?*” mă întreba Domnul cu blândețe.

“Bineînțeles că vreau să scap de necazuri. Ce vrei să spui cu întrebarea asta?”

“*Păi, zilele trecute Mi-ai spus că vrei să ieși din groapa în care te afli, dar nu M-ai prins de mână când ți-am întins-o. Eu te pot salva. Oare am înțeles Eu greșit dorința ta?*”

Și mi-am adus aminte de situația la care făcea referire. Cu ceva zile în urmă, mă rugam, cuprinsă de disperare. Încercasem și iar încercasem să ies de una singură din acea groapă, dar fără nici un rezultat. Parcă mă și vedeam încercând să mă cațăr afară, dar pereții erau prea alunecoși, groapa prea adâncă, iar puterile mele insuficiente. La un moment dat, aproape că am reușit să ies din groapă prin puterile mele proprii. Puteam vedea lumina zilei. Dar apoi, trosc, mi-a alunecat piciorul și mi-a slăbit puterea, căzând

din nou în fundul gropii. Încercam să gândesc pozitiv – lucru care funcționa pentru o vreme – dar mintea mi se întorcea la incapacitățile mele și la nevrednicia mea, și astfel alunecam din nou în fundul acelei gropi întunecate.

În disperare, am strigat la Isus să mă salveze. Cu ochii minții, am văzut mâna Lui întinzându-se spre mine. Îmi doream să o pot prinde; îmi doream acest lucru mai mult decât o pot exprima în cuvinte. Dar nu îndrăzneam să cred că Isus mă va salva. Mi-am întors capul, simțindu-mă nedemnă să-L prind de mână. Așa că am rămas în groapă, chinuită de propriile gânduri și sentimente hidoase. Acum stau și mă întreb: “De ce nu L-am apucat pe Dumnezeu de mână?” Și iată și răspunsul: “Pentru că nu m-am simțit demnă.”

Domnul a continuat să-mi influențeze gândurile și m-a întrebat: “*Ar trebui să te încrezi în sentimentele tale sau în Cuvântul Meu?*”

“Păi, în Cuvântul Tău, bineînțeles. Dar sentimentele mele exprimă ceea ce sunt, nu-i așa?”

“Nu trebuie să te iei după sentimente, Sally. Satana imprimă în mintea ta minciunile lui și apoi acționează asupra emoțiilor tale. Ca urmare, gândurile negative și sentimentele nepotrivite, combinate unele cu altele, te influențează să faci voia lui Satana. El te conduce deseori în groapa disperării exact în felul acesta, iar tu te supui. Trebuie să nu ascuți de sentimentele tale și de minciunile cu care Satana își bate joc de tine. Cuvântul meu este demn de încredere. Alegi Cuvântul Meu în locul sentimentelor tale?”

Dintr-o dată, am început să sper. “Nu trebuie să mă las condusă de sentimente? Dacă e adevărat, atunci mă dezic de gândurile și emoțiile mele, care pur și simplu mă sleiesc de puteri. Am încredere în Isus! El dorește să mă salveze din această groapă a gândurilor nepotrivite și a disperării.” Așadar, în mintea mea, m-am prins de mâna lui Isus, iar El m-a scos din acea groapă oribilă și întunecoasă și mi-a pus piciorul pe pământ solid, pe stâncă – pe Isus Hristos.

Nu există nici o groapă prea adâncă pentru ca brațul lui Isus să nu-i poată ajunge fundul. Nu există nici un rău, nici un păcat prea mare ca să-l împiedice pe Isus să ne scape de el sau să ne ducă în brațele Sale iubitoare, pline de iertare, care ne schimbă caracterul. Dintr-o dată, am început să sper.

“Nu am nevoie să mă iau după sentimente”, îmi spuneam eu. “Trebuie să mă lupt cu gândurile și emoțiile mele, care mă epuizează, deoarece nu sunt în concordanță cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Pot avea încredere în Isus. El nu vrea să cad în disperare.”

Și am început să văd cum soarele sparge norii negri ai minții mele. Am simțit risipirea negurii groase și apăsătoare care mă ținuse în umbră. Era ca și cum Satana mă pierdea din mână.

Dar gândurile și sentimentele mele negative s-au întors curând, să mă calce în picioare. Din nou, am strigat către Dumnezeu: “Doamne, ce pot să fac? Nu mă *simt* deloc mai bine.”

“Nu-ți face probleme cu privire la sentimentele tale, Sally. Hai să vedem ce putem face cu gândurile. Gândește-te la reușitele tale ca părinte. Gândește-te la obiceiurile bune pe care le-au deprins băieții tăi datorită conștiințiozității tale. Ieși din disperare și urmează-Mă!”

Era greu să-mi reorientez gândurile. Era ușor să mă concentrez asupra situației mele critice și a eșecurilor mele. Era un obicei pe care îl avusesem o viață întreagă. Din nou și din nou, aceleași tipare negativiste mă împinseseră spre disperare. Fiindcă îmi doream foarte mult să mă eliberez de ele, m-am hotărât să-mi canalizez toate eforturile spre a gândi diferit de cum gândisem în trecut, axându-mă pe lucrurile bune, nu pe cele rele.

“Dar cum e posibil așa ceva?” m-am întrebat eu mirată. Mă luptam să înțeleg acest concept și, dacă și voi vă luptați să renunțați la vechile căi, credeți-mă, această luptă e normală. Dumnezeu nu mi-a întors spatele, ci m-a făcut să-mi aduc aminte cum Matthew a cules pentru mine un buchet de flori sălbatice, spunându-mi că mă iubește. Dumnezeu a risipit ceața răspândită de minciuna lui Satana, cum că n-aș fi făcut nimic bun.

“Vrei să spui că nu sunt chiar așa de rea? Pot să fac lucruri bune, dacă-L am pe Isus în mine?” L-am întrebat eu pe Dumnezeu. Încet, am început să-mi dau seama că multe dintre lucrurile pe care le crezusem despre mine de-a lungul anilor erau false și că, în ochii lui Dumnezeu, sunt mai valoroasă decât aurul. Domnul m-a ajutat să gândesc pozitiv, mi-a întărit încrederea în mine și credința în El. “Andrew mănâncă acum o cantitate normală de hrană, datorită eforturilor mele de a-l împiedica să mănânce prea mult”, mi-am spus eu bucuroasă. “Ăsta e un lucru bun. Iar lui Matthew îi place să meargă cu mine la plimbare și chiar să lucreze

alături de mine. La amândoi le place să se joace cu mine. Încep să se deprindă să fie curați, ordonați și conștiincioși. Nu mă descurc chiar așa de rău. Cred că există lucruri de care pot fi mândră.” Și în acest fel, modul meu de gândire, călăuzit de Dumnezeu, a început să se schimbe. Era o victorie imensă pentru mine.

Pe măsură ce continuam să cooperez cu Dumnezeu, o pace divină mi s-a strecurat în suflet, iar sentimentele nepotrivite au fost îndepărtate. O stare sufletească plină de pace și bucurie mi se părea aproape ciudată după atâția ani de negativism. Dar am reușit să mă obișnuiesc, având încredere că Dumnezeu știa mai bine. Bucuria a ocupat locul în care, înainte, trona nefericirea. “Dumnezeu mă iubește”, îmi spuneam deseori. Având colaborarea mea, El m-a scăpat de gândurile și sentimentele negativiste care mă dominau. Îi sunt recunoscătoare că, din acea zi, nu m-am mai întors niciodată pe fundul acelei gropi a disperării.

Una dintre cele mai mari responsabilități pe care le avem ca părinți, astăzi, este să-i ajutăm pe copiii noștri să renunțe la obiceiurile rele în ceea ce privește modul de gândire, sentimentele și modul de a reacționa, ajutându-i să aibă deprinderi corecte în toate aceste aspecte. Dar mai întâi, Dumnezeu trebuie să facă în noi același lucru pe care dorim să-l facă în copiii noștri. Trebuie să ne sfințească pe noi în primul rând; astfel încât, la rândul nostru, să-i putem învăța pe copii ceea ce noi înșine am învățat pe pielea noastră. Dumnezeu poate da înțelepciune divină, și putere, fiecărui părinte și copil care Îl cheamă în ajutor și cooperează cu El.

Într-o zi, pe când Andrew avea șase ani și fusese neastâmpărat, i-am dat o palmă peste fund și l-am trimis în camera lui ca să “termine cu plânsul”. După un sfert de oră, încă îl puteam auzi suspinând. Pentru a-i distra atenția, l-am trimis să facă turul casei și i-am dat sarcina de a umple lada cu lemne. Nici un rezultat! *Încă* plângea. “Andrew, dragul mamei, ce s-a întâmplat?” l-am întrebat. “Ți-ai făcut treaba foarte bine. Nu mai ești pedepsit.”

“Nu mă poți opri din plâns”, s-a bâlbâit el suspinând.

“O, Doamne, ce să fac să-l ajut? Nimic nu dă rezultate.”

“*Sally, cum te-am scos Eu pe tine din starea de disperare?*” m-a întrebat Dumnezeu, arătându-mi clar care era problema.

“Cu siguranță că Satana îi induce gânduri mincinoase”, m-am gândit eu. “Faptul că el continuă să plângă e un semn că el cochetează cu ele. Trebuie să aflui ce simte și ce gândește”, mi-am spus, luminându-mă.

“Andrew, la ce te gândești chiar acum? Ce gânduri îți trec prin minte?”

“Cât de obraznic și de rău sunt”, și iar o rafală de suspine. “Vreau să fiu bun, dar cred că ceva nu e bine cu mine, fiindcă nu pot” și iar un hohot de plâns.

“Sally, explică-i cum e cu groapa disperării – ce l-a făcut să cadă acolo și ce îl face să iasă de acolo. Eu o să fiu cu tine”, m-a încurajat Domnul.

“Andrew, aceste gânduri sunt niște minciuni de la Satana. Nu trebuie să le dai ascultare. Satana încearcă să te împingă în groapa disperării.” Și se pare că a înțeles ce am vrut să spun. Cu adevărat, Dumnezeu a fost cu mine și m-a ajutat să exprim în cuvinte ceea ce doream ca el să înțeleagă.

“Andrew, imaginează-ți că Dumnezeu întinde mâna spre tine, gata să te scoată din groapa disperării. Nu trebuie decât să-L prinzi de mână. Dumnezeu te iubește și dorește să te ajute”, am zâmbit eu sigură. Ochii lui Andrew s-au luminat. Mi-am putut da seama că mă credea.

“Roagă-te și dă-i lui Isus gândurile rele. În felul acesta Îl prinzi de mână.”

S-a uitat la mine și a dat din cap. Apoi a închis ochii și i-a ținut strâns închiși. “Doamne, ia-mi gândurile rele. Dă-mi gânduri mai bune. Ajută-mă să fiu mai bun și să mă opresc din plâns.” Apoi a tăcut, așteptând vocea lui Dumnezeu, așa cum i-am încurajat pe amândoi băieții noștri să facă.

Și minutele au început să se scurgă. În sfârșit, după o vreme, l-am întrebat: “Andrew, ce ți-a spus Dumnezeu? Ce dorește ca tu să faci?”

“Cred că vrea să mă duc și să culeg niște flori.”

“Așa să faci”, l-am încurajat eu, după care a luat-o la sănătoasa.

S-a întors mai târziu cu un buchet de liliac și *fără* lacrimi. Am fost așa de fericită pentru el! “Ce s-a întâmplat, Andrew?” l-am întrebat, încercând să analizez situația mai în profunzime.

“L-am rugat pe Dumnezeu să-mi ia lacrimile și L-am apucat de mână, așa cum ai zis. El mi-a spus să mă duc și să mă bucur de florile mele preferate. Ca să mă pot bucura de ele, a trebuit să-mi șterg lacrimile. Îi

pasă de mine, mamă! M-am oprit din plâns, dar nu-mi dau seama unde și când” a spus el, zâmbind cu toți dinții și oferindu-mi buchetul.

Victoria asupra eului începe în gândurile noastre și se îndreaptă apoi spre sentimente. Am avut parte de reușită atunci când mi-am împărtășit experiența cu fiul meu. Andrew încă dădea atenție gândurilor mincinoase și le credea, dar pe măsură ce repetam procesul ieșirii din groapă, el reușea din ce în ce mai mult să-I dea lui Isus gândurile lui rele, până când a reușit victoria finală.

Copiii noștri imită tehnicile noastre ineficiente de rezolvare a problemelor. O dată, eu și Matthew am văzut împreună la televizor cum o mamă arunca și spargea diferite obiecte atunci când era nervoasă. După aceea, l-am întrebat ce a învățat din această ilustrație, iar el mi-a răspuns: “Când ești nervoasă, arunci cu lucruri!” Ce lecție pentru toți părinții! Principiul este următorul: privind, începem să ne schimbăm – ceea ce face să apară logic următoarea întrebare: Ce exemplu sunt eu în casa mea?

Prea adesea, mi-am dat seama, spre rușinea mea, că prin exemplul meu i-am învățat pe băieți să se retragă în ei înșiși și să cadă în aceeași groapă a disperării, care mie îmi era atât de cunoscută. Din fericire, numai unul dintre ei a adoptat această metodă. Acest lucru a însemnat să mă întorc pe câmpul meu de luptă și să-l învăț și pe el aceleași lecții pe care mi le-a dat Dumnezeu mie, pentru a învinge gândurile negative. Dar pentru o vreme, comportamentul meu neadecvat l-a împiedicat să reușească.

Am învățat din experiența proprie că, pentru a ne schimba, avem nevoie cu toții de Hristos. În acest fel, noi, părinții, ajungem să colaborăm eficient cu Cerul, pentru a-i conduce pe copiii noștri la Hristos și pentru a-i face să aibă aceleași experiențe benefice ca și noi.

De obicei, când am câteva momente libere, eu tricotez. Am o satisfacție deosebită să scot din pungă lucrul pe jumătate făcut și să văd cât de mult pot să fac într-un timp scurt. În timp ce mâinile creează cu bucurie ceva nou, am parte și de o altă binecuvântare: odihna. Dintotdeauna am muncit din greu. Atunci când mă așezam să mă odihnesc, nu trecea mult și începeam să mă gândesc la cutare și cutare lucru pe care trebuia să le mai fac și, nu după mult timp, mă trezeam din nou angajată în cine știe ce activitate. Așa că am nevoie de tricotate ca să-mi distragă atenția de la alte lucruri, să mă ajute să mă odihnesc, să ascult sau pur și simplu să mă

relaxează cu familia. Odată cu trecerea anilor, am învățat pe multă lume să tricoteze. Cred că există lecții pentru noi părinții, chiar și în umilul meu coș în care îmi țin lucrul de mână. De exemplu, nu poți învăța pe cineva să tricoteze, dacă tu nu știi să tricotezi. Poți citi cărți despre tricotate și poți înțelege principiile; poți vorbi despre ele, dar, fără experiență, nu poți învăța pe nimeni.

Am văzut multe tricoteze neexperimentate care au picat “testul ochiului scăpat”. Când tricotezi, uneori îți cade un ochi de pe andrea și nu-ți dai seama decât mult mai târziu. Tricoteza experimentată știe cum să recupereze ochiul scăpat, să corecteze greșeala și să salveze lucrul de mână. Nu e suficient doar să cunoști teoria. Trebuie să deprinzi tehnica de corectare a problemei; trebuie să ai experiență. La fel e și cu educarea copiilor. Orice părinte poate părea că știe ce trebuie să facă, dar când apar problemele, se vede dacă într-adevăr părintele are experiență din corectarea propriilor lui greșeli. Problema multora dintre noi este că încercăm să-i învățăm pe copiii noștri despre Dumnezeu, folosindu-ne de cărți sau de liste cu ce să faci sau să nu faci; nu avem o cunoaștere practică a impactului Său asupra inimii. Dumnezeu ne încurajează să fim “...împlinitori, ...nu numai ascultători” (Iacov 1:22). Cum îi putem învăța pe copiii noștri să se predea lui Dumnezeu și să colaboreze cu El pentru a-și schimba inima, dacă noi înșine nu am experimentat aceste lucruri? Acesta este punctul în care eu am eșuat la începuturile mele ca părinte. Uneori, le spunem copiilor noștri că trebuie să gândească, să spună și să facă ce e bine, dar nu putem să-i învățăm să facă lucrul acesta în Isus, deoarece nu cunoaștem decât teoria.

Dar, atunci când noi înșine simțim cum Hristos ne corectează modul greșit de gândire și sentimentele negative, cât de mult ne ia să-i învățăm pe copiii noștri să facă la fel? Putem să le împărtășim experiența în următorul minut. Puține lucruri îl vor convinge pe copil că ești un creștin real mai mult decât atunci când vede cu ochii lui cum, dintr-o persoană morocănoasă, ai devenit una plăcută, un părinte care este dispus să colaboreze cu copilul său. Nu e nevoie să fim perfecți ca să le spunem ceea ce știm, ci trebuie să avem o experiență cu Hristos, indiferent cât de nesemnificativă ar părea la început. În domeniul educației, aceasta înseamnă să recuperezi ochiurile scăpate de pe andrea.

Lecția pe care o înveți astăzi din mâna lui Dumnezeu este o lecție bună. Lecția de mâine va fi și mai bună. Învață-i deci și pe copiii tăi ce ai învățat azi. Adu-ți aminte că, odată ce copilul a învățat să aibă încredere în mama lui, el va începe să-L iubească și să aibă încredere și în Prietenul mamei lui – Isus. La început, s-ar putea doar să vă imite, dar pe măsură ce comportamentul este repetat, își va forma un obicei de a se încrede în Dumnezeu, care se va întipări pentru totdeauna în sufletul lui.

Noi trăim în munții din Montana de aproape douăzeci de ani. Unul dintre lucrurile noastre preferate este să facem drumeții la Lacul Kintla, un lac foarte puțin cunoscut, în mijlocul sălbăticiei. Întotdeauna luăm cu noi un filtru de apă, pentru a ne asigura că avem apă curată, deoarece chiar și în natură nu putem fi siguri că apa nu e contaminată de deșeurile altor oameni sau animale. Jim este cel care are chemarea de a ne asigura apă proaspătă pentru băut și gătit. Și e foarte devotat chemării sale. Când dispozitivul de filtrare este introdus în apă, filtrele de ceramică rețin mizeria, nisipul, corpurile care plutesc, bacteriile care produc boli și chiar parazitul *giardia*.

Din punct de vedere spiritual, avem multe de câștigat dacă ne filtrăm cuvintele și gândurile prin Hristos, înainte de a le exprima față de copiii noștri. Dumnezeu trebuie să fie introdus în cuvintele noastre, să ne examineze spiritul și motivele, nu numai latura exterioară a faptelor noastre. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu va reține toate lucrurile dăunătoare, lipsite de gust și aspre, din vorbirea, din emoțiile și din atitudinile noastre. Am descoperit că Dumnezeu îndepărtează numai ce e dăunător și numai ce Îi permitem să îndepărteze. Avem voință proprie, deci cooperarea noastră este o parte esențială a procesului Său de purificare. Dumnezeu dorește să avem cămine fericite, cu o atmosferă în care să prospere sănătatea fizică, mintală și spirituală. Dar trebuie să ne supunem Lui și să ne lăsăm conduși de El.

CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU PĂRINȚII SINGURI

Dacă vă simțiți copleșiți de responsabilitățile pe care le aveți, lăudați-L pe Dumnezeu! Deoarece tocmai când vă simțiți copleșiți, aveți

cele mai multe șanse să vă bazați pe El pentru îndrumare. Nu disperați dacă fostul partener acționează împotriva țințelor voastre. Concentrați-vă doar asupra misiunii voastre și faceți din casa voastră un loc plăcut, luându-L pe Hristos de mână pentru a vă conduce. Am citit odată despre un om care a luat un taxi de la aeroport, pentru a ajunge la un hotel din centrul unui mare oraș. Șoferul de taxi era atât de vesel și fericit, încât respectivul client a fost impresionat și l-a întrebat despre familia și prietenii lui. Soția șoferului era pe moarte, după o lungă luptă împotriva cancerului. Costurile medicale depășiseră cu mult bugetul lor, aflându-se în pericolul de a-și pierde casa. Pasagerul era șocat. Acest om vesel avea probleme atât de mari!

“De ce aveți această atitudine? Mă așteptam să fiți abătut”, i-a spus el șoferului.

“De ce? Pentru că nu dumneavoastră sunteți vinovat că soția mea este bolnavă. Descurajarea nu ajută niciodată pe nimeni. Aceasta e povara mea și sunt recunoscător că nu e așa mare ca a altora.”

Pe moment, s-ar putea să nu aveți chef să vă filtrați cuvintele și să vă faceți un cămin fericit, mai ales atunci când sunt atâtea lucruri care vă descurajează. Dar ține-ți minte: trebuie să investiți în viitor! Învățați că nu sentimentele trebuie să vă domine. Bucuria este contagioasă! Dar la fel e și tristețea. S-ar putea să nu fie corect faptul că sunteți singuri, că nevoile personale nu vă sunt împlinite și că trebuie să depuneți efort pentru educarea copiilor, fără să aveți un partener care să vă susțină. Totuși, vă puteți baza pe Dumnezeu, ca El să împlinească ceea ce voi nu puteți face.

Am învățat lecții deosebite în vederea pregătirii noastre ca părinți, după modelul ceresc – nu după cel pământesc, pe care îl vedem adesea în casele așa-zișilor creștini. Dumnezeu dorește ca fiii și fiicele Sale să apere standardele creștinismului. El vrea ca toată lumea să vadă că familia și căminul nostru sunt conduse de Hristos, demonstrând puterea interioară de a trăi dincolo de tendințele firii. El vrea să facă pentru voi și pentru casa voastră mai mult decât v-ați imaginat vreodată. Cheia de a descuia binecuvântările bogate ale Cerului se află la îndemâna voastră, deoarece începe cu voi!

Capitolul 4

VOCEA LUI DUMNEZEU

“...Domnul nu era în vântul acela... Domnul nu era în cutremurul de pământ... Domnul nu era în focul acela... [ci era într-un] susur blând și subțire.” (1 Regi 19:11,12)

Vocea lui Dumnezeu se aseamănă cu vuietul tumultului de ape. Există însă mai multe ipostaze ale vocii Sale. El ne vorbește prin Scriptură, spunându-ne cum să ne trăim viața. Ne vorbește de asemenea prin natură, providență, impresii ale Duhului Sfânt și prin conștiință. Prin toate acestea, Dumnezeu ne vorbește după voința Sa, când și cum dorește El. Trebuie să ajungem în acel punct în care să înțelegem cum se adresează Dumnezeu inimii și sufletului nostru, prin toate aceste căi.

Biblia este coloana vertebrală a tuturor adevărilor, iar noi trebuie să ne testăm gândurile și concepțiile după standardul Cuvântului (vezi Isaia 8:20). Vorbind prin Scripturi, Dumnezeu ne dă înțelepciune, cu scopul de a ne atrage spre Sine – căci El e Creatorul nostru. În Biblie, El Se descoperă ca un Dumnezeu personal. El ne dezvăluie caracterul Său, astfel încât noi să-L putem recunoaște în toate “vocale” pe care le folosește pentru a ni se adresa. În acest capitol, vreau să vă dezvălui mijloacele prin care Dumnezeu ne vorbește și ne conduce de-a lungul zilei, prin intermediul unor căi mai puțin evidente decât Scripturile, dar la fel de importante. Dumnezeu dorește să Se plimbe și să converseze cu noi, așa cum făcea și cu Enoh. Deci, haideți cu mine!

Tocmai îl pusesem pe Andrew în pătuț, sperând că va plânge până va adormi. Disperarea și oboseala amenințau să mă copleșească. Mă plimbam cu el în brațe toată noaptea prin casă, încercând exasperată să-l calmez colicile, ca Jim să poată dormi. Încercasem totul, dar nimic nu funcționase. Copilul se simțea rău, și eu la fel. Obosită după multe alte

noapți de veghe, m-am avântat cu toată forța în treburile gospodărești și în grija de celălalt copil, de doi ani, care era de un neastâmpăr fără limite. Dar mult prea curând m-am simțit copleșită, iar senzația de eșec a început să mi se strecoare în suflet. “Nu mai pot!” m-am văitat de una singură.

“Chiar așa, ce se întâmplă cu mine? De ce am o viață atât de grea?” Mă întrebam dacă nu cumva Dumnezeu mă pedepsea. “Doamne, sunt un dezastru în ochii Tăi. Mă enervez și nu am răbdare. Nu spun niciodată ce trebuie. Cum să continuu în felul ăsta? Sunt o ratată nefericită, Doamne. De ce nu renunți pur și simplu la mine? Eram odată o asistentă bună, care făcea lucruri bune, dar ca mamă, nu mă pricep la nimic.”

Chiar și în aceste etape de început ale disperării, Dumnezeu încerca să-mi vorbească, deși eu nu-mi dădeam seama pe atunci. Satana îmi distrăsese atenția de la Hristos – Sursa puterii mele – și mă făcuse să mă concentrez asupra greșelilor și dilemelor mele. Ideea de a vorbi cu Dumnezeu, de a purta o conversație cu El, era străină de mine. Dar ce aș fi avut de pierdut? Așa că m-am rugat: “Doamne, înțeleg că trebuie să-Ți ofer un răgaz, în care să tac și să Te las să-mi vorbești, lucru pe care, fără să vreau, nu l-am făcut până acum. Sunt sigură că vrei să-mi spui cât de rea sunt și că vrei să mă ajuți să văd toate lucrurile pe care trebuie să le schimb.” Vedeți? Ideile negative îmi influențau și modul în care Îl percepeam pe Dumnezeu.

Cu inima grea, am îngenunchat și m-am străduit să nu mă gândesc la nimic, apoi am așteptat ca Dumnezeu să mă îndrepte pe calea cea bună. Dar nu am primit decât o impresie de gingășie. “*Sally, Eu te iubesc.*”

“O, nu!” am rămas eu uimită. “Cu siguranță că această impresie este rezultatul propriilor gânduri. Încerc să-mi spun lucruri pe care nu le merit. O, Doamne, iartă-mă! Mă încredințez din nou în grija Ta și Te rog să-mi arăți prin ce mijloace îmi vei vorbi. Am foarte mare nevoie de ajutorul Tău! Sunt un om atât de rău! Ai permisiunea mea să faci orice dorești!” Și din nou, în liniște, am așteptat răspunsul de la Dumnezeu, iar El mi-a impresionat din nou sufletul: “*Sally, te iubesc!*” Era a doua oară, dar eu încă mă îndoiam.

“*Sally, te iubesc!*” a repetat El cu și mai multă gingășie, a treia oară.

Am început să plâng, înțelegând cu mintea și cu inima că Dumnezeu îmi vorbea personal. Cum putea însă să o iubească pe această Sally neștiutoare și plină de greșeli?

Dumnezeu a știut ce să-mi spună, ca să-mi cucerească inima. El nu s-a aflat nici într-un vânt, nici într-un cutremur sau în foc, ci într-o voce blândă și liniștită, adresându-Se minții mele. A văzut că mă îndreptam spre închisoarea disperării și groazei și voia să mă elibereze. Nu-I păsa de eșecurile mele din trecut. M-a iubit în timp ce eram încă o păcătoasă. În ultima vreme, începusem chiar să mă gândesc că toată lumea e nedemnă, nu numai eu. Dumnezeu a știut acest lucru; dar Lui nu-I e rușine cu noi, indiferent ce am făcut. Numai prin El putem ieși din această încurcătură generală, în care ne aflăm cu toții.

Ați văzut cum vocea firii mele se lupta împotriva vocii Duhului lui Dumnezeu? Satana mă împinsese să am păreri exagerate cu privire la defectele mele, în timp ce Dumnezeu voia să mă scoată de sub influența acelor minciuni distructive și istovitoare. Vocea lui Dumnezeu ne aduce în atenție provocări sau gânduri noi, care să ne schimbe perspectiva sau viziunea. Convingerea că El mă iubește m-a făcut să mă apropii de El și să fiu dispusă să-L ascult cu mai multă atenție decât am făcut-o vreodată.

Nu știu cum faceți voi, dar eu ascult mai bine atunci când știu că sunt iubită. Iubirea dă la o parte barierele și mă ajută să fiu dispusă să privesc altfel la gândurile mele. Renunțarea la vechile obiceiuri este un proces, nu un eveniment singular. Este un pas important. Cu timpul, Dumnezeu m-a eliberat de tiparele mele greșite de gândire. Dar trebuia să mai învăț multe alte lecții, înainte ca acest lucru să devină o realitate de fiecare zi.

Așa cum eu aveam nevoie să știu că Dumnezeu mă iubește, și copiii noștri au nevoie să știe că îi iubim. Nici o metodă de disciplinare și de instruire nu va avea efectul dorit, dacă nu este însoțită de dragoste. Asemenea lui Hristos, noi trebuie să-l iubim pe păcătos în timp ce, prin puterea iubirii Lui, îndreptăm tipare greșite de comportament. Și nu mă refer aici la acea iubire indulgentă și “fără responsabilități”, ci la nevoia de îngăduință și dreptate într-o măsură echilibrată. Noi nu vrem să avem din partea copiilor doar o ascultare exterioară, ci vrem acea ascultare care vine din interior, dintr-o inimă dispusă, care să schimbe gânduri, atitudini și chiar viața.

În dreptul părinților, se pune următoarea întrebare: Știm noi cu adevărat de ce au nevoie copiii noștri pentru corectare, formare și instruire? Au nevoie doar de iubire și de înțelegere? Sau și de încurajare și de suportarea consecințelor? Nu știm întotdeauna, nu-i așa? Deseori credem că ne-am dat seama, dar deseori se întâmplă să mai și greșim. Dar Dumnezeu știe, nu-i așa? Atunci de ce să nu apelăm la El? De multe ori, nu apelăm la înțelepciunea Sa, deoarece nu am ajuns să-L cunoaștem, deși avem această posibilitate. Așa că mergem mai departe cu metodele noastre dezechilibrate, folosindu-ne înțelepciunea noastră, când, de fapt, am putea să beneficiem de sfatul Său, deoarece El poate să citească gândurile copiilor noștri.

Iubirea încurajează dezvoltarea, de aceea Dumnezeu a trebuit mai întâi să-mi arate că nu mă respinge din cauza comportamentului meu, că mă iubește oricum și că vrea să mă învețe cum să-mi schimb obiceiurile greșite. Acest lucru mi-a influențat atitudinea față de copiii mei. Vedeți voi, dacă eu pot învăța lecția iubirii Tatălui ceresc pentru mine – adică faptul că pot apela la El în orice moment, iar El mă va primi și îmi va da putere să mă schimb – atunci îmi pot educa mai bine copiii, care nu vor trebui să învețe această lecție când vor fi mari, așa cum a trebuit să o învăț eu. Cu Hristos ca îndrumător al nostru, putem face în așa fel încât să nu le transmitem copiilor mecanismele noastre inefficiente de supraviețuire, pe care e posibil ca părinții noștri, la rândul lor, să ni le fi transmis fără intenție.

Vocea lui Dumnezeu e o voce care nu poate fi auzită. Nu e ca o lumină roșie sau ca un indicator intermitent, care anunță: “Aici e Dumnezeu care îți aduce acest gând în conștiință!” Vocea Sa este un gând, un imbold, o impresie, o alegere sau un act de providență din partea Duhului Sfânt, în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, care ne îndrumă în situația în care ne aflăm. Acest proces se desfășoară conform principiului din Isaia 30:21 – “Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: ‘Iată drumul, mergeți pe el!’ când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga”. Așadar, ar trebui să ne evaluăm gândurile în funcție de sursa din care provin.

Există o lege care guvernează mintea umană: “O minciună spusă des, începe să fie crezută”. Satana, tatăl minciunii, a folosit această strategie împotriva mea, spunându-mi în repetate rânduri că sunt nedemnă. Emoțiile

mele s-au conformat sugestiilor lui și au avut o influență extrem de negativă asupra mea.

În timp ce Satana folosește legea minciunii, Hristos folosește legea opusă, care este: “veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32). Foarte greu acceptam ideea că Dumnezeu mă iubește, dar El chiar mă iubea, dorind ca eu să acord mai multă atenție acestui gând. Într-o zi, Dumnezeu mi-a spus: *“Sally, pentru Mine ești mai prețioasă decât aurul”*.

Iar eu l-am răspuns: “Doamne, ești prea bun. Știu că nu am nici o valoare, dar sunt foarte fericită că Tu mă iubești și așa.”

“Nu, Sally, tu valorezi mai mult decât aurul. Te-aș minți Eu oare?”

“Păi... nu” și mă luptam cu emoțiile care mă împingeau parcă să resping acest gând.

“Sally, vreau să spui cu gura ta: ‘Sunt mai valoroasă decât aurul’.”

“Doamne, vreau să te ascult. Aleg să te ascult. Dar nu cred că acest lucru e adevărat în dreptul meu.”

“Vreau să rostești cu voce tare acest adevăr, ca să te aud.”

Dumnezeu încerca să-mi întărească și să-mi aprofundeze experiența cu El, convingându-mă de iubirea Sa pentru mine și de valoarea pe care o aveam în ochii Săi.

“Doamne... eu valorez... O, nu pot! Pur și simplu nu e adevărat!”

“Încearcă din nou. Te asigur că e adevărat. Cu Mine, o să poți reuși. Crede și ascultă de cuvântul meu, indiferent de trăirile pe care le-ai avea.”

“Bine, o să încerc.” Am tras o gură de aer și am spus: “Valorez... valorez... valorez mai mult decât... Nu, pur și simplu nu pot.”

“Sally, aproape că ai reușit. Hai, acum poți.”

“O, Doamne, e atât de greu! Oare ce mă împiedică să pot rosti aceste cuvinte?”

“Vechile tale tipare de gândire. Sally, ignoră-le!”

Într-un sfârșit, am reușit: “Doamne, valorez mai mult decât aurul – în Isus.” Adăugând “în Isus”, am reușit să umplu golul dintre mine și Dumnezeu. “În Isus, pot valora mult” m-am gândit eu.

“Spune-o încă o dată, Sally”. Dumnezeu știa că îmi făcea bine, chiar dacă îmi era atât de greu.

Așa că am repetat cu voce tare încă o dată, încă o dată și încă o dată. Și de fiecare dată, mă eliberam și mai mult de gândurile mincinoase care mă încătușaseră atâta vreme. Pe măsură ce repetam, îmi era tot mai ușor și credeam din ce în ce mai mult ceea ce spuneam. Rostit de multe ori, adevărul m-a eliberat.

Cuvântul Domnului, Biblia, confirmă experiența mea? Cu siguranță că da. “Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat, și mai scumpi decât aurul din Ofir” (Isaia 13:12). Dumnezeu ne iubește, pe mine și pe voi, atât de mult, încât are grijă de noi ca de lumina ochilor Săi, și ne ocrotește la umbra aripilor Sale (vezi Psalmi 17:8). Ne-a întipărit, pe mine și pe voi, pe palmele mâinilor Sale (Isaia 49:16). Biblia spune că am o mare valoare, iar Dumnezeu a confirmat acest lucru prin vocea Sa blândă și prin impresiile Sale asupra minții mele. Și într-un sfârșit am ajuns să cred acest lucru. “Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine” (Ioan 10:27).

Din cauza înclinației mele către negativism, nu aveam nevoie să aud cât de rea eram. Ci mai degrabă, aveam nevoie să aud cât de mult mă iubea Dumnezeu. Și copiii noștri au nevoie să fie abordați în același fel. Ei vor ajunge să înțeleagă modul în care îi privește Dumnezeu, numai atunci când noi vom demonstra față de ei caracterul plin de dragoste al lui Dumnezeu. El știe mai bine decât mine ce fel de cuvinte trebuie să-i adresez copilului meu, ca dovadă că îl iubesc și îl înțeleg așa cum Dumnezeu mă iubește și mă înțelege pe mine. Ca urmare, inima copilului se va deschide pentru a fi îndrumată și schimbată. Printr-o legătură cu Hristos, schimbarea nu numai că va deveni posibilă, ci și de dorit. Le face bine copiilor noștri să fie puși față în față cu temerile și obiceiurile lor rele și să descopere că se pot schimba. Înțelepciunea omenească e infinit inferioară celei divine, de aceea e ușor de înțeles de ce trebuie să avem o legătură strânsă cu Dumnezeu, înainte de a avea o legătură strânsă cu copiii noștri. Acest lucru e și mai important în situațiile în care se cere o măsură disciplinară, fiindcă sunt toate șansele ca aceasta să fie greșit interpretată de copii, ca o lipsă de iubire.

Nevoia de a-L consulta pe Dumnezeu mai întâi, înainte de a vorbi cu copilul meu, chiar și atunci când sunt sigură ce trebuie făcut, a fost prima lecție pe care a trebuit să o învăț despre educarea copiilor. Indiferent că

eram îngăduitoare sau fermă, a trebuit să-mi pun întrebarea: “Sunt eu răspunzătoare sau e Dumnezeu? Cine conduce?” Și făcând acest lucru, am învățat – și încă învăț – cum să mă supun lui Dumnezeu.

În cazul meu, modul în care abordam relația cu Dumnezeu era și modul în care abordam relația cu copiii. Am crezut, în mod eronat, că Dumnezeu privea la mine cu negativism și reproșuri, și în același fel îi priveam și eu pe copiii mei. Când El m-a eliberat de această concepție greșită, i-a eliberat și pe copiii mei, deoarece ei au beneficiat de pe urma înțelegerii noi pe care o căpătasem. Am ajuns la concluzia că acest lucru reprezintă baza a tot ceea ce înseamnă a fi părinte: trebuie să învățăm să-i tratăm pe copii așa cum ne-a tratat Hristos pe noi.

Fiecare părinte are nevoie să vadă viața din perspectiva lui Dumnezeu, deoarece copiii vor învăța de la noi. Trebuie să găsim echilibrul între fermitate și iubire. Dumnezeu dorește ca cei mici ai noștri să aibă o experiență mai profundă cu El decât am avut-o noi, părinții lor. El are în plan ca fiecare generație să-L slujească și să se apropie tot mai mult de starea omului de la început. Din nefericire, până acum nu s-a întâmplat așa. Acest proces trebuie să înceapă de undeva și, așa cum am văzut în capitolul precedent, trebuie să înceapă cu noi. Dacă vrem să începem să ne schimbăm, atunci *primul pas este comunicarea cu Dumnezeu*. Cu cât auzi mai des glasul Său, cu atât Îl recunoști mai ușor în vacarmul de voci care îți asaltează atenția: vocea firii, care strigă în gura mare propriile ambiții; vocea lui Satana, care ne ispitește să păcătuim, și vocea lui Dumnezeu, care ne încurajează spre victorie. Fără îndoială, e esențială puterea de a face distincție între aceste voci – lucru care reprezintă și obiectivul acestui capitol. Dați-mi voie să vă exemplific cum funcționează acest lucru în viața de zi cu zi, printr-o istorioară, pe care am ajuns să o numesc simplu, “Drumul în oraș”.

Când ne-am mutat în Montana, nu ne-am stabilit la oraș și nici măcar în vreo suburbie, ci în plină sălbăticie. Ne ia o oră și jumătate cu mașina până în oraș, ceea ce înseamnă trei ore dus-întors. Și asta în condițiile în care nu fac nimic altceva decât conduc. Așadar, am învățat repede să fiu eficientă, dacă doream să realizez ceva. Drept urmare, îmi planific din timp la ce magazine voi merge și fac liste cu tot ce trebuie să cumpăr din fiecare.

Înainte de a continua, să vă împărtășesc un secret despre Sally Hohnberger – sunt o persoană foarte organizată. Așadar, atunci când mă urc în mașină pentru a merge în oraș, sunt pregătită. Iau cu mine un pachetel cu mâncare, ambalajele reciclabile pe care trebuie să le returnez la magazine, obiectele care necesită schimbarea anumitor componente și, desigur, listele. Deci, într-o astfel de ocazie, eu și Jim ne-am rugat, m-a sărutat, ne-am luat la revedere și am pornit motorul să plec. Dar vocea liniștită și blândă a lui Dumnezeu m-a oprit: *“Ți-ai luat poșeta?”*

“Bineînțeles că mi-am luat-o”, am răspuns eu.

Dar gândul mi-a venit din nou: *“Ești sigură că ți-ai luat poșeta?”*

“Da, sunt sigură că am pus-o în mașină.” M-am uitat, dar nu am văzut-o nicăieri. “Hmmm, să văd dacă am lăsat-o cumva în casă, în locul în care o țin de obicei.”

Întorcându-mă la mașină cu poșeta în mână, am întrebat: “Doamne, vocea pe care o aud este vocea Ta?” Dar nu am auzit nici un răspuns, nici o impresie asupra minții mele, în semn de “da” sau de “nu”. Scripturile nu spun nimic cu privire la poșeta mea. “De unde să-mi dau seama dacă a fost sau nu vocea lui Dumnezeu?” m-am întrebat ulterior. Totuși, am simțit că Dumnezeu a fost Cel care îmi vorbise. I-am fost foarte recunoscătoare că nu am plecat fără poșetă și fără liste. Drumul meu ar fi fost în zadar.

“Dacă lui Dumnezeu Îi pasă suficient de mult de mine, încât mă ajută să nu-mi uit poșeta și mă ferește de toate urmările acestui fapt”, mi-am zis eu, “înseamnă că Îi pasă de toate lucrurile ne semnificative din viața mea.” Odată, fiind în situația de a lua o decizie, m-am rugat: “Doamne, ai permisiunea mea să-mi întrerupi oricând gândurile pe parcursul zilei de azi, deoarece știu că Tu ești cel mai bun Prieten al meu. Ajută-mă să-Ți recunosc vocea.” Dumnezeu este întotdeauna în preajma noastră.

Aceste gânduri m-au făcut să-mi aduc aminte de zilele noastre din Wisconsin, când am început să înțeleg pentru prima oară iubirea lui Dumnezeu și purtarea Sa de grijă. Atunci am început să văd cum mâna Sa îndrumătoare și plină de iubire lucra în viața mea. Pe loc, m-am decis să apelez la Dumnezeu și în legătură cu colicile lui Andrew, pentru că, sinceră să fiu, eram la capătul puterilor după cinci luni de chin. Îl alăptam la sân, nu cu biberonul, și m-am gândit că poate aceasta era problema. În timp ce

mă rugam și mă gândeam la soluții, mi-a venit o idee. “Schimbă-ți regimul alimentar”, mi s-a părut că îmi spune cineva. Era o idee total nouă pentru mine și am știut că Dumnezeu încerca să-mi spună ceva. Poate că mâncam ceva ce-i făcea rău lui Andrew. Îndemnată de acest nou gând, am citit câteva cărți de specialitate și am vorbit cu toți cei care erau dispuși să mă asculte. Și m-am și rugat. Ca urmare, m-am hotărât să elimin din hrana mea toate condimentele și ingredientele excitante pentru stomac. Dar durerile lui Andrew n-au încetat cu nici un chip.

Scriptura nu are soluții pentru problema colicilor, așadar nu puteam căuta acolo răspuns. Dar I-am cerut ajutor lui Dumnezeu în rugăciune, sperând că mă va impresiona cu un alt gând. Dar nu am primit nici un răspuns. Totuși, am sperat că îmi va arăta în vreun fel ce să fac.

Providența este o altă ipostază a vocii lui Dumnezeu. Nimic nu se întâmplă în viață fără aprobarea Dumnezeului nostru atotștiutor. Ceea ce mulți numesc “soartă” sau “întâmplare” este intervenția lui Dumnezeu. Așadar, sunt sigură că El a fost cel care m-a trimis la un anumit medic nutriționist, care mi-a sugerat că și carnea ar putea fi excitantă pentru stomac și să o elimin pentru o perioadă din regimul alimentar, urmărind ce se întâmplă cu Andrew. După două zile în care am mâncat numai mâncare vegetariană, colicile lui Andrew au dispărut. Metoda funcționase. Eram plină de recunoștință față de Prietenul meu care mă iubește și m-a ajutat. Pentru prima oară, Andrew a dormit cinci ore fără să se trezească – un adevărat record! A devenit un bebeluș drăguț, fericit și mulțumit. Având parte de mai mult somn, am început să fiu mai bine dispusă și mai optimistă. Dumnezeu era un prieten adevărat. Dar nu, să nu vă închipuiți că a fost vorba de o transformare peste noapte, o comuniune perfectă și continuă cu Dumnezeu. Pentru mine, procesul trebuia parcurs pas cu pas, fiindcă presupunea anumite schimbări. Dumnezeu de-abia așteaptă să ne ajute să ieșim din necazuri. Rugăciunile mele deveneau din ce în ce mai personale, iar încrederea din ce în ce mai mare. Timiditatea și nesiguranța încă exercitau o anumită influență, dar Dumnezeu nu mi-a întors niciodată spatele, pe măsură ce mă maturizam și dobândeam o încredere tot mai mare în El. Nici nu știam eu pe atunci cât de curând avea să-mi fie de mare folos încrederea în El.

Într-o zi, l-am lăsat pe Matthew să se joace în lădița cu nisip, împreună cu Shilo – cățelul nostru – în timp ce eu am urcat să-l pun pe Andrew la culcare. Am zăbovit puțin, privind încântată cât era de fericit, fără să-și mai încordeze trupul lui mic din cauza colicilor. Am coborât apoi și am descoperit că Matthew nu mai era în lădița cu nisip. Unde s-ar fi putut duce? M-am uitat pe toate ferestrele și am verificat toate locurile în care fiul meu aventurier mergea de obicei. Era de negăsit. Am fugit afară și l-am strigat, dar nici un răspuns. L-am strigat și pe Shilo, dar nici câinele nu mi-a răspuns. Am început să intru în panică.

L-am găsit repede pe Jim și am început să căutăm sistematic pe cei 40 de acri ai proprietății noastre, care în cea mai mare parte era acoperită de pădure și tufișuri de cătină. Gânduri groaznice au început să ne treacă prin minte. Era un lucru deja știut că, uneori, câinii de la fermele dimprejur formau haite și vânau câprioare. Oare ar ataca un copil mic? Instinctiv, am alergat în pădure, pe diferite cărări. După o vreme, am ajuns lângă iazul nostru. O, nu, oare a căzut în apă și s-a înecat? Acum eram îngrijorată de-a binelea. Lui Matthew îi plăcea să se joace în apă și nu îi era frică, deși nu știa să înoate. M-am dus aproape de mal să caut urmele lui, dar nu am găsit nimic. Și Jim alerga și căuta. Îl auzeam cum îl striga pe Matthew pe nume. Aproape înnebuniți, ne-am întâlnit pe gazon. “Hai să ne rugăm!” a sugerat Jim și ne-am rugat. “Doamne, Tu știi unde e Matthew. La doi ani, de-abia dacă vorbește, dar are o bună condiție fizică. Și asta nu prea e bine în cazul ăsta. Te rog, ajută-ne să-l găsim!”

Nici o impresie nu se putea distinge printre emoțiile teribile care ne inundaseră sufletele. Rațiunea ne cerea să concepem un alt plan. Jim a sugerat să-i rugăm pe vecini să începem o căutare sistematică. Dar cât timp el vorbea cu ei la telefon, eu nu-mi găseam locul.

“Doamne, unde să mai caut? Trebuie să mă calmez. Dă-mi te rog calmul și stăpânirea de sine de care am nevoie în această situație. Știu că – într-un fel anume – Tu o să-mi arăți încotro trebuie să mă îndrept.” M-am uitat în toate direcțiile în care Matthew ar fi putut merge și am ajuns la concluzia că un băiețel de vârsta lui ar fi putut foarte bine să cutreiere pădurea cu tot cu lădița de nisip. Dumnezeu ne îndreaptă gândurile și rațiunea în direcția cea bună, atunci când Îi cerem acest lucru. Pornind

pe cărare, mi-am dat seama că mai trecusem de două ori pe-acolo și că și Jim căutase în acea zonă, fără succes. Totuși, am simțit că aici trebuia să caut. “Matthew? Shilo?” am strigat eu. Matthew e posibil să se fi răătăcit, dar Shilo nu. Am continuat să-l strig pe Shilo. Într-un sfârșit, a venit alergând.

“Shilo, unde e Matthew?” l-am întrebat. A început să alerge pe cărare, în direcția din care venise. L-am urmat, până am ajuns la o răscruce. Am sperat la o experiență de tip “Lessie”. Însă Shilo ezita și a început să fie nesigur.

“Doamne, acum încotro?” Am *simțit* că ar trebui să o iau la dreapta. Așa că am luat-o pe acolo, cu Shilo după mine. “Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: ‘Iată drumul, mergeți pe el!’ când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga” (Isaia 30:21). Trăiam pe viu acest verset, deși nu-mi dădeam seama. Am dat de un luminiș și l-am strigat din nou pe Matthew, ascultând cu atenție orice sunet. Și mi s-a părut că aud ceva la stânga. “Pe aici, Doamne?”

Am simțit că răspunsul e “da” și am alergat prin luminiș, până am intrat din nou în pădure. Și exact în față am dat de Matthew, cam la cinci metri distanță. Stătea pe jos, agățat într-o bucată scurtă de sârmă ghimpată, care atârna de creanga unui copac, blocându-i drumul.

Cum ne conduce Dumnezeu exact spre locul unde trebuie să fim, într-un mod pe care nici măcar nu-l înțelegem? Nu știu. Dumnezeu e Dumnezeu și poate face aceste lucruri, chiar dacă nu putem explica exact cum reușește să le facă. Cu adevărat, El ne iubește și comunică permanent cu noi. Cum a făcut ca, în auzul meu, să ajungă un sunet scos de Matthew? E într-adevăr uimitor! Dumnezeu S-a folosit de impresii, de simțurile mele, de rațiunea mea și de conducerea Sa providențială. Toate acestea constituie diferitele ipostaze ale vocii Sale, pentru a-mi îndruma pașii.

M-a cuprins o bucurie de nedescris când am început să-l eliberez pe Matthew din captivitatea de sârmă ghimpată și l-am luat în brațe. În mod surprinzător, era perfect liniștit și savurase mica aventură, complet inconștient de pericolele la care se expusese. Fugind înapoi în curte, am văzut mașinile vecinilor. Acești oameni nemaipomeniți lăsaseră totul și săriseră să ne ajute. Chiar când mă apropiam, l-am auzit pe Jim dându-le instrucțiuni cu privire la metoda prin care vom începe căutarea în pădure.

“L-am găsit! L-am găsit!” am strigat eu de mai multe ori. Și bucuria a luat locul disperării, care ne copleșise până atunci.

Da, Dumnezeu poate fi în așa măsură de personal! Ne poate îndruma oricând spre copilul pierdut! În viața de zi cu zi, El dorește foarte mult să comunice cu noi și să ne ajute în tot ceea ce-i privește pe copiii noștri. Apelăm la El? Ne luăm timp să vorbim cu El, să-I cerem sfatul și apoi să auzim glasul Său? Îi cunoaștem vocea? Partea noastră e să strigăm după ajutor, să ascultăm și să alegem să cooperăm cu El. E nevoie de studiu pentru a cunoaște caracterul lui Hristos și de ceva experiențe pentru a recunoaște vocea lui Dumnezeu. El nu poate studia și asculta în locul nostru, dar dacă noi vom face eforturi, vom descoperi că s-a meritat.

Partea lui Dumnezeu este să ne asculte cererile, să ne inspire pe parcursul acțiunilor pe care le întreprindem și să ne dea gândurile potrivite. Apoi, când ne decidem să conlucrăm cu El, Dumnezeu revarsă puterea Sa asupra vieții noastre, eliminând din gândurile, emoțiile și sentimentele noastre – când și cum găsește El cu cale. Dumnezeu va face ceea ce noi nu putem face singuri. Satana și toate armatele iadului nu pot învinge nici cea mai slabă ființă umană, dacă ea are acest fel de legătură cu Dumnezeu. Nici noi nu putem face partea lui Dumnezeu – să ne salvăm și să ne dăm putere nouă înșine – dar, vai, cât de mulți oameni sinceri încearcă să se salveze singuri și nu reușesc, deoarece e dincolo de puterea umană. Curentul umanist promovează ideea că puteam face voia lui Dumnezeu prin propriile noastre forțe. Făcând acest lucru, însă, ne închinăm unui dumnezeu fără putere.

Odată ce am învățat să recunoaștem vocea lui Dumnezeu și să conlucrăm cu El, pentru a ne schimba firea și caracterul, copiii noștri pot afla din *exemplul* nostru modul în care și ei pot fi conduși de Dumnezeu și pot primi putere de la El. Copiii învață mai ales din *exemplul primit de la noi*, fie el bun sau rău. Ei vor deveni ceea ce noi punem în fața lor pentru a admira. Dacă vrem ca Dumnezeu să ne conducă în tot ceea ce înseamnă educarea copiilor, atunci trebuie ca noi să devenim copiii Săi. Trebuie să învățăm să recunoaștem vocea Sa și să căpătăm experiența ascultării de acea voce. Învățând aceste elemente de bază, îndrumați de Hristos, vom avea de dat o mărturie vie copiilor noștri, lucru care le va conferi putere și înțelepciune metodelor noastre de educație. A-i educa pe copii nu înseamnă

a produce schimbări exterioare, ci a produce schimbări în caracter și în deprinderile practice, prin puterea lui Isus Hristos, Salvatorul și Creatorul nostru.

Cum putem fi siguri că e vocea lui Dumnezeu cea care ne impresionează mintea? Ce putem face pentru a nu fi duși în eroare?

Toate ipostazele vocii lui Dumnezeu – care se face auzită prin Biblie, providență, impresiile produse de Duhul Sfânt, rațiune, conștiință, natură sau sfatul unui prieten – vor coincide unele cu altele. Glasul lui Satana produce confuzie și conflict. Când aveți dubii, puneți-vă niște întrebări simple: Vocea pe care o aud, gândul sau emoția, e în concordanță cu Biblia, Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu? Dacă răspunsul e “da”, atunci veți fi cuprinși de încredere, nu de teamă; de iubire, nu de ură; de răbdare și bunătate, nu de asprime și furie. Vocea pe care o aud, sau gândul pe care îl am încurajează fapte în armonie cu principiile Împărăției lui Dumnezeu? Sunt gândurile mele în spiritul lui Dumnezeu, care întinde mâna Sa ca ajutor, sau în spiritul lui Satana, care recurge la forță și constrângere?

Scriptura poate fi considerată autoritatea supremă în toate domeniile. Totuși, există multe situații despre care nu se amintește în Biblie. Dacă Biblia nu confirmă, dar nici nu infirmă în mod direct gândul sau impresia în discuție, atunci analizați principiul care stă la bază.

Într-o zi, după ce ne-am mutat la munte, eram în spatele casei, odihnindu-mă pe verandă și bucurându-mă de frumusețile naturii care mă înconjurau. În timp stăteam acolo, liniștită și gânditoare, am avut o impresie puternică. “*Sally, trebuie să vorbești cu Jim despre...*” și Dumnezeu a specificat o anumită viziune incorectă a lui Jim.

“O, nu, Doamne. Jim se enervează repede. Nu pot să fac asta! Să-i spun lui Jim că greșește? Cu siguranță că diavolul îmi vorbește. Dar dacă ești totuși Tu, Doamne?”

Din nou, o voce blândă și liniștită mi-a spus: “*Sally, trebuie să vorbești cu Jim despre asta!*”

“Doamne, știi cât de mult urăsc eu conflictele. Dar dacă Tu îmi vorbești, sunt dispusă să o fac și pe asta.”

“*Da, Sally, o să fii cu tine. Prinde-Mă de mână și o să facem acest lucru împreună. Ai încredere în Mine.*”

Am privit la iarbă, la copaci și la vârfurile semete ale munților, care ajungeau până la cer. Am urmat glasul naturii și am ridicat mâna în sus, ca și când aș fi apucat mâna lui Isus într-a mea.

Am intrat în sufragerie, unde Jim lucra la birou, și i-am spus: “Jim, nu vrei să ne plimbăm? Știu că ești ocupat. Dacă nu poți, nu-i nimic.” Undeva în sufletul meu, speram să nu vină cu mine. Îi cunoșteam tipul de personalitate și erau puține șanse să fie de acord. Dacă Jim e cufundat în rezolvarea unei probleme, nu-i place să fie întrerupt.

“Sigur, draga mea”, a răspuns el. “Mi-ar plăcea să ne plimbăm împreună. Sunt liber chiar acum.” Și, cu entuziasm, și-a dat la o parte toate hârtiile.

“O, nu, s-a zis cu mine!” mi-am spus în gând. Vocea providenței tocmai confirmase faptul că acea impresie venise de la Dumnezeu, lucru confirmat deja și de natură. Acum eram sigură că imboldul venise de la Dumnezeu. “Doamne, mă încred în puterea Ta, nu în slăbiciunea mea.” După numai câțiva pași și înainte de a-mi pierde curajul, i-am spus repede lui Jim ceea ce Dumnezeu îmi pusese în inimă.

“Sally, de unde ți-a venit ideea asta prostească?” a întrebat Jim, începând să se apere.

În trecut, încercasem să rezolv diferite probleme, minimalizând conflictul. Dacă cineva nu era de acord cu părerea mea, băteam în retragere, chiar dacă simțeam că am dreptate. Din cauza stresului generat de orice tip de conflict, mintea mea devenea ca un tocător de hârtie. Nu puteam să pun cap la cap nici două gânduri într-un raționament logic. Acum, că Jim nu era de acord cu mine de la bun început, simțeam cum încep să renunț la părerile mele, așa cum făceam dintotdeauna în aceste situații.

“Sally, nu renunța. Nu trebuie să renunți. Eu sunt cu tine, ai încredere în Mine. Aceasta nu e o metodă bună de a reacționa când dai de greu. Eu am o cale mai bună. Ai încredere în Mine! Cu Mine o să te descurci foarte bine!”

Și chiar acolo pe drum, mi-am imaginat cum Îl prind de mână din nou pe Isus, în timp ce Jim vorbea. Pentru prima oară am reușit, prin puterea lui Hristos, să duc până la capăt conversația cu Jim, fără să-mi pierd firul gândurilor. Era o minune la care nu visasem că era posibilă. Am vorbit timp de douăzeci de minute în acea plimbare și, la sfârșit, deși

nu am căzut de acord, ne-am continuat fiecare ziua, fără să existe vreun zid între noi. Nu m-am mai simțit vinovată și înteoarsă pe dos, așa cum mi se întâmpla după fiecare confruntare. În trecut, mă închideam în mine și nu mai vorbeam cu Jim pentru tot restul zilei. În schimb, acum mă simțeam atrasă de el. De data aceasta nu am simțit nevoia de a mă distanța de el.

A doua zi dimineata, Jim mi-a spus că Dumnezeu îi descoperise în timpul său de rugăciune că eu avusesem dreptate și mi-a mulțumit pentru că i-am atras atenția asupra acelei chestiuni. Uau! Cu asemenea experiențe, a crescut semnificativ încrederea mea în vocea lui Dumnezeu. În același fel, Dumnezeu vrea să pășiți și voi în școala lui Hristos, unde El vă va învăța să-I recunoașteți vocea din experiență.

Când Dumnezeu mi-a cerut să vorbesc cu Jim, nu am fost sigură dacă era sau nu vocea Lui. Testând acea impresie prin filtrul providenței, am primit asigurarea că era vocea lui Dumnezeu. Totuși, se cerea din partea mea să iau o decizie. După ce s-a terminat totul, am fost foarte sigură că a fost Dumnezeu, datorită rezultatelor.

Când ne luăm timp să ne evaluăm experiențele, de obicei devine destul de clar dacă ne-a vorbit Dumnezeu sau nu. Uneori vom face greșeli de judecată, dar putem învăța atât de pe urma rezultatelor pozitive, cât și a celor negative. Din fericire, Dumnezeu nu așteaptă să ne plesnească atunci când facem greșeli, ci vrea să învățăm să facem mai bine data viitoare.

Impresiile venite de la Duhul Sfânt sunt o altă cale importantă pe care Dumnezeu o folosește pentru a ne comunica voința Sa. Dar niciodată nu ar trebui să presupunem că toate gândurile vin de la Dumnezeu. Trebuie să testăm impresiile prin filtrul Bibliei, a situațiilor providențiale, a rațiunii și a conștiinței, pentru a confirma ceea ce pare să fie vocea lui Dumnezeu. Ioan spune, “Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși” (1 Ioan 4:1). Satana se poate folosi chiar de Scriptură pentru a ne face să ne rătăcim. Așadar, discernământul și atenția sunt esențiale. Când l-a ispitit pe Isus în pustie, Satana a folosit un citat autentic din Scriptură, făcând lucrul acesta într-un spirit de neîncredere, care e definitor pentru el.

Dacă vocea vine de la Dumnezeu, atunci ne va oferi libertate deplină. Dumnezeu dorește o ascultare de bunăvoie. El pune mare preț pe acest tip

de ascultare, care e mai valoroasă decât o conformare exterioară sau o slujire la nervi. Sugestiile venite de la Dumnezeu ne oferă libertatea totală de a alege să fim pentru sau împotriva Lui. Dacă alegem să fim împotriva Lui, El încă ne înconjoară cu iubirea și blândețea Sa.

Totuși, situarea împotriva Lui are și alte consecințe. El îngăduie ca aceste consecințe să vină asupra noastră și să ne trezească, pentru a ne da seama de nevoia noastră de El și de schimbarea de care e nevoie în viața noastră. Hristos nu renunță la noi. Ne lasă timp să ne gândim și să ne decidem. Nu există nici un pic de obligativitate în spiritul lui Hristos.

Spiritul lui Satana operează cu totul altfel. La început, îți trimite gânduri cu sugestiile lui. Dacă alegi să fii împotriva lui, atunci spiritul lui recurge la forță și la obligație. Satana e ca vânzătorul care te presează, spunându-ți că trebuie să te decizi pe loc, fiindcă mâine s-ar putea ca șansa ta de aur să dispară. Satana te împinge să iei decizii pripite. Dacă te plasezi sub influența lui, nu-ți lasă răgaz să te gândești. Dacă eziți, el se teme că îi vei spune “nu” și că îți vei da seama de schemele lui, așa că recurge la sentimentele tale negative. Aceste sentimente te determină să-ți folosești tehnicile greșite de rezolvare a problemelor, lucru care te ține mai departe sub controlul lui. Din acea zi și până în prezent, eu nu am mai renunțat niciodată la propriile mele păreri, reușind astfel să-mi susțin punctul de vedere.

Trebuie să fim atenți ca, în relațiile cu copiii noștri, să nu recurgem la același tip de atitudine ca cea a lui Satana. Am fost expuși toată viața la sistemul lui Satana, care face uz de forță, și nu e de minare că tindem să-l adoptăm și noi. Chiar dacă avem sută la sută dreptate să le cerem copiilor să facă ceva, dar avem spiritul lui Satana, abordarea noastră este sută la sută greșită și nu poate avea rezultate bune. Adevărul, fără Spiritul lui Dumnezeu, este un blestem, nu o binecuvântare. Așadar, dacă îi spunem copilului adevărul, dar o facem într-un spirit greșit – cu duritate și furie – acționăm exact contra educației pe care vrem să i-o dăm.

Indiferent de greșelile pe care le-am comis în educarea copiilor noștri, nici o clipă nu mai trebuie să dăm crezare minciunilor lui Satana, gândurilor și impulsurilor eronate, trimise de el. Isus ne va elibera din această robie, dacă vom apela la El și-L vom asculta. Dumnezeu dorește să ne vorbească prin intermediul Cuvântului Său, a Duhului Său Sfânt, prin providență,

prin natură, impresii, conștiință și rațiune, pentru a ne conduce pe calea spre victorie. “Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine” (Ioan 10:27).

CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU PĂRINȚII SINGURI

În acest capitol sunt relatate foarte multe experiențe dragi sufletului meu, deoarece îmi aduc aminte de cât de mult mă iubește Dumnezeu și cum comunică El cu mine. Toate aceste experiențe m-au condus spre Dumnezeu, ca Sursă a soluțiilor de care aveam nevoie. Fiecare dintre aceste încercări m-au apropiat din ce în ce mai mult de Hristos. Fiecare mi-a întărit încrederea în El, care mi-a dat întotdeauna un răspuns, chiar dacă nu la momentul dorit de mine, ci la momentul care El știa că e cel mai potrivit. Dacă Dumnezeu Se interesează de lucruri atât de nesemnificative, să nu fie El interesat de luptele voastre mai mari – bani, timp, conflicte interminabile la serviciu și grija pentru copii? Să nu fie preocupat de relațiile pe care v-a îngădui să le aveți, și nu neapărat în ceea ce privește un fost soț sau o fostă soție, ci și în ceea ce privește stresul formării și menținerii unei familii unite? Fiți siguri că Isus vă înțelege, Se interesează de voi și vă primește cu brațele deschise, indiferent cât de descurajați v-ați simți. Mergeți la El! Învățați să-I recunoașteți vocea în mintea și sufletul vostru, deoarece este un lucru esențial. Cu toții avem nevoie de comuniunea continuă cu Hristos. Fără ea, nu putem merge mai departe!

Capitolul 5

MUTAREA LA MUNTE

“Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: ‘Așa să vorbești casei lui Iacov, și să spui copiilor lui Israel.’ (Exod 19:3)

Înainte de a ne muta în Montana, foarte rar am văzut munți adevărați. Am crescut în zona central-vestică, despre care nu se poate spune că e renumită pentru lanțurile ei muntoase. Acum, de când locuim în Munții Stâncoși, am învățat să apreciez grandoarea lor colțuroasă, dar și faptul că e nevoie de ceva efort ca să reușești să-i străbați. Și am străbătut destui. Te dor toți mușchii; îți simți picioarele grele, care parcă cer o oprire; începi să respiri cu dificultate și neregulat și, pe măsură ce încerci să cucerești culmi periculoase, afli că există situații și activități pentru care încă nu s-a inventat un antiperspirant. A ajunge în vârful unui munte este o încântare ce merită efortul.

Dacă până și eu consider că această activitate este obositoare, imaginați-vă cum trebuie să i se fi părut lui Moise, când Dumnezeu l-a chemat pe Muntele Sinai! Pe atunci, Moise avea optzeci de ani și parcă îl văd cu ochiul imaginației mele cum făcea eforturi vizibile pentru a urca pe munte, pe cărările abrupte și stâncoase, pentru a *fi aproape de Dumnezeu*. El fusese chemat și a pornit într-acolo, cu multă bucurie și speranță. Se bucura de ocaziile de comuniune cu Făcătorul său. Nu s-a folosit de vârsta pe care o avea pentru a se scuza și nici nu a cerut clarificări înainte de a porni. Nu s-a așezat la piciorul muntelui și nici nu a strigat: “Ceee?” El știa că va avea parte de susținere și se bucura de splendoarea de acolo. Voi și cu mine am primit, de asemenea, o invitație. Nu, mai mult decât o invitație. Am primit porunca de a merge pe munte și a ne întâlni cu Dumnezeu.

Dacă iubirea mea, Jim al meu, prințul viselor mele, ar fi fost pe vârful muntelui, aş fi urcat cu o dragoste sprintenă până acolo, doar pentru a fi împreună cu el. Nici urşii grizzly şi nici un trunchi de copac căzut nu m-ar fi oprit să ajung până în vârf, pentru a fi cu el. Asemenea lui Moise, aş traversa râpe abrupte şi aş înfrunta orice obstacol cu bucurie – doar pentru fericita ocazie de a petrece timp cu iubitul meu. La fel ar trebui să fie şi urcatul pe munte pentru a fi cu Dumnezeu.

Eu compar urcatul lui Moise pe munte cu procesul prin care noi învăţăm să conversăm cu Domnul, în *timpul de devoţiune personală*. Uneori, e nevoie de mult efort. De ce? Pentru că există situaţii în care Dumnezeu ne vorbeşte foarte blând şi ne dă imediat o soluţie, dar şi situaţii în care pare foarte tăcut şi distant. El ne pune la încercare răbdarea, pentru a ne învăţa lecţia aşteptării în linişte – ca Dumnezeu să ne vorbească sau să nu ne vorbească – având pace sufletească, indiferent dacă ne va vorbi sau nu.

A-ţi rezerva în mod regulat timp pentru a fi cu Dumnezeu cere, de asemenea, efort, ca urcatul pe munte. Dar merită, pentru a avea o audienţă la Împăratul împăraţilor! Moise a învăţat cum să discute cu Dumnezeu, ca între prieteni. A învăţat arta de a-I spune pur şi simplu lui Dumnezeu care sunt problemele lui şi să aştepte în linişte un răspuns. La fel trebuie să facem şi noi.

Moise a fost conducătorul poporului său, iar noi, părinţii, suntem conducătorii familiilor noastre. Ca părinţi, trebuie să depăşim obstacolele care apar în încercarea de a menţine deschise liniile de comunicare cu Dumnezeu, pentru ca ulterior să-i putem conduce în siguranţă pe copiii noştri, ajutându-i să treacă ei înşişi peste obstacolele care apar în încercarea lor de a-L cunoaşte pe Dumnezeu. Comuniunea cu Dumnezeu este mijlocul prin care găsim soluţii la problemele noastre. Poate că nu avem un munte propriu-zis pe care trebuie să urcăm, asemenea lui Moise, dar fiecare dintre noi e chemat pe munte, să aibă o *întâlnire specială* cu Dumnezeu.

Majoritatea dintre noi ne dorim sincer o relaţie personală, strânsă, cu Dumnezeu. Totuşi, dintr-un anume motiv, se pare că nu reuşim. În acest capitol, aş vrea să analizăm împreună modul în care puteţi, dacă doriţi, să vă transformaţi timpul personal de închinare, dintr-o perioadă de studiu şi chiar de rugăciune, într-un timp special de comuniune zilnică

și regulată cu Dumnezeu, într-o legătură profundă și intimă, așa cum a făcut Moise. Va fi o experiență diferită, care vă va da mai multă putere decât orice ați încercat până acum. Prin intermediul Duhului Sfânt, Dumnezeu dorește să aibă o legătură strânsă cu voi, ca și cu un prieten, ajutându-vă să interpretați în așa fel Scriptura, încât să răspundă la nevoile voastre. Această *comunicare eficientă* este cheia nu numai pentru acea relație strânsă, personală, pe care o dorim, ci și pentru înlăturarea oricărui obstacol care apare în viața noastră de părinți. Așadar, cum putem avea această experiență? Haideti să urcăm muntele împreună!

Când citesc Biblia sau orice carte bună, Îl rog pe Dumnezeu să-mi îndrume mintea ca să interpretez corect mesajul. În acest fel, iau poziția unui student înaintea Marelui Învățător. După ce citesc o parte din verset, mă las pe spatele scaunului și meditez împreună cu Dumnezeu la ce am citit. El Se apropie și-mi transmite gânduri și aplicații foarte simple, dar profunde și cruciale, dacă sunt puse în practică. În acest fel, Dumnezeu ne oferă o parte din înțelepciunea Sa. Nu ne vorbește cu o voce ce poate fi auzită, ci ne inspiră gânduri care au scopul de a ne îndruma pașii (vezi Isaia 30:21).

Urcatul unui munte poate fi extrem de dificil uneori. Permanent, punerea unui picior înaintea celuilalt cere efort și disciplină. Oboseala și lipsa de exercițiu pot determina lipsa de concentrare. Satana știe acest lucru și face tot ce poate pentru a împiedica eforturile noastre de a veni la Dumnezeu. El încearcă să ne controleze programul, făcând să se aglomereze tot felul de treburi în timpul dedicat lui Dumnezeu. El folosește lipsa noastră de concentrare și de consecvență, pentru a ne împiedica să luăm legătura cu Dumnezeu și să auzim soluțiile Sale la problemele noastre. Să depășești aceste obstacole în timp ce urci pe munte e foarte greu, dar merită efortul. Puțini dintre noi își dau seama cât de individualizată vrea Dumnezeu să fie instruirea noastră. El știe ce ne așteaptă în ziua respectivă și vrea să ne pregătească. Pentru aceasta, dorește să ne conectăm la înțelepciunea Sa.

Dar, practic vorbind, care sunt aceste obstacole?

“Doamne, am impresia că sunt atât de multe lucruri care mă împiedică să vin la Tine în fiecare dimineață! Îmi doresc foarte mult să vin aproape de Tine, așa ca Moise, dar mi se pun piedici din toate părțile. De exemplu,

după ce mă scol din pat dimineța și cobor în vârful picioarelor în sufragerie, unde îmi deschid Biblia în liniște, din dormitorul copilului se aud adesea scâncete, care cer atenția mea și îmi fură timpul pus deoparte legăturii cu Tine. Ce să fac?”

“Sally, tu nu te lupți contra firii și trupului, ci contra puterilor și autorităților întinericului. Satana caută încontinuu să te oprească din urcușul tău pe munte, pentru a fi cu Mine. Apelează la latura emoțională a copiilor tăi pentru a te împiedica să iei legătura cu Mine.

Îți aduci aminte cum, ultima oară când ați fost pe munte, a trebuit să urcați acele pante foarte abrupte? Trebuia să-ți întinzi picioarele incomod de mult și nici așa nu ai reușit să faci un pas mai sus, până când Jim, care era înaintea ta, nu te-a prins de mână și te-a tras în sus. Așadar, trebuie să Mă prinzi de mână pentru a trece de aceste obstacole. Te voi învăța ce să faci pentru a nu fi copleșită de frustrare și a face față agitației copilului tău. Sunt aici ca să te învăț.”

“Doamne, asta îmi dă curaj să mai încerc. Și o să încerc. Mă mai lovesc, de asemenea, de obstacolul inconsecvenței în ceea ce privește întâlnirea cu Tine în fiecare dimineță. Am intenții bune, dar împrejurările mă țin departe de Tine. Seara mă duc la culcare târziu, așa că mi-e greu să mă trezesc dimineța. Se întâmplă uneori să sune telefonul, furând din timpul meu cu Isus. Din cuptor se aud zgomote ciudate, așa că trebuie să-mi îndrept atenția acolo, iar mintea îmi fuge la lista cu cumpărături. Deci, ce să fac cu toate aceste lucruri care îmi distrag atenția?”

“Depart de Mine, nu o să ai nici înțelepciune, nici curaj sau putere. Din acest motiv, Satana este atât de persistent în încercarea de a-ți distrage atenția de la Mine. Nu împrejurările trebuie să te controleze pe tine. Trebuie să înveți să controlezi tu împrejurările, cu ajutorul înțelepciunii cerești. Apelează la Mine înainte de a reacționa la stimulii din jurul tău, iar Eu te voi ajuta să faci diferență între ceea ce trebuie sau nu trebuie făcut. Eu te voi ajuta. Vor exista încă lucruri care îți vor distrage atenția. Eu le voi îngădui, deoarece vreau să te deprinzi să Mi te adresezi Mie mai întâi, înainte de a lua vreo atitudine. Multe lucruri pot fi lăsate pe mai târziu. Dacă Mă vei căuta, Eu te voi îndruma.”

Indiferent de obstacolele pe care le întâlnești în timp ce urcați pe munte spre Dumnezeu, dimineța, El are o soluție. Timpul petrecut cu Dumnezeu

și adoptarea perspectivei și a soluțiilor Sale vor rezolva orice dificultate și vor elimina acele lucruri care vă distrag atenția. Dacă Îl vom prinde de mână, vom reuși să trecem peste piedicile care sunt prea mari pentru noi. Lui Îi place să apelăm la El. Fiecare suflet poate descoperi puternica mână a lui Isus întinsă pentru a prinde mâna noastră. Încredeți-vă în Domnul și urcați muntele spre El, pentru a vă conecta la sursa Sa de înțelepciune și de putere.

Așa cum Moise a urcat pe munte pentru a primi de la Dumnezeu instrucțiuni privitoare la israeliți, și noi urcăm muntele nostru pentru a ne ruga și a avea comuniune cu Dumnezeu. Astfel, Îi dăm ocazia să ne dea îndrumări pentru ziua respectivă, ca și noi, la rândul nostru, să le putem transmite copiilor noștri ce a spus Dumnezeu. Uneori, putem face acest lucru în timpul unui altar familial obișnuit, de dimineață sau de seară. Alteori, doar între soț și soție, în timp ce iau decizii în legătură cu bunul mers al familiei. Poate că va fi nevoie de un consiliu de familie, hotărând împreună ce trebuie făcut. Dar în majoritatea cazurilor, această “transmitere a vocii lui Dumnezeu” va lua forma unei discuții particulare între copil și părinte, care presupune un sfat precis. Această metodă de educare poate însemna o încurajare, o indicație, o observație, un apel la schimbare, suportarea consecințelor neascultării, un plan de schimbare sau pur și simplu un apel la luarea unei decizii. Dacă învățăm să urcăm pe munte și să primim îndrumări de la Dumnezeu, atunci, ca părinți, putem fi instrumente eficiente în mâna lui Isus. Pentru majoritatea dintre noi, aceasta va însemna “calificare la locul de muncă”. Dați-mi voie să vă relatez un incident.

Andrew se încăpățâna să nu spună nimic. Trebuie să recunosc faptul că nici eu nu eram prea veselă. Tocmai avusesem unul dintre obișnuitele noastre conflicte cu privire la măturat. Nu știam cum să acționez în continuare, dar Dumnezeu știa. “*Sally, care e starea ta interioară?*” m-a întrebat El cu blândețe.

“Păi, sinceră să fiu, Doamne, sunt gata să-i dau pe loc ceea ce merită și să-l fac să măture chiar acum. Știe să măture mai bine de-atât și trebuie să învețe puțin ce înseamnă disciplina de sine.”

“*Sally, spiritul tău nu e cumva același spirit de încăpățânare pe care îl vezi în fiul tău? Hai puțin deoparte să stăm de vorbă*”, m-a încurajat Domnul.

O parte din mine voia, dar o parte nu. Datorită acestei intervenții din partea lui Dumnezeu, puteam vedea deja mai clar ambele poziții. M-am decis totuși să nu apelez la forță și la nervi ca să-l fac pe Andrew să mă asculte. “Calea lui Dumnezeu e mai bună. O să încerc varianta Lui”, mi-am zis în gând și m-am dus în baie, pentru a purta o discuție cu Dumnezeu.

“Doamne, cum să mai procedez cu Andrew?” am întrebat. Liniște pentru treizeci de secunde. Șaizeci de secunde. Mi se păreau interminabile. “Hei, trebuie să ies, pentru că altfel, micul dejun nu va fi gata la timp.” Încet, am început să simt care era adevărata mea nevoie. “Of, Doamne, nu sunt nici fericită, nici împăcată cu mine însămi. Trebuie să mă eliberez de aceste emoții agresive. Te rog, ia-mi toată această povară pe care o am în inimă.”

M-am destins și am încercat să mă eliberez. “Și aceasta trebuie să fie tot lucrarea Ta”, mi-am spus. “Știi că Tu m-ai ajutat să reușesc.” M-am rugat lui Dumnezeu să fie El Regele meu. Acum eram dispusă să fiu supusa Lui. Primul pas în orice conflict cu copiii noștri este să ne asigurăm că inima și atitudinea noastră sunt binevoitoare. Și Dumnezeu mi-a arătat cum să-l fac pe Andrew să se comporte cum trebuie. Pentru că atitudinea mea a fost binevoitoare, Andrew a reacționat în consecință.

Dumnezeu ne-a creat pentru comuniune cu El; așteaptă în fiecare dimineață să aibă răgazul să ne vorbească. Atunci când nu venim la întâlnire, Dumnezeu e dezamăgit (vezi Ieremia 29:19). Dar va fi acolo și mâine, fiindcă ne iubește.

Venirea înaintea Domnului e o lucrare ce are loc în inimă. Presupune renunțarea la propria voință și acceptarea voinței lui Dumnezeu. Schimbarea inimii înseamnă a mă renega pe mine și a-I îngădui lui Hristos să lucreze în mine, după cum dorește El. E dificil acest lucru, deoarece noi nu avem în mod natural înclinația de a accepta schimbările care ne anulează dorințele personale. Alegerea de a ne supune voinței lui Dumnezeu este ceea ce Biblia numește “spiritul lui Hristos”. Trebuie să-I cedăm lui Dumnezeu conducerea fiecărui gând, a fiecărui sentiment și a fiecărei reacții. Iar noi trebuie să ne mulțumim cu locul din dreapta, din care să ascultăm și să cooperăm cu El, Cel care conduce.

Schimbarea inimii se aseamănă cu treburile casnice. Asemenea casei, sufletul nostru are nevoie de curățarea, sortarea și ordonarea gândurilor,

sentimentelor, înclinațiilor, obiceiurilor, motivațiilor și a dorințelor. Isus este blândul Salvator; El nu acționează niciodată mai repede decât putem suporta. Când suntem dispuși să ignorăm voința proprie, El ne poate transforma cu totul, astfel ca pentru restul zilei să fim înviorați cu gândurile cu sentimentele potrivite și cu speranță! Acesta dorește Dumnezeu să fie rezultatul întâlnirii noastre cu El, pe munte.

Cât timp Moise s-a aflat pe munte, poporul trebuia să se pregătească timp de două zile pentru a veni înaintea lui Dumnezeu și pentru a primi poruncile. Așadar, și noi trebuie să facem anumite pregătiri înainte de a ne înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Întâlnirea de mâine cu Mântuitorul meu începe cu o seară înainte, când aleg momentul de a merge la culcare. Mă culc suficient de devreme, pentru ca mâine să mă pot trezi de dimineată și să urc pe munte, înainte ca obligațiile de părinte să mă aglomereze și să-mi sufoce dorința de a fi cu Dumnezeu?

La început, chiar dacă mă culcam devreme, era nevoie să iau o serie de decizii grele. Adică să nu mă mai cuibăresc în pat după ce mă trezesc, ci să mă ridic direct și să cobor în sufragerie. Doar că picioarele mele nu voiau să se miște, tânjeau după locșorul călduț din pat. Am învățat să nu cedez la protestele lor. Vocea blândă și șoptită a lui Dumnezeu se adresa inimii mele, chemându-mă personal la închinare. Ridicându-mă din pat, răspundeam chemării Duhului Sfânt. Simțeam prezența lui Dumnezeu cu mine – nu o prezență fizică, ci în sufletul meu. Simțeam cât de satisfăcut era de faptul că venisem pentru a mă întâlni cu El. Într-o asemenea ocazie, mi-am adus aminte de o melodie compusă pe textul din Iacov 4:10, “Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța”. Am cântat și apoi am îngenuncheat cu respect pentru a mă ruga. Și știți ceva? Când zăboveam în prezența lui Dumnezeu, El mi se adresa personal, dându-mi sfaturi cu privire la nevoile inimii mele și a celor de părinte. Indiferent cât de descumpănită sau de descurajată mă simțeam, am descoperit că Scriptura este adevărată și că Dumnezeu m-a încurajat. În ultimii douăzeci de ani, am studiat în mod consecvent despre educarea copiilor și am descoperit că acest lucru însemna, de fapt, că eu învățam să fiu un copil al lui Dumnezeu. E o experiență care te face să te simți împlinit și revigorat.

Când s-a urcat pe munte, Moise a așteptat *șase zile* înainte ca Dumnezeu să-l cheme în prezența Sa și să-i vorbească. Nu știu voi, dar eu

consider tăcerea lui Dumnezeu prea îndelungată și timp de *șase minute!* Deseori m-am întrebat dacă aș fi avut răbdarea să îndur un asemenea test al așteptării. Cum dobândim această răbdare? *Așteptând!*

Dumnezeu nu vrea o slujire împărțită. Pentru a se concentra asupra lui Dumnezeu, Moise a trebuit să lase deoparte grijile zilnice – și cu sutele de mii de oameni care depindeau de el, trebuie să fi avut cu siguranță o mulțime de griji și neliniști. Mentea omenească poate foarte ușor să-și piardă concentrarea și să rătăcească. Tuturor ni s-a întâmplat. Mă rog și, dintr-o dată, îmi vine în minte un lucru de pe lista de cumpărături și îmi distrage atenția de la rugăciune. Altă dată, e vorba de o problemă de familie care trebuie rezolvată așa cum *vreau eu*. Lucruri de genul acesta ne îndepărtează de Dumnezeu chiar și în timpul dedicat special legăturii cu El.

Ce putem face cu aceste lucruri care ne distrag atenția?

În primul rând, să realizezi faptul că tu îți instruiesti mintea să dobândească o nouă deprindere și că lipsa ta de concentrare nu înseamnă lipsa dorinței, ci doar nevoia de exercițiu. În al doilea rând, când îți dai seama că mintea îți umblă aiurea, adu-o pur și simplu înapoi. Să-ți golești mintea de zarva și lucrurile care îți distrag atenția cere o disciplină serioasă – deoarece e nevoie de decizia de a le respinge, ori de câte ori apar, și a te concentra asupra a ceea ce dorește Dumnezeu.

Avem nevoie să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne conducă; așteptarea dezvoltă răbdarea, un spirit mulțumit și încrederea în Dumnezeu (vezi Iacov 1:4). Totuși, cât de mulți dintre noi vin nepregătiți înaintea lui Dumnezeu, fără o autoevaluare? Îi dăm lui Dumnezeu lista noastră cu cereri pentru ziua respectivă și ne așteptăm să ni le împlinească. Dar Dumnezeu nu e servitorul nostru, ci Conducătorul, Domnul și Împăratul nostru. Noi ne-am asumat, fără vreun drept, poziția de conducători și împărați. Trebuie să renunțăm de bunăvoie la această poziție și să-L lăsăm pe Dumnezeu să-Și ocupe locul de drept în relația cu noi. A petrece timp cu Dumnezeu înseamnă a-L cunoaște personal. Înseamnă o autoevaluare sinceră; înseamnă a face planuri cu Dumnezeu pentru a mă schimba; înseamnă a lega o relație cu El, cu ajutorul căreia mă pot schimba, și a-I îngădui Lui să mă conducă de-a lungul greutăților zilei care urmează. Acestea sunt cele mai importante scopuri ale întâlnirii speciale cu Dumnezeu.

Îmi aduc aminte de ocazia în care, pentru prima oară, mi-am dat seama că ni se oferea o audiență la tronul harului. Mergeam cu mașina din Montana spre Wisconsin, un drum lung de treizeci de ore, și era rândul meu să conduc. Era ora unu noaptea și m-am gândit ce bine ar fi ca acest timp să-l petrec discutând cu Dumnezeu, în timp ce familia mea dormea. Am început să mă rog și, în timpul discuției mele cu Domnul, am spus ceva ce îi pot spune unei prietene, dar nu m-am gândit niciodată să-I spun lui Dumnezeu. Nu știu cum s-a întâmplat, dar am început să discutăm deschis – eu și Dumnezeu – multe și diferite subiecte. Dintr-o dată, m-am trezit chiar întrebându-L: “Și cutare, ce mai fac, cum o mai duc?”

Nu așteptam nici un răspuns, dar mintea mea a prins frecvența cerului, iar Dumnezeu a răspuns: “*Cutare nu prea o duc bine*”.

“Doamne, te rog, întărește-i”, am spus eu. “Dă-le înțelepciune prin harul și puterea Ta. Cu ce se luptă?” Iar El mi-a spus exact ce se întâmpla.

În acel moment, mi-am dat seama că, într-adevăr, aveam intrare la Împăratul împăraților. Am început să mai ascult cu și mai mare atenție. Era ocazia mea de aur! Am început să-mi caut prin minte toate întrebările care mă preocupaseră sau la care nu găsisem răspuns, iar El mi-a răspuns la fiecare, așa cum a găsit de cuviință. După o oră, epuizasem toate întrebările. Apoi m-am rugat: “Doamne, te rog să mă inspire cu alte întrebări pe care să Ți le pun”.

Și m-a inspirat.

Am fost dezamăgită când mi s-au terminat întrebările. Am gustat puțin din experiența lui Moise. După două ore, Jim s-a trezit și m-a întrebat cum mă descurcam. Fusesem atât de atentă și într-o legătură atât de strânsă cu Dumnezeu, încât am putut povesti totul, aproape până la ultimul detaliu. Mai târziu, am descoperit că tot ceea ce mi se spusese în acea noapte era adevărat. Dumnezeu dorește să aibă o relație la fel de personală cu fiecare dintre noi, dacă vom vorbi cu El ca și cu un prieten și dacă vom crea ocazii de comunicare.

Una dintre ocaziile mele preferate de “a urca pe munte” era în timpul unei băi fierbinți, seara, când Jim stătea cu băieții. Mamele ocupate nu prea au timp să mediteze sau să se gândească la ale lor. Acest obicei constituia timpul meu special cu Dumnezeu. Obişnuiam să-i spun “cada mea baptismală”. Aici aveam ocazia să-mi evaluez și să-mi recapitulez

atitudinile de peste zi și să mor față de mine însămi. Am învățat să-I permit lui Dumnezeu să-mi atingă zonele sensibile – adică defectele mele de caracter – și am descoperit că e dispus să mă ajute să mă schimb. După ce tratam problema defectelor, eram gata să-mi vărs sufletul înaintea lui Dumnezeu cu privire la copiii mei. La rândul Lui, Dumnezeu îmi oferea adesea idei deosebite de schimbare a trăsăturilor negative ale copiilor, cu ajutorul înțelepciunii și îndrumării Sale. Era o experiență extraordinară, care a dat rezultate! Mă simțeam ca și când un general mă ajuta să concep planul de atac și nu aveam cum să dau greș. Când mi-am pus credința în Hristos, aceasta a mutat muntele eului – și nu numai al meu, ci și al copiilor mei. Din această “experiență a muntelui în cada cu apă” mă întorceam întotdeauna o mamă nouă pentru familia mea. Cred că la fel Se simțea și Isus – cu bateriile încărcate pentru o nouă zi, după ce avea comuniune cu Tatăl Său.

Dar petreceam timp cu Dumnezeu nu numai seara, în cada cu apă fierbinte. Dimineata, de asemenea, Dumnezeu mă ajuta să-mi planific ziua. Cu El, puteam stabili până și lucrurile care trebuiau neapărat făcute, cele pe care trebuia să le amân și ce metode de educație trebuia să folosesc. Sunt înclinată să muncesc prea mult, așa că eu și Dumnezeu aveam un plan și pentru relaxare, pentru a găsi un echilibru. Toate acestea le stabileam la începutul zilei, la întâlnirea mea specială cu Dumnezeu.

A face planuri e bine, dar ce e cu adevărat bine e să găsești un echilibru în activitățile de zi cu zi. Am învățat să împletesc armonios timpul petrecut cu copiii, în dezvoltarea unor deprinderi practice de muncă, în activități de învățare, de dezvoltare a caracterului și, de asemenea, de relaxare împreună. Am învățat să nu mai fiu atât de dogmatică și să nu mă mai închid într-un colț, cu zelul meu de a corecta și a condamna. Așadar, uneori las observațiile pe mai târziu. Din dorința de a face totul așa cum mi-a arătat Dumnezeu, uneori uitam să-L iau pe Isus cu mine, astfel încât să rămân sensibilă la sentimentele copiilor mei și la nevoia de echilibru. Așa că, pentru a mă asigura că îmi filtram gândurile și cuvintele prin Hristos, trebuia uneori să mă retrag din scenă. Am descoperit că o plimbare de cinci sau zece minute, în care să discut și să reintru în legătură cu Dumnezeu, îmi aduce în inimă o pace divină și îndrumare în direcția cea bună. Acest lucru mă ajută să-mi abordez copiii într-o manieră eficientă

și adecvată, pentru a-i corecta cum se cuvine, în Hristos. Faptul de a urca pe munte pentru a căpăta atitudinea potrivită, prin Hristos, îmi dă ocazia de a pune la dispoziția copiilor același Spirit și pe același Dumnezeu personal.

Moise a urcat pe munte pentru a petrece timp cu Dumnezeu și s-a întors cu o nouă energie și înțelepciune, gata de a-și relua rolul de conducător al copiilor lui Israel. Dumnezeu a făcut un legământ, că El va fi Dumnezeul lor, iar ei copiii Săi. I-a eliberat din sclavie și le-a promis că-i va duce în Canaan. La fel e și cu noi azi. Dumnezeu ne-a promis că, dacă auzim glasul Său și Îl ascultăm, El ne va binecuvânta din abundență și ne va duce în Țara Făgăduită. Eu pot avea pace în suflet, iar copiii mei pot învăța să asculte de El. Fiecare părinte este chemat sus pe munte, pentru a primi îndrumare – instruire directă din partea lui Dumnezeu, în ceea ce privește educarea copiilor așa cum dorește El.

Creșterea copiilor este probabil cea mai solicitantă activitate din lume. Moise a dobândit un lucru deosebit în timpul cât s-a aflat pe munte. *A dobândit perspectivă.* El a văzut, din perspectiva lui Dumnezeu, problemele coplesitoare apărute în “familia” sa – adică le-a văzut minore și ușor de rezolvat. Astăzi, și noi ne descurajăm când ne confruntăm cu dificultăți în cadrul familiilor noastre. Avem nevoie de perspectiva adoptată de Moise pe munte. Avem nevoie să înțelegem ceea ce Dumnezeu poate face și va face pentru noi.

Hai-deți cu mine și veți vedea cum una dintre problemele tipice a avut o rezolvare neobișnuită.

“E vina ta”

“Nu, e vina ta! Te spun la mama.”

Și i-am auzit venind. Nu puteam să nu-i aud. “O, Doamne, sunt sătulă de certurile astea între băieți. Se ceartă, dau vina unul pe altul și nici unul nu recunoaște că a greșit. Ce să mă fac?”

“*Poate te ajută Jim*”, mi-a șoptit vocea blândă și liniștită a lui Dumnezeu. Așa că am făcut liniște și am mers să-l caut pe Jim.

“Sunt atât de frustrată! Trebuie să plec puțin să mă plimb ca să mă liniștesc. Ai tu grijă de băieți până mă întorc? Iar s-au certat. Am nevoie de o nouă abordare.”

“Sigur, îi supraveghez eu”, a fost de acord Jim.

Am ieșit ca să-I dau lui Dumnezeu gândurile și emoțiile mele negative. Între timp, Jim i-a luat pe băieți deoparte, să rezolve neînțelegerea. I-a cerut ajutorul lui Dumnezeu și a descoperit o soluție extraordinară.

“Gata, băieți, îmi ajung atâtea explicații. Eu nu știu cine și ce a făcut, dar voi știți adevărul. Vreau să puneți capăt neînțelegerii voastre chiar acum. Matthew, du-te pe veranda din față și întreabă-L pe Dumnezeu ce ar trebui să faci *tu* pentru a rezolva această situație. Andrew, tu du-te pe veranda din spate și întreabă-L pe Dumnezeu ce ar trebui să faci *tu*. Apoi vreau să vă întâlniți și să rezolvați singuri această problemă.

Eu m-am întors când încă băieții erau pe verande. Eram liniștită, dar nu aveam nici o idee de rezolvare a conflictului. Jim mi-a explicat ce se întâmplase cât timp fusesem plecată și m-am hotărât să fiu atentă și să văd rezultatul. Când au fost gata, amândoi băieții au discutat calm și au ajuns la un rezultat promițător. Fiecare făcuse concesii în favoarea viziunii celuilalt și fiecare și-a cerut scuze pentru ceea ce greșise.

Ne-ar face bine tuturor să urcăm acest munte, pentru a fi cu Dumnezeu!

Dumnezeu trebuie să ia parte la rezolvarea tuturor disputelor de acest gen. A avea credință înseamnă a crede că Dumnezeu poate să rezolve problemele pe care le avem; înseamnă a avea încredere în El, nu într-o metodă de a-i face pe copii să suporte anumite consecințe pentru anumite greșeli. Prea mulți părinți cred în astfel de metode și nu-L cunosc pe Dumnezeu. Mulți părinți mă întreabă: “Când copilul meu face asta, eu ce să fac?” și așteaptă să le prescriu cum trebuie să decurgă un anumit proces, de parcă acesta ar fi secretul succesului. Când le spun să urce pe munte și să descopere ce dorește Dumnezeu, acești părinți sunt în mod sincer derutați. Mă ascultă și dau din cap, dar se depărtează de Cel care citește gândurile copiilor lor. Uneori mă întreabă: “Cum să-i fac să-și mănânce piureul de mazăre?”

Trebuie să încetăm să ne mai închinăm acestui dumnezeu lipsit de putere, care e propria noastră înțelepciune, și să învățăm să ne lăsăm conduși, cu încredere, de Dumnezeu. Nu sunt nicidecum împotriva unei informări asupra diferitelor metode și curente în educație. Dar s-ar putea ca metoda care funcționează astăzi să nu mai fie garantată și mâine.

Depinde întru totul de inima copilului. Numai Dumnezeu știe sfârșitul încă de la început, iar secretul de a ajunge la inima copilului este să cerem îndrumare de la Dumnezeu.

Când a avut de-a face cu mințile rebele ale lui Core, Datan și Abiram, Moise a avut nevoie de înțelepciune în acel moment de criză și conflict. Ce a făcut? S-a adresat lui Dumnezeu pentru a afla răspunsul. A știut Dumnezeu ce trebuia făcut? Da. Dumnezeu întâi a luat măsuri blânde și apoi le-a dat timp să regrete. Când cei trei răzvrățiți au ales independența de Dumnezeu, El, judecând corespunzător inimii lor, a apelat la măsuri severe – desfăcând pământul pentru a fi înghițiți.

Mai târziu, Îl vedem pe Dumnezeu folosind o altă metodă într-un conflict similar, cu Maria și Aaron. Maria l-a invidiat pe Moise pentru poziția sa de autoritate – așa cum a făcut și Core – făcându-i observații nemeritate lui Moise. De data aceasta, Dumnezeu nu a mai apelat la măsuri blânde inițial. A îngăduit imediat ca Maria să se îmbolnăvească de lepră, ca o consecință a invidiei și a geloziei ei. Moise a pledat înaintea lui Dumnezeu să o ierte și să o vindece. Dumnezeu știa că, deși ea și Aaron greșiseră, ei erau buni la suflet și voiau să se îndrepte. El știa că Moise va răspunde cu dragoste la revolta lor, deoarece El pusese iubirea în inima lui Moise. Tocmai exemplul lui Moise a atins inima lui Maria și a făcut ca această dispută să aibă un final fericit. Și noi trebuie să căutăm îndrumare la Dumnezeu în orice moment!

Punem noi în practică, prin harul și puterea lui Dumnezeu, ceea ce cerem din partea copiilor noștri? Dumnezeu ne poate vindeca de orbire, surzenie și paralizie. Cea mai mare influență asupra copiilor o are exemplul nostru, care îi impresionează mai mult decât o pot face cuvintele. Deseori, faptele noastre vorbesc atât de tare, încât copiii nu mai pot auzi cuvintele noastre. Mulți tineri îmi spun că, în casele lor, există atâta ipocrizie, încât ei renunță la Dumnezeu, la credința în care au fost crescuți și la biserica lor, crezând că totul e o farsă. Religia e fără putere dacă nu mă schimbă pe *mine* mai întâi!

A urma exemplul lui Moise, a urca pe munte și a avea comuniune cu Dumnezeu este o experiență binecuvântată și minunată, fiind garantată tuturor acelor care sunt dispuși să facă efortul de a încerca. Pe măsură ce voi și cu mine ajungem să auzim vocea lui Dumnezeu care se adresează

sufletului nostru, vom face din ce în ce mai puține greșeli și ne vom mări încrederea în conducerea lui Dumnezeu. Așadar, aveți credință că Isus vă va învăța, așa cum l-a învățat pe Moise: "...Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise..." (Iosua 1:5).

CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU PĂRINȚII SINGURI

Practic, Moise a condus poporul Israel de unul singur, fără să aibă prieteni adevărați. Uneori chiar și familia părea să-i stea împotrivă. Numai Dumnezeu era de partea lui. Părinții singuri se simt de prea multe ori ca Moise: absolut singuri, neînțeleși sau învinuiți de cei din jur – chiar și de copiii lor – pentru situația în care se găsesc.

Există speranță pentru voi, așa cum a existat și pentru Moise. Același Isus care l-a îndrumat pe el vă va îndruma și pe voi, dacă doriți acest lucru. Poate că nici un părinte nu e mai fericit să urce pe munte cum e părintele singur, care poate găsi acolo înțelegere pentru problemele lui. În același timp, se va bucura de o conversație instructivă și de o prietenie cu Împăratul împăraților. Dumnezeu nu îți va reproșa faptul că ești părinte singur. El așteaptă, chiar și acum, să urci pe munte ca să te întâlnești cu El.

Capitolul 6

PICIORUL PE FRÂNĂ!

“Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: ‘În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră.’”

(Isaia 30:15)

“Doamne sunt...”

“Sally”, îmi întrerupe gândurile vocea lui Jim, “mi-ai văzut costumul gri închis?”

“O, Jim. Îmi pare rău. Am ajuns aseară târziu din oraș și, cu siguranță, l-am uitat din greșeală în mașină, după ce l-am luat de la curățătorie. Mă duc să văd dacă-l găsesc.” Bineînțeles că umerășul e agățat deasupra locurilor din spate, în mașină. În timp ce i-l duc lui Jim, regret că va trebui să îmbrace costumul rece ca gheața. Îl pun lângă sobă și într-un minut aprind focul pentru a-l încălzi un pic. Dar nu servește la nimic, fiindcă Jim e prea grăbit să mai aștepte. Mă întorc la gândurile și rugăciunile mele, regretând faptul că am uitat.”

“Doamne, mă simt depășită de situație. Viața mea e prea plină. Pur și simplu simt că nu mai suport. Gândurile mele încep să se încălzească, din cauza atâtor lucruri care mi se învârt prin minte: treburile ce le am de făcut, listele de cumpărături și familia. E suficient cât să...”

“Mamăă...” E rândul lui Andrew. A coborât în bucătărie și a început să servească micul dejun. Capul mi se învâрте, deși sunt gata să mă implic într-o altă activitate care îmi distrage atenția de la ceea ce încercam să fac. Rezolv și problema lui Andrew.

Și mă întorc la rugăciune. “Doamne, sincer, mă străduiesc din răspuțeri. Eficiența mea a crescut dramatic, precum și viteza, dar, totuși, nu reușesc să duc la bun sfârșit toate lucrurile importante care îmi apar în cale, pe perioada unei zile. Locuiesc în natură, atunci cum poate viața

mea să fie atât de aglomerată? Ce să mă fac? O, Doamne, scuză-mă, trebuie să răspund la telefon.”

Întorcându-mă de la telefon, cu greu mi-am recăpătat liniștea, stând și neavând parte de nici un cuvânt sesizabil din partea lui Dumnezeu. Nici o soluție, nici o comunicare, nimic să soluționeze frământările mele. Așadar... încercând să nu mai amân, mă ridic și mă întorc la interminabilele mele treburi. “Timp insuficient, niciodată nu am destul timp”, bâlbâi eu, plângându-mi de milă.

În timp ce deretic prin casă, gândurile continuă în aceeași tonalitate. “De ce Dumnezeu îmi dă toate aceste lucruri? Așteaptă din partea mea să lucrez atât de mult și atât de asiduu, fără nici o pauză, fără să am suficient timp măcar să primesc un răspuns din partea Lui? Chiar totul trebuie făcut în grabă?” Chiar sunt supărată pe Dumnezeu că e atât de lipsit de logică. În schimb, eu gândesc logic în timp ce trag concluzia că Dumnezeu e cu siguranță nedrept; totuși nu mă simt prea împăcată cu această concluzie. Instinctiv, simt că Dumnezeu *nu e* nedrept și nici nerezonabil. Totuși, întrebările mele sunt rezonabile și merită un răspuns. Analizez lucrurile cu care îmi ocup timpul și ajung la concluzia că nu e nimic rău sau greșit în legătură cu ele. Doar că sunt prea multe! Cu siguranță că Dumnezeu e cel puțin la fel de rezonabil și de inteligent ca mine. Dacă eu pot să-mi dau seama că am prea multe lucruri de făcut, mai mult ca sigur că și Dumnezeu o știe – iar El nu mi-ar cere să fac mai mult decât aș putea face. M-am simțit mult mai bine după această concluzie, dar mi-a ridicat o altă întrebare: dacă nu Dumnezeu pune pe umerii mei aceste munci și aceste poveri, atunci cine le pune?

“Doamne, undeva am citit că, dacă voi face numai acele lucruri necesare pentru întreținerea casei și a familiei, voi avea suficient timp să citesc Biblia și să-mi desăvârșesc caracterul prin Tine. Dar experiența mea nu prea susține această teorie. Dezvoltarea caracterului meu se află în coada listei cu lucruri pe care le am de făcut – și nu din lipsă de interes, ci din lipsă de timp. Pur și simplu nu îmi mai ajunge timpul și pentru asta. Încerc să le modelez caracterul lui Andrew și lui Matthew, și asta pare să-mi ocupe fiecare minut pe care îl am. În plus, trebuie să le ajut și pe doamnele care mă sună și-mi cer ajutorul cu copiii lor. La urma urmei, așa e creștineste. Apoi, mai sunt și activitățile sociale de la biserică –

pentru că mi se cere să mă implic. Concep planul de subiecte pentru grupele de copii de la biserică – doar intră în atribuțiile mele, nu-i așa? În plus, gătesc și fac școală cu copiii acasă. Nu vreau să mă plâng, dar nu am suficient timp. Alerg toată ziua, în fiecare zi! Până și o superfemeie ar avea greutăți în îndeplinirea atâtor sarcini. Iar eu nu sunt nici o superfemeie. Sunt doar Sally-femeia și sunt obosită, Doamne!”

“Ești sigură că toate aceste activități fac parte din planul Meu pentru tine?” a întrebat vocea Lui blândă și liniștită.

“Păi, la ce ar trebui să renunț – la spălatul rufelor, la călcat, la gătit, la făcut curățenie sau poate chiar la spălatul vaselor”, am spus eu, încercând să mă apăr.

“Dacă ai face doar ceea ce e neapărat necesar... Sally, chiar toate sunt necesare? Nu e nimic ce poți schimba?”

Am început să mă gândesc la câteva texte, dintre care unul spune, “În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră” (Isaia 30:15). Mi-a sărit imediat în ochi cuvântul “odihnă”. Da, de odihnă aveam eu nevoie. M-am întors cu gândul la Maria, mama lui Isus. Ea nu era implicată într-o mulțime de activități la biserică – sau într-un alt tip de muncă excesivă – care să o împiedice să-și realizeze obiectivul principal. Nu alții L-au crescut pe Isus al ei. De fapt, ea și Iosif fuseseră obligați să petreacă o parte din anii de formare a lui Isus într-o țară străină, departe de prieteni, influențele familiale și lucruri care să le distragă atenția. Chiar și după ce s-au întors în țara natală, nu se spune despre Maria că a lucrat pentru alții, decât după ce Hristos a ajuns la maturitate. Prioritățile ei păreau să se încadreze perfect în timpul pe care îl avea la dispoziție. Iată că aveam câteva lucruri la care să meditez.

Avem cu toții la dispoziție douăzeci și patru de ore. Numai douăzeci și patru. Depinde de mine dacă realizez în aceste ore ceea ce consider a fi important. Dumnezeu nu dorește ca împrejurările să mă alerge și să mă chinuiască. Trebuie să punem piciorul pe frână și să vedem unde suntem și încotro dorim să ne îndreptăm – în loc să continuăm să mergem în direcția și în ritmul în care mergem acum.

“Doamne, m-am gândit la ce ai spus. Îmi pare rău că mi-am apărât poziția. Acum văd câteva lucruri pe care ar trebui să le schimb.” Am hotărât să scurtez puțin timpul petrecut cu spălatul rufelor, determinându-i

pe băieți să nu mai dea absolut totul la spălat, ci să analizeze dacă lucrul respectiv e într-adevăr murdar sau nu. Faptul de a purta încă o dată o pereche de pantaloni acceptabil de curați, sau o cămașă nu însemna sacrificarea igienei personale, ci mă scutea pe mine de mult timp petrecut cu spălatul – care s-ar scurta aproape la jumătate. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai logic. Am început să mă întreb ce altceva mai puteam face.

“Te iert, Sally. Te descurci bine, analizând dacă tot ce faci e necesar. Fă doar ce e necesar.”

“Doamne, vrei să spui că nu e nevoie să fac tot ceea ce fac?” M-a dat gata acest gând. “Cu alte cuvinte, nu tot ceea ce mi se cere să fac vine din partea Ta. O, câtă nevoie am de înțelepciunea Ta divină pentru a determina ce lucruri ar trebui să elimin din viața mea! Trebuie să petrec timp cu Tine, ca să-mi dau seama care sunt lucrurile pe care e nevoie sau nu e nevoie să le fac. La urma urmei, nu ai nici o pretenție din partea mea să fiu o superfemeie? Atunci cu siguranță că Satana e cel care mă împiedică să lucrez la dezvoltarea caracterului meu.”

“Sally, ai nevoie să înveți să spui un “nu” amabil, la timpul potrivit. Nu fiecare telefon vine de la Mine. Nu fiecare nevoie e de obligația ta să o îndeplinești. Nu fiecare plâns de copil trebuie să fie pedepsit de tine. Nu fiecare obligație de la biserică trebuie îndeplinită de tine. Trebuie să găsești un echilibru între toate aceste activități. Caută-Mă și filtrează prin Mine toate aceste lucruri, pentru a găsi echilibrul pe care îl cauți.”

“Doamne, dar mi-e atât de greu să spun “nu”! Te rog, ajută-mă să învăț să spun acest cuvânt!”

Și Dumnezeu m-a ajutat, deși nu așa cum mă așteptasem. Cu mare plăcere, Jim m-a trimis pe veranda din față să învăț să spun “nu”. La început, m-a obligat să spun “nu” amabil. Apoi într-un ton moderat. Apoi ferm. Apoi foarte ferm. Într-un sfârșit, a trebuit să învăț să spun: “Nu, mulțumesc. Nu sunt disponibilă în această perioadă.” Am făcut exerciții, simțindu-mă foarte ciudat. Dar Jim m-a ajutat să consider casa și școala pe care o făceam cu băieții ca fiind locul meu de muncă. În timpul orelor de serviciu, nu aveam să permit ca ceva să mă facă să-mi pierd concentrarea. Dacă îngăduiam să-mi fie distrasă atenția, educația copiilor cădea pe locul doi sau chiar avea de suferit. Așadar, de atunci înainte,

când cineva suna la telefon și voia să-mi facă o vizită, îi spuneam: “Îmi pare rău, nu pot vorbi acum. Dacă mă sunați mai târziu, o să putem sta de vorbă.” Și metoda a funcționat. Majoritatea oamenilor au înțeles, deoarece se luptă cu aceeași problemă. Dumnezeu mi-a dat discernământ când să spun “da” și când să spun “nu”. Dacă nu reușiți să spuneți “nu”, încercați să faceți exerciții cu voce tare. La început e puțin jenant, dar vă e de ajutor când apar momente de slăbiciune – și vor apărea.

Sunt atât de multe lucruri în viața voastră, cum au fost și într-a mea, care fac să cadă pe planul al doilea copiii și Dumnezeu! Dacă e așa, atunci nu e la întâmplare. E planul dușmanului sufletelor noastre să ne țină peste măsură de ocupați, până e prea târziu ca ceva să mai poată fi făcut. Dezvoltarea unui caracter ceresc nu are loc pur și simplu. Dacă ar fi așa, atunci am fi cu toții mult mai asemănători cu Tatăl nostru din ceruri. Educarea copiilor, pentru a-L urma și sluji pe Hristos, este un lucru aproape uitat pe planeta noastră astăzi, din cauză că presupune o schimbare a inimii, nu numai o ascultare exterioară sau o amabilitate aparentă. Experiența locuirii Duhului Sfânt și schimbarea inimii sunt lucruri rar căutate în ziua de azi, până și de cei care susțin că-L urmează. Cu atât mai puține șanse sunt să găsești pe cineva care încearcă practic și stăruitor să aibă această experiență. În consecință, ne mulțumim cu formele exterioare ale creștinismului – ceremonii, manifestări publice, zâmbete de complezență și ascultare de formă – care înlocuiesc adevărata lucrare a lui Hristos în inimă.

Caracterul înseamnă totul. Caracterul înseamnă gândurile, sentimentele și motivele noastre. Viața pe care o ducem zi de zi ne determină viitorul, pe măsură ce, minut cu minut, timpul ni se scurge imperceptibil printre degete. Profităm noi de fiecare ocazie pentru a modela caracterul copiilor noștri, sau lășăm să ne scape acest lucru? Suntem purtați pe aripile timpului, iar secunde devin ani, care alunecă și ei, părând că trec mai repede cu fiecare zi, ca un tren care coboară în viteză un deal.

Dacă vreți ceva cu totul diferit pentru voi și copiii voștri, trebuie să începeți chiar acum, punând piciorul pe frână. S-ar putea să vi se pară imposibil, din cauza atâtor obligații și responsabilități și a reacțiilor care vor apărea. Dar puteți găsi un echilibru venit din cer, dacă Îl căutați pe Dumnezeu și luați legătura cu El. Cum va putea Dumnezeu să vă aranjeze prioritățile? El dorește să vă creeze după chipul Său. Dorește să petreceți

cu El suficient timp. În această legătură stă toată puterea de a vă schimba pe voi și pe copiii voștri. A doua prioritate, după Dumnezeu, este partenerul de viață, iar a treia e familia. Restul lucrurilor se clasează după acestea trei, inclusiv locul de muncă. O mie de lucruri caută să vă rețină atenția și să vă consume din timp, dovedindu-se a fi lucruri fără o importanță veșnică. Avem numai de câștigat dacă luăm piciorul de pe accelerație și îl putem pe pedala de frână.

Când Dumnezeu a clarificat toate aceste lucruri în mintea mea, am spus: “Bine, Doamne. Dar cum să știu ce să scot și ce să las dintre activitățile mele? Dacă mi-e greu să renunț până și la îmbrăcămintea în plus din dulap, cum să sortez atunci niște activități, care sunt cu mult mai importante?”

“Sally, multe activități pot fi evaluate punând în dreptul lor întrebarea: Este aceasta o datorie față de oameni sau față de Dumnezeu?”

Aplicasem deja acest principiu în răspunsurile pe care le dădeam la invitațiile de a vorbi în diferite locuri. Dar era ceva cu totul nou să-l aplic și în activitățile mele de acasă și în cele cu copiii.

Suntem chemați în atâtea locuri, încât niciodată nu am reuși să mergem pretutindeni unde suntem așteptați. Când a început să fie așa, Jim mi-a spus: “Sally, dacă acceptăm fiecare invitație, o să ne pierdem sănătatea de atâta muncă. Și chiar dacă nu ne-am îmbolnăvi, tot ne-am aglomera foarte mult programul și nu am mai avea timp pentru Isus. Și atunci, cine ne-ar mai conduce? Pe cine am mai vesti de la amvon? Pe Hristos sau pe noi înșine?”

Ne-am hotărât deci să nu permitem nici unei alte activități să-L împingă pe Isus pe locul doi. Chiar dacă ni se oferă ocazii extraordinare, trebuie să ne lăsăm conduși de Dumnezeu și să păstrăm echilibrul. Desigur, Satana vrea să ne ademenească să muncim în exces, așa că încearcă să facă să ne simțim vinovați pentru faptul că nu acceptăm fiecare invitație. Dar Dumnezeu dorește să ne asumăm răspunderea pentru administrarea propriei vieți, cu logică și considerație, consultându-ne cu El la fiecare pas. E decizia noastră: să facem multe lucruri mai puțin bine sau să facem puține lucruri foarte bine. Acest demers, de a spune “da” sau “nu”, în funcție de cum ne îndrumă Dumnezeu, înseamnă a pune piciorul pe frână și a încetini ritmul vieții noastre frenetice.

Și exact așa am făcut. Dumnezeu ne-a ajutat să ne găsim echilibrul, în funcție de situația în care ne aflam în acea perioadă a vieții. Este un nivel de echilibru care continuă să se schimbe, pe măsură ce și noi ne schimbăm. Nu puteam lua exemplul de la alții în această privință. Un alt frate sau o altă soră poate face mai mult sau mai puțin decât mine. Deci, nu e bine să ne comparăm unii cu alții. Noi a trebuit să aflăm ce dorește Dumnezeu de la Jim și Sally, iar voi ar trebui să aflați ce dorește Dumnezeu de la voi. Oamenii din jur au o anumită influență și deschid anumite ocazii, dar decizia finală trebuie luată în funcție de Dumnezeu și de voi. Fiecare chemare vine de la Dumnezeu? Nu luați o decizie pe loc. Rugați-vă pentru îndrumare. Discutați cu soțul sau cu soția opțiunile pe care le aveți. Acordați-vă suficient timp, încât să puteți vedea imaginea de ansamblu, făcând în așa fel încât să nu tot adăugați lucruri bune, de altfel, în programul vostru, până când ajungeți în punctul de a ceda. Nu greșiți deloc dacă încercați să evitați dezmembrarea familiei, din cauza lipsei de echilibru.

Când am luat în considerare posibilitatea de “a pune piciorul pe frână”, eram convinsă că aveam nevoie de a investi în dezvoltarea caracterului meu și a copiilor mei. M-am gândit și iar m-am gândit, până când am ajuns la concluzia că devoratorul meu de timp sunt cursurile pe care le fac cu băieții. Aici era zona în care resimțeam cea mai mare presiune, deoarece indiferent cât timp aș fi petrecut cu ei, tot nu reușeam să fac totul. *“Sally, draga mea copilă, în primul rând trebuie să realizezi faptul că ai tendința de a exagera. Îți aduci aminte câte materii voi ai să acoperi cu fiul tău numai în clasa întâia?”*

Nu am putut să mă abțin să nu râd cu voce tare. “Da, Doamne, îmi aduc aminte. Am ales unsprezece materii. Dar până la urmă am renunțat la trei dintre ele. Și toate erau materii folositoare – domenii pe care voiam să le abordez!”

“Bine, Sally, hai să stăm puțin să judecăm logic. Practic vorbind, puteai acoperi toate aceste materii? De cât timp aveai nevoie pentru fiecare materie?”

Am stat să mă gândesc. “Păi, o oră pentru fiecare materie... adică unsprezece ore pe zi.” *Unsprezece ore!* Uau, nu analizasem niciodată lucrurile din această perspectivă. Dacă ar fi fost după mine, nu aș mai fi avut timp pentru nimic altceva, de exemplu pentru curățenie, gătit sau

joacă. Ce mai, pentru nimic! “Nu e de minare că mă simt frustrată! Încerc să fac prea multe! Chiar și cele opt ore pe zi pe care le dedicăm în prezent școlii sunt prea mult. Mult prea mult pentru un copil de clasa întâia. Exagerez. Doamne, nu e de minare că sunt nemulțumită și niciodată nu ajungem să terminăm. Încerc să fac imposibilul.”

Dumnezeu m-a ajutat să găsesc echilibrul valabil în dreptul meu. M-am hotărât să lucrăm foarte bine doar câteva materii. M-am axat pe cinci materii de bază. Fiecare trebuia bine însușită. Nu pot exprima în cuvinte bucuria care ne-a cuprins pe toți, odată cu noul program de școală, care era echilibrat, în Isus. Presiunea pe care eu o exercitasem artificial asupra întregii familii dispăruse. Aveam cu toții timp pentru Dumnezeu și unii pentru alții. A tăia e sănătos atunci când cuțitul e în mâna lui Dumnezeu și se ajunge la echilibru.

Poate că voi nu faceți școală acasă cu copiii voștri. Dar cu siguranță că sunteți implicați în ceva. Evaluați-vă timpul și vedeți dacă petreceți suficient pentru dezvoltarea caracterului. Aveți timp să stați de vorbă cu Dumnezeu – și aveți timp să așteptați și răspunsul? În ce domeniu faceți excese? Ce anume vă devorează energia unei zile și dă la o parte lucrurile mult mai importante? Adresați-vă Ajutorului vostru și veți găsi răspunsul echilibrat de care aveți nevoie.

Când am început să-mi evaluez modul în care îmi foloseam timpul, nu mi-a trebuit mult ca să înlătur lucrurile rele și excesele pe care le făceam. Dumnezeu m-a provocat să tai lucruri care nu erau neapărat rele, ci care puneau pe locul doi lucrurile de primă importanță. E ca și cum ai avea grijă de o grădină. Nu e suficient doar să o uzi, ci trebuie să mai tai și unele plante sănătoase și bune, sacrificându-le, pentru ca celelalte să se poată maturiza și să rodească. În același fel, nu vă fie teamă să vă evaluați activitățile – chiar și pe cele bune. Lăsați-L pe Dumnezeu să acționeze și veți găsi o pace și mai mare.

Odată ce am început să fac aceste schimbări, Isus m-a învățat un alt adevăr prețios cu privire la administrarea timpului. *“Sally, tu ai nevoie să înveți arta scăderii. Ai deja o farfurie plină, da? Atunci înseamnă că, până nu iei ceva de pe ea, nu mai poți adăuga nimic. Dacă cineva vine și vrea să introducă ceva în programul tău, trebuie să te gândești ce trebuie să scoți, pentru a putea adăuga acel lucru.”*

Nu mult după aceea, am fost rugată să ajut la pregătirea unei mese comune. M-am gândit mult înainte de a spune “da” sau “nu”. Mi-am dat seama că era nevoie de nouă seri pentru pregătiri, plus ajutor la bucătărie în seara în care se ținea masa respectivă. Punând în practică noua metodă de adunare și scădere, am analizat ce ar trebui să scot, pentru a introduce această nouă activitate. Ar fi trebuit să renunț, în trei seri, la timpul dedicat închinării și activităților recreative împreună cu familia. Era clar ce aveam să aleg. Trebuia să spun “nu”, ceea ce am și făcut.

Dar să nu credeți că acest tip de program înseamnă să spui întotdeauna “nu”. Într-o zi, am fost rugată de câteva familii aflate în tabără, să le supraveghez copiii timp de două ore, cât ei erau la o întrunire. Această întrunire se suprapunea cu timpul nostru liber și cu cel dedicat activităților recreative cu familia. Așadar, am decis să transformăm această ocazie într-o plimbare, putând în același timp să-i întreținem și pe copiii care erau lăsați singuri. Avea să fie un eveniment social pentru băieți și o perioadă de destindere pentru toată lumea. Am hotărât de comun acord că puteam începe altarul familial un pic mai târziu decât de obicei, astfel încât nimic să nu fie omis sau trecut cu vederea. Am discutat cu toții aceste lucruri, ne-am rugat și am răspuns pozitiv.

Dumnezeu mi-a arătat că puteam merge și mai departe cu arta scăderii. El dorea să o folosesc pentru a-i face pe băieți să aibă anumite deprinderi și atitudini, esențiale pentru o viață productivă și fericită. Iată ce mi-a spus exact Dumnezeu:

“Sally, operația de scădere poate de asemenea să-ți micșoreze volumul de muncă din gospodărie, băieții putând să preia o parte dintre responsabilități, în funcție de vârsta și de capacitatea lor. Trebuie să-i înveți pe copii cum să-și asume partea de sarcini care le revin în domeniul practic, pentru a te ușura pe tine de obligațiile pe care le ai.”

Începusem să mă gândesc la o menajeră care să mă ajute, dar trebuia mai întâi să încerc soluția lui Dumnezeu. Curând, am găsit ocazia de a-i chema pe băieți de la joacă și a-i ruga să mă ajute la împăturitul hainelor curate. A trebuit să fac față la lipsa lor de dispoziție, dar Dumnezeu m-a ajutat în acest demers, iar ei au împăturit hainele cu toată inima. Era începutul unui proces neîntrerupt de eliberare în ceea ce mă privea. Ce altă cale mai bună există de a-i pregăti pe copiii noștri pentru a-și asuma

responsabilități pentru când vor fi adulți? Pe măsură ce au început să se descurce cu diferite treburi, i-am pus responsabili pe întregul sector de rufe, de mese ale unei zile sau de treburi gospodărești. Ei au descoperit bucuria lucrului bine făcut și au început să fie încrezători în ei înșiși, că pot duce la bun sfârșit și responsabilități mai mari. Arta scăderii este spre binele copiilor noștri și pentru plăcerea lor.

Punerea piciorului pe frână vă va afecta viața într-o așa măsură, încât mulți oameni vor crede că sunteți departe de normalitate. S-ar putea să vă înțeleagă greșit motivele și vor încerca să vă convingă că greșiți. De fapt, puțini dintre cei care nu au trecut pe aici pot aprecia, și chiar înțelege, avantajele și bucuria de lungă durată care îi așteaptă pe cei care acceptă aparentele sacrificii atunci când renunți la lucruri bune, pentru altele mai bune. Ca una care am parcurs acest drum de ceva timp, vă asigur că, sub îndrumarea lui Dumnezeu, este singura și cea mai bună cale de a atinge fericirea și pacea veșnică.

CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU PĂRINȚII SINGURI

Știu că pe parcursul acestei cărți, v-am spus lucruri tranșante – și le-ați suportat admirabil. Acum, în sfârșit, aveți posibilitatea de a tăia câteva puncte de pe lista cu obligații. Voi, mai mult decât oricine, meritați să vă bucurați de puțin timp liber. Nu vă fie teamă să gândiți dincolo de “pătrătoșenia” gândirii celor din jur. Nu le faceți nici un rău copiilor atunci când rezervați un timp special pentru un cămin fericit și liniștit. Lucrați împreună cu copiii, pentru a le oferi timp să facă ceea ce-și doresc cu adevărat.

Asigurați-vă că cei mici văd rezultatele muncii lor. Dacă trebuie să vă ajute cu ceva, asigurați-vă că cel puțin o parte din timpul investit va fi recompensat cu o porție suplimentară de atenție și joacă împreună cu mama lor. Am fost uimită să descopăr inventivitatea unor părinți singuri, care reușesc să găsească tot felul de metode de a compensa timpul petrecut departe de copii. Nu uitați că Dumnezeu înțelege circumstanțele în care vă găsiți. Când voi faceți tot posibilul, El va umple golurile.

Capitolul 7

CUM SĂ-MI EXERCIT VOINȚA

“Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.” (Iacov 4:7)

“Sally, sunt programată să susțin un punct muzical special, pe 18 luna aceasta. N-ai vrea să facem un duet împreună?” m-a întrebat Sherry, plină de speranță.

“O, Sherry, ultima dată când am cântat în duet, eu am falsat.”

“Ai avut emoții. De data asta o să iasă bine”, a spus ea cu o siguranță în glas.

“Nu știu Sherry... o să te sun eu.” Și am închis repede telefonul, iar gândurile au început să-mi umble rapid prin minte. “Doamne, pur și simplu, nu pot! Roșesc când îmi aduc aminte ce s-a întâmplat. M-am ridicat să cânt și frica m-a copleșit pe moment. Nu mi-am putut aduce aminte versurile și de-abia dacă am reușit să scot un sunet. A fost groaznic. M-am simțit atât de umilită, Doamne! Nu-i așa că nu vrei să cânt cu ea?”

“Ba da, mi-ar plăcea să cânti. Ce te împiedică, Sally?”

“Auzi, ce mă împiedică! Păi, nu știu să cânt!”

“Sally, știi să cânti.”

Știam că afirmația mea nu era într-un totu adevărată, așa că am încercat din nou. “Doamne, Tu știi că îmi place să cânt – Ție, în particular. Nu pot să cânt în fața atâtor oameni. Mă prăbușesc. Mi-e teamă să nu falsez și apoi chiar falsez. Îmi tremură genunchii. Mi-e teamă că o să uit versurile, chiar dacă fac multe repetiții, le uit mai mult ca sigur!”

“Deci, ți-e frică?”

“Daaa, nu am folosit niciodată chiar cuvântul acesta, dar cred că într-adevăr mi-e frică.”

“De ce ți-e frică?”

“De oameni. Când mă uit la fețele lor, rămân înțepenită.”

“Ce anume te sperie la fețele lor?”

Nu eram sigură unde voia Dumnezeu să ajungă cu toate aceste întrebări, dar în final am răspuns: “Ar putea să mă respingă. Mi-e teamă să nu creadă că sunt nepregătită sau că nu merit să mă aflu în față. Dacă mi-ar spune să stau jos? Aș muri de rușine.”

“Ce se întâmplă când ai atâtea emoții înainte de a cânta?”

“Doamne, știi că am goluri în stomac. Mi se usucă gâtul. Mi-e teamă că nu voi putea cânta nici o notă. Devin atât de agitată când mă uit la oameni! Jim îmi spune să-Ți cânt Ție și să mă uit la tavan, nu la ascultători. Mă ajută ceva-ceva, dar tot știi că se află cu toții în sală!”

“Data viitoare când cânti, dă-Mi Mie acele goluri din stomac. Eu pot să le îndepărtez și tu poți cânta foarte bine. Acele goluri reprezintă de fapt temerile tale. ‘Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să te scap’ (Ieremia 1:8). ‘În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsă’ (1 Ioan 4:18).”

“Știi din propria experiență că frica este o pedeapsă, dar vrei să spui că pot scăpa de temerile mele? Sună extraordinar, dar cum?”

De data aceasta nu a mai venit nici un răspuns.

Într-un sfârșit, mi-am dat seama că El îmi spusese *deja* ce trebuie să fac. Cuvântul-cheie era *dă-Mi*. M-am hotărât să încerc.

Tremurând, am sunat-o pe Sherry și i-am spus că o să cânt împreună cu ea. Dar când a sosit momentul, m-am întrebat dacă nu cumva îmi pierdusem mințile. “Oare de ce mă aflu eu aici?” mi-am zis în gând. Genunchii îmi erau moi și tremurau. Pur și simplu, eram sigură că o să falsez sau o să uit cuvintele. Simțeam un imbold puternic să fug. Și ca și când nu era de ajuns, golurile din stomac s-au adăugat la dilema mea.

În mijlocul acestei furtuni interioare, Dumnezeu m-a bătut pe umăr, dacă pot spune așa, cu un gând: “Sally, nu vrei să-Mi dai Mie golurile tale din stomac?”

“O, ar fi minunat! Da, da, da! Ți le dau. Sunt toate ale Tale.” Dar încă le mai simțeam. Erau încă acolo. “Scuză-mă, Doamne, dar cred că ai uitat să-mi iei acele goluri!”

“O să le iau, ai încredere în Mine! Tu trebuie să te relaxezi ca o mamă în timpul nașterii.”

“Deci să mă relaxez. Să mă liniștesc. Bine, mă liniștesc. O să-mi relaxez umerii fiindcă sunt foarte încordați.” După câteva minute, golurile din stomac au dispărut, la fel și uscăciunea gâtului și am început să sper. “E minunat, Doamne. Îți mulțumesc!”

Eu și Sherry ne-am îndreptat spre amvon pentru a cânta, dar am început să simt din nou goluri în stomac. “Doamne, n-ar trebui să se întâmple așa ceva!” am strigat eu în mine, în timp ce încercam să cânt. Am falsat puțin, dar nu la fel de rău ca de multe ori înainte.

Făcând o pauză pentru a respira, am auzit acea voce blândă: “*Sally, dă-Mi Mie golurile tale. O să le iau din nou, ai încredere în Mine.*”

“Poți să le iei, Doamne! Te rog să le iei. Sunt ale Tale.” Din nou, golurile au dispărut suficient cât să-mi îngăduie să continuu. M-am uitat la tavan și I-am cântat lui Isus, încercând din răspuțeri să-mi șterg din minte fețele tuturor celor prezenți și să-L văd doar pe El. Atunci am cântat cel mai bine în public. Dumnezeu a fost într-adevăr Ajutorul meu la nevoie.

Mai târziu, meditănd la această experiență, mi-am spus: “Voința mea depinde de alegerea pe care o fac. Pot alege ce să cred, ce să spun, ce să fac sau chiar ce să simt. Nu sentimentele reprezintă voința mea. În fiecare moment, alegerea îmi aparține.” Citind din Biblie, am ajuns la textul din Iacov 4:7, “Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.”

Asta era! Aici greșeam eu! Mă luptam cu diavolul *singură*. Dar el nu voia să se depărteze de mine, pentru că eu nu eram legată de Isus, care are toată autoritatea. Diavolul nu a vrut să se depărteze de mine. Trebuie să urmez pașii prezentați în acest text: întâi să mă supun lui Dumnezeu și să fiu dispusă să cred ceea ce spune El. Când aleg să-L urmez pe Isus, am puterea Lui. Diavolul se va depărta de mine, pentru că Isus îi spune să plece. Asta e! Când încerc să mă lupt singură cu temerile mele, eșuez deoarece nu fac ceea ce trebuie, fiind departe de Hristos. Dacă aleg *cu toată voința mea* să mă supun lui Isus și să Îi dau Lui toate golurile din stomac și temerile, câștig lupta, deoarece Isus îi spune diavolului că trebuie să plece. Dar când uit să am încredere sau când aleg să nu am încredere, simt din nou goluri în stomac, pentru că Satana nu ascultă de Sally fără Isus. În mod cert, din această cauză, am avut experiența apariției și dispariției golurilor din stomac. Vreau să învăț să fiu într-o legătură continuă cu Isus.

Când aleg să cooperez și să am gânduri bune, Isus generează în mine simțăminte bune, iar aceste noi gânduri și sentimente acționează împreună, pentru a forma în mine un nou caracter după chipul lui Dumnezeu. Apoi pot reacționa în mod corespunzător nu pentru că am ceva bun în mine, ci pentru că Dumnezeu transformă gândurile și sentimentele mele, înlocuind teama cu încrederea.

Nu contează cine sunteți, care e moștenirea voastră genetică, ce obiceiuri rele aveți sau la ce metode greșite de rezolvare a problemelor recurgeți, această exercitare simplă a voinței umane, în cooperare cu înțelepciunea și îndrumarea divină, vă va ajuta. Vă puteți schimba. Odată ce ați înțeles puterea voinței dintr-un punct practic de vedere, îi puteți învăța și pe copiii voștri să facă la fel. Capacitatea de a-și exercita corect voința e probabil cea mai importantă moștenire pe care le-o putem lăsa copiilor noștri!

Timp de ani de zile, am crezut că a-mi exercita voința însemna a încerca să-mi înăbuș gândurile rele, cuvintele sau faptele rele, dar credeți-mă, e ca și când aș încerca să cânt în public având goluri în stomac. E ca și când ai încerca să pui capacul peste o oală cu apă ce clocotește. Nu reușești niciodată, iar gândurile rele, asemenea apei care fierbe, reușesc să iasă și să dea în foc, de obicei în cel mai nepotrivit moment.

“Departé de Mine” – spune Domnul – “sunteți supuși naturii voastre și fiecare efort de acest gen e sortit eșecului! Încercarea de a crea o bună impresie pe dinafară, fără a trata ceea ce e în interior, poate părea un lucru bun, dar inima în esență este rea. Eu mă uit la inimă. Dacă mă lăsați să vă curăț inima – gândurile și sentimentele nepotrivite – frustrările voastre vor dispărea cu totul, nu doar se vor ascunde. Atunci, veți fi curați pe dinăuntru și pe dinafară. Trebuie să înțelegeți mai bine cum să-Mi predați Mie voința voastră”.

“Cred că înțeleg. Tot înăbușind frustrările în mine e ca și când aș lupta singură cu păcatul și orice efort de acest gen va eșua. Voința mea nu trebuie să se lupte cu păcatul, ci trebuie, mai degrabă, să lase în seama Ta răul, adică păcatul, pentru ca Tu să-l distrugi, să-l izgonești și să-l anihilezi. Având colaborarea mea, tu îmi micșorezi și neutralizezi frustrările, înlocuindu-le cu grijă și compasiune, în timp ce eu am încredere în Tine. După ce inima mea e golită de trăiri nepotrivite, atitudinea și

comportamentul determinat de acestea dispar, deoarece în locul lor există acum grijă și compasiune, care dau naștere unor altfel de sentimente și reacții. Tu vrei să mă cureți pe interior, ca să fiu cu adevărat curată pe dinafară. Acum, exemplul meu devine demn de urmat. Tu nu ai nevoie de prefăcătorii, de un comportament exterior, ci de o manifestare exterioară a schimbării produse în interior. Îmi place cum sună!”

Nu după mult timp, am avut ocazia de a-mi exercita voința într-un mod foarte precis.

Ați avut vreodată una dintre acele dimineți în care totul pare mohorât și vă pică prost aproape orice cuvânt ce vi se adresează? Eu tocmai aveam una dintre aceste dimineți, iar soțul meu îmi dăduse o replică nepotrivită chiar înainte de micul dejun. Acum călcam și dacă mi-ați fi putut vedea expresia feței, mi-ați fi putut citi ușor gândurile. Repetam de nenumărate ori cuvintele spuse de Jim. Mă jignise, iar acum îmi dirijam propriul cor de autocompătimiri, devenind din ce în ce mai tristă.

“Sally, dacă vrei, poți fi fericită”, mi-a șoptit Domnul.

“Ce vrei să spui, Doamne? Fericită, cu un asemenea soț insensibil? Cred că glumești.”

“Tu alege să fii tristă sau veselă. Poți alege să fii veselă, dacă vrei. Eu sunt aici să te ajut.”

“Nu mă simt deloc fericită, Doamne. Tu știi ce mi-a spus Jim. Tu poate vrei să fiu bucuroasă și să zâmbesc, după care o să mă schimbi pe dinăuntru și o să faci bucuria mea reală, nu-i așa? Păi, nu sunt prea sigură dacă asta vreau.”

“Sally, singura persoană pe care o rănești ești tu însăși. Dă-mi mie tristețea, iar Eu îți dau bucuria Mea.”

“Deci să afișez un zâmbet de plastic și să fiu Sally Creștina”, am protestat eu, forțând un zâmbet doar din mușchii feței. A durat aproximativ cinci secunde. “Sunt penibilă. Nu e autentic. Sunt supărată. În plus, vreau ca Jim să vadă ce ispravă mare a făcut! Faptul că mă prefac fericită mă face să mă simt o ipocrită. Și nu vreau să fiu ipocrită. Sunt ceea ce sunt.”

“De ce nu cânti tu o melodie veselă, lăsându-Mă pe Mine să mă ocup de aceste sentimente negative?”

“Dar mă simt bine așa tristă. Sunt obișnuită. În plus, îmi dă ocazia de a repeta în gând greșelile lui Jim. Am tot dreptul să mă simt așa.”

Desigur, știam că nu ar fi trebuit să gândesc și să acționez în acest fel, dar așa mă simțeam. Domnul nu m-a contrazis, ci a așteptat până când furia a început să se mai diminueze, ceea ce s-a și întâmplat câteva minute mai târziu. Am început să mă gândesc la faptul că doream într-adevăr să-L ascult pe Dumnezeu și că-L rugasem în acea dimineață să mă țină pe calea Sa. “Bine, Doamne, Îți dau Ție toată supărarea mea, ca să o distrugi Tu. Dar treaba cu cântatul... O melodie veselă? A da, îmi aduc aminte una.” Era un refren scurt, pe care îl învățasem de multă vreme. Așadar, am început să cânt: “Sunt foarte fericită, sunt foarte fericită, sunt fericită, fericită, fericită, fericită...” În timp ce cântam, mă simțeam cea mai mare prefăcută din lume, pentru că nu mă simțeam deloc fericită. Dar am continuat: “Sunt foarte fericită, sunt fericită. Isus m-a salvat din... păcatele... mele.”

“O, Doamne, ăsta e un păcat.”

“Da, e, dar în Mine, poate fi supus.” (Vezi Evrei 2:8)

Am cântat pentru a doua oară cântecul. Și a treia oară. Când am ajuns să-l cânt a patra oară, eram deja sincer bucuroasă, cu toată inima, și pe dinăuntru și pe dinafară. Isus a făcut o minune în mine, pentru că I-am cedat Lui sentimentele mele nepotrivite și am cooperat cu puterea Sa. “Îți mulțumesc, Doamne! Îl iubesc pe Jim al meu; e un soț atât de bun!”

Exercițiul meu de voință a însemnat, în primul rând, alegerea de a-L lăsa pe Dumnezeu să înlăture supărarea mea și, în al doilea rând, cooperarea cu El și dispoziția de a cânta la cererea Sa. Scriptura spune: “Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva de mirat din partea Mea?” (Ieremia 32:27).

Noi vrem ca micuții noștri să ne asculte de bunăvoie. Dar pentru a-i învăța cum să cedeze în fața voinței noastre și a lui Dumnezeu și cum să facă ce e bine, trebuie mai întâi ca noi, părinții, să știm din propria experiență cum să cedăm în fața voinței lui Dumnezeu.

“Doamne, te rog ajută-mă să înțeleg așa cum trebuie textul din Iosua 24:15”, m-am rugat eu. Iată ce spune: “...alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de râu [engl., potop]...” și m-am oprit. “La ce dumnezei se referă oare textul?” m-am întrebat într-o zi. “Adam și Eva au trăit înainte de potop, iar Eva s-a închinat sentimentelor și poftelor ei. Atunci înseamnă că ceilalți dumnezei sunt

sentimentele și poftele”, am tras eu concluzia.

Am continuat să citesc versetul: “...sau dumnezeilor amoriților în a căror țară locuiți...” Cine sunt amoriții? Amoriții se lăsau în voia emoțiilor lumești și firești, a înclinațiilor pervertite și a dorințelor și a poftelor. Atunci înseamnă că toate acestea erau “dumnezeii” lor.

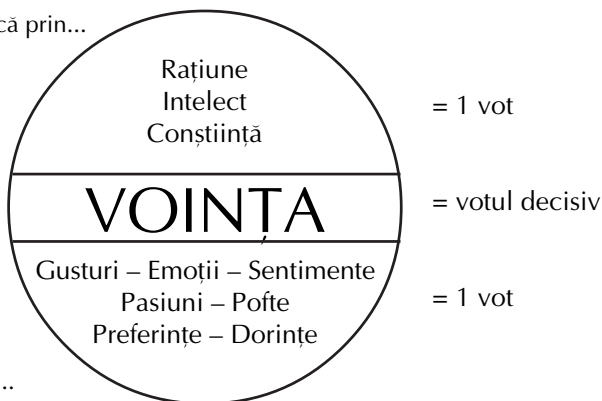
Am terminat de citit textul: “Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.” Domnul este Dumnezeuul cerului. Asemenea israeliților la Iordan, trebuie să luăm decizii importante. Eu Îl vreau pe Dumnezeuul cel autentic, nu un dumnezeu fals.

Privind la schema care urmează, vom vedea mai bine la ce anume se referea Iosua ca fiind “ceilalți dumnezei”. Vom face mai clară diferența dintre fals și autentic, dintre vocea lui Dumnezeu și vocea firii. Această schemă ne va ajuta să înțelegem care sunt alegerile pe care trebuie să le facem.

OMUL

Puterile superioare – pe baza Cuvântului lui Dumnezeu

Duhul Sfânt comunică prin...

Firea comunică prin...

Puterile inferioare

Forul de luare a deciziilor “Voința” “Alegerea noastră”

Voința mea este “puterea” primită de la Dumnezeu pentru a lua decizii.

Voința mea este principala putere a naturii umane.

Voința are votul decisiv!

Există două forțe care ne influențează: puterile superioare și puterile inferioare. Puterile superioare sunt acele mijloace, prin intermediul cărora comunică Dumnezeu cu noi – rațiunea și conștiința. Aici trebuie să domnească Hristos. Totul își are originea în intelect. Când trebuie luată o decizie, Dumnezeu lucrează prin aceste mijloace pentru a ne sugera o cale mai bună, mai potrivită decât cursul actual al lucrurilor. Așadar, puterile de sus au un vot. Desigur că nu fiecare gând e de origine divină, dar dacă suntem dispuși să ascultăm, Dumnezeu folosește aceste căi, dându-ne idei cu privire la ce trebuie să facem. El nu dictează niciodată, ci ne oferă îndrumare prin intermediul sugestiilor bazate pe Cuvântul Său, lăsându-ne libertatea de a alege.

Puterile inferioare comunică prin intermediul sentimentelor, emoțiilor, poftelor, pasiunilor, înclinațiilor și dorințelor. Acestea sunt mijloace pe care Satana încearcă să le folosească pentru a ne influența deciziile. Nu e nimic rău în a avea emoții și sentimente; doar Dumnezeu ni le-a dat, nu-i așa? El dorește să avem poftă, sentimente și emoții bune și sănătoase. Satana, pe de altă parte, pervertește gusturile noastre, împingându-le spre exces, dincolo de limitele stabilite de Dumnezeu. Când puterile noastre inferioare sunt pervertite și lăsate libere, ele pornesc război împotriva puterilor superioare. Când trebuie să luăm o decizie, au și ele un vot, dar în loc să ne sugereze politicos ce ar trebui să facem, așa cum acționează Dumnezeu prin puterile superioare, aceste puteri se comportă adesea ca niște copii indisciplinați, încăpățânându-se să facă totul așa cum vor ei.

Voința noastră se află între cele două centre de influență, așa cum ilustrează schema anterioară. E ca un judecător – cântărind între bine și rău. Ascultă părerea ambelor părți și se consultă cu Duhul Sfânt pentru a decide în ce direcție să meargă. Voința are votul decisiv, aceea ce o face atât de importantă. Suntem liberi să alegem încotro să mergem, sub influența cărui set de puteri ne vom plasa, indiferent de situație, sentimente sau emoții. Asemenea lui Iosua, suntem liberi înaintea Domnului să alegem pe cine să slujim.

Cred că acesta e un lucru minunat! Înseamnă că nu sunt obligată să mă supun lui Satana, indiferent cât de tare mă împinge de la spate și mă ispitește. Înseamnă că nu trebuie să ascult de temerile mele, care îmi dau atâtea goluri în stomac atunci când vreau să cânt. Nu sunt obligată să

ascult nici măcar de gândurile pe care le am, care îmi spun că sunt incapabilă și nedemnă. Plasându-mi voința de partea lui Dumnezeu, deciziile mele primesc putere – toată puterea cerului.

Războiul deciziilor începe din momentul în care ne trezim dimineața. Pot alege fie să am încredere în Dumnezeu și să-mi supun puterile inferioare lui Dumnezeu, fie să le permit să mă controleze ele pe mine. E alegerea mea, dar puterea de a lua o asemenea decizie vine numai de la Dumnezeu. Așa se explică minunea dispariției gurilor din stomac, astfel încât să pot cânta; așa se explică, desigur, capacitatea mea de a fi bucuroasă, când sunt înclinată să fiu supărată. Ambele victorii le-am reușit datorită alegerii de a sta de partea lui Hristos și de a primi puterea Sa. Dumnezeu poate transforma orice lucru rău pe care l-am dat în primire. În acest fel, El ne recrează după chipul Său.

Când am fost adolescentă, am avut ocazia să conduc niște camioane imense. Îți trebuie puterea unui uriaș ca să poți suci de volan. N-aș fi putut cu nici un chip să le conduc singură, pentru prea multă vreme. Nu aveam suficientă putere. La fel mă simt uneori și când trebuie să-mi conduc propria fire – puterile inferioare. Când apare vreo curbă strânsă și trebuie să virez la dreapta sau la stânga, nu trece mult și pierd controlul volanului. A fi într-o legătură permanentă cu Dumnezeu e ca și când ai adăuga un sistem servo acelor camioane mari și vechi. Chiar și Sally, slabă cum e, poate conduce un camion acționat cu sistem servo. Nu mai pierd controlul atunci când trebuie să virez într-o curbă. Avem nevoie de “sistemul servo” al lui Dumnezeu, pentru a ține sub control natura noastră umană.

Când Adam și Eva au căzut în păcat și au ales să facă voia lor, nu voia lui Dumnezeu, au fost semănate semințele neascultării. Aceasta este moștenirea noastră, trecută de la o generație la alta și deteriorându-se constant. După ce păcatul a intrat în familia omenească, înclinația noastră naturală – voința noastră – ne plasează automat sub controlul lui Satana, atâta vreme cât nu suntem ajutați de puterea divină. Voința noastră este în mâna lui Satana, iar noi ne supunem lui, gândind cum gândește el și simțind cum simte el. Ca urmare, adoptăm caracterul lui. Iată de ce ne e atât de ușor să acționăm în mod egoist și de ce suntem atât de slabi când vine vorba de a face ce e bine.

Voința noastră liberă, această mare binecuvântare divină, e atât de deteriorată din cauza contactului cu păcatul, încât, dacă nu este luminată de Duhul lui Dumnezeu, avem tendința de a face alegeri greșite. Înclinația spre rău este atât moștenirea noastră, cât și obiceiul nostru cultivat. Ca să alegem împotriva lui Satana, prințul acestei lumi, noi trebuie să ne punem voința în mâna lui Isus. El ne-o va curăța și ne-o va da înapoi purificată. Dacă nu învăț să mă las condusă de Hristos azi, moment de moment, sunt automat condusă de Satana. Nu există cale de mijloc.

Când ne-am mutat în Montana, duceam o viață foarte simplă, cu bani puțini. Mergeam la oraș o dată pe lună. Când mergi atât de rar, lista cu locurile unde trebuie să ajungi și cu lucrurile pe care să le cumperi este foarte lungă. Eu și Jim am învățat să fim eficienți, acoperind fiecare o anumită zonă a orașului și împărțind treburile pe care le aveam de rezolvat. Ne simțeam foarte bine lucrând împreună. Când nu am lucrat împreună... să vedeți ce s-a întâmplat.

“Jim, am nevoie să merg în trei locuri în această zonă. Dacă mă lași aici, mă poți lua mai târziu de dincolo. În cât timp poți veni după mine?”

“Păi, trebuie să mă duc la biroul de eliberare a autorizațiilor, care o să-mi ia patruzeci de minute. O, și înainte de a merge la treburile tale, aș vrea să înapoezi cartea asta la bibliotecă și să o iei pe cea pe care am pus-o deoparte data trecută. Ai încă destul timp la dispoziție.”

Gata, până aici a fost! Eul meu nu voia să se supună de data asta!

“Dar Jim, nu vreau să mă duc la bibliotecă. O să te duci tu, cât timp eu sunt în altă parte. Nu îmi place să mă duc la bibliotecă, doar știi bine!”

Și obraznicul de Jim a oprit pur și simplu mașina în fața bibliotecii, punându-mi cartea în brațe și zâbind. “Ce tupeu”, m-am gândit eu, “să aștepte din partea mea să fac treaba lui!” Nici măcar nu am vrut să mă uit la el. Am deschis portiera mașinii, am coborât și am închis-o frumos. Nu am trântit-o! Nu am rostit nici un cuvânt cu furie! Pe dinafară păream bine dispusă, dar voința mea era predată oare lui Dumnezeu? Nicidecum! A nu lua o decizie este tot o decizie. În mod automat îmi exercitam voința făcând un rău, urmându-mi pur și simplu înclinația de a mă opune soțului meu.

“Și Jim ăsta, întotdeauna trebuie să iasă totul cum vrea el!” am răbufnit în mine însămi, în timp ce treceam strada spre bibliotecă. “Nu-mi

place să merg la bibliotecă, iar el o știe foarte bine. Nu știu de ce, dar nu-mi place. Jim e problema, nu ciudățeniile mele, chiar dacă nu au nici o justificare.”

“*Sally, nu e mare lucru!*” a început Dumnezeu să Se adreseze conștiinței mele.

“Nu e mare lucru... Ba da, e *mare* lucru.”

În timp ce urcam treptele bibliotecii, Dumnezeu mi-a șoptit: “*Sally, nu așa trebuie să procedezi. Știi unde duce acest fel de gândire. Dacă vrei, poți să faci să nu fie un lucru mare. Eu sunt aici, ca să te ajut.*”

Puterile inferioare și-au exercitat dreptul de vot, forțându-mi sentimentele și gândurile. “Nu vreau! Jim se ocupă întotdeauna de asta. Nu e drept! El se duce într-un singur loc, în timp ce eu mă duc în patru.” Toate acestea nu erau altceva decât scuze, încercări de a-mi justifica sentimentele.

Și puterile superioare își exercitau dreptul de vot, sugerând rațiunii mele și conștiinței: “Nu e mare lucru! E un lucru frumos pe care îl poți face pentru Jim! Nu e chiar așa de rău!” În fiecare dintre cazuri, mi-am folosit voința, nedorind să urmez calea lui Hristos. Astfel, implicit, am ales să mă las dusă de fluxul gândurilor inspirate de puterile inferioare. De fiecare dată când nu luăm decizia de a ne alătura lui Hristos, noi am luat, de fapt, o decizie.

Am înapoiat cartea și m-am așezat la rând să o iau pe cea rezervată deja, de data trecută. Am continuat în același fel, gândindu-mă la fiecare lucru rău făcut de Jim – real sau imaginat – și m-am simțit îndreptățită pentru atitudinea luată.

“*Sally, nici măcar nu ești fericită. Știi foarte bine, cu cât insiști mai mult asupra acestor gânduri, cu atât mai greu îți va fi să le îndepărtezi din minte. Chiar vrei să continui la fel? Eu te pot ajuta.*”

Domnul a reușit în sfârșit să pătrundă prin tulburarea mea sufletească și mi-am dat seama că tot ceea ce spuneam în sinea mea despre Jim erau niște exagerări, doar de dragul de a mă simți îndreptățită să fiu nervoasă pe el. Jim e un om bun, lucru pe care îl știam foarte bine. “Nu, Doamne, nu vreau să continui în felul ăsta. Isuse, am nevoie de Tine să mă scoți din starea asta sufletească. Îți predau voința mea, ca să o schimbi Tu. Nu vreau să fiu condusă de Satana. Vreau să fiu din nou copilul Tău.” Când

mi-am exercitat voința și am ales binele, inima mi-a fost inundată de pace. Dar mai aveam încă trăiri negative plutind pe ici, pe colo.

Domnul știa acest lucru și m-a abordat: *“Trebuie să încetezi să mai gândești negativ cu privire la Jim. Gândește pozitiv!”*

“Bine, Doamne, hai să gândim pozitiv. Stai să mă gândesc la ceva bun despre el. Deci, ceva bun despre Jim. Hmmmm, cu siguranță că sunt lucruri bune cu privire la el. Știi că sunt, dar nu îmi vine nici unul în minte. O, Doamne, poți să mă ajuți? Toate aceste gânduri negative au eliminat lucrurile bune din mintea mea!”

“Îți aduci aminte cum Jim te îmbrățișează și te sărută în timp ce ești la computer, în fața chiuvetei în bucătărie sau oriunde altundeva, pentru nici un motiv în afară de acela de a te face să te simți iubită?”

“O, da, cum am putut uita? E o plăcere să lucrezi sau să te joci cu el. Viața e plictisitoare fără Jim. De curând, mi-a cules chiar un buchetel de flori sălbatice.” Mi-a fost greu să schimb direcția gândurilor, dar Dumnezeu le-a curățat de tot negativismul și mi le-a dat înapoi purificate. Am fost mult mai fericită luând această decizie. Mă simțisem cu adevărat nefericită concentrându-mă numai asupra eului.

Care credeți că ar fi fost atitudinea mea față de Jim, dacă ar fi venit să mă ia cu mașina în timp ce aveam acele gânduri negative despre el? Indiferent ce mi-ar fi zis, aș fi fost rezervată, tăcută și plină de critici. Ca supusă a lui Satana, aș fi manifestat doar trăsăturile lui de caracter. Atitudinea noastră depinde exclusiv de cel pe care îl urmărim sau de gândurile pe care le avem.

Ce credeți că s-a întâmplat când Jim a venit și m-a luat, după ce fusese la biroul de eliberare a autorizațiilor? Eu deja aveam în minte numai gânduri și sentimente pline de iubire. L-am salutat veselă, cu un sărut și o îmbrățișare. I-am povestit lupta mea din bibliotecă și triumful meu final, când mi-am exercitat voința și am ales să fiu de partea lui Dumnezeu. Nu exista nici o ruptură între noi, nici o rezervă tăcută din partea mea, nici un resentiment sau animozitate împotriva lui, pentru că mă trimisese la bibliotecă. În Isus, această responsabilitate devenise într-adevăr “nu mare lucru”, pentru că eu am ales să fie așa și L-am lăsat pe Dumnezeu să mă elibereze de gândirea negativistă.

Când i-am îngăduit lui Dumnezeu să-mi recreeze voința, El a făcut

o lucrare extraordinară în mine. Pavel, în 2 Corinteni 10:4,5, spune: “Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăririle. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” “...Potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru” (Efeseni 3:16). Iată ce dorește Dumnezeu în dreptul meu și al vostru!

Zilnic, noi trebuie să ne plasăm gândurile sub controlul lui Dumnezeu. Într-o zi, mi-am luat băieții pentru o plimbare în pădure. Jim nu a putut veni cu noi. Nu am mers nici două minute și am fost lovită de panică. “Ce s-ar întâmpla dacă ne-ar ieși în cale un urs chiar acum?” m-am întrebat în sinea mea. Instantaneu, panica m-a cuprins ca o furtună cu vârtejuri. Eu nu voiam să fie așa. Nu mă gândisem la nimic de care să mă sperii și nici nu avusesem presimțiri sumbre. Și totuși, eram în panică! Trebuia să fac ceva, dar mintea îmi era inundată de negativism. Un urs poate alerga și cu șazece și cinci de kilometri pe oră. Nu era chiar gândul încurajator de care aveam nevoie în acel moment!

M-am uitat în spate la cabana noastră și m-am gândit: “Nici măcar n-aș putea ajunge până acasă înainte să mă înhațe, mai ales că am și doi copii mici.” Se spune că trebuie să te cațeri în copac, ca să scapi de urs. Dar copacii de aici, din Montana, cei suficient de înalți pentru a te putea scăpa de urs, erau imenși și fără crengi cel puțin trei metri de la pământ! Dacă salvarea de urs depindea de urcatul meu într-un copac, atunci nu ar fi trecut mult și nu numai copacii ar fi fost “fără crengi”! Mi se părea că fiecare copac ascundea un urs, care ar fi sărit să mă mănânce! Jim îmi spusese de nenumărate ori: “Dumnezeu nu ne-a adus aici, ca să te mănânce pe tine un urs!” Dar eu nu eram așa sigură. Și ca să fie și mai rău, eu foarte rar observam animalele sălbatice – urși, lei de munte sau căprioare – înainte ca vreunul dintre băieți sau Jim să mi-i arate. Mi-am imaginat plăcerea urșilor de a ne urmări, spre disperare mea, și de a se apropia de noi, legănându-și corpurile după bunul lor plac. Știam că se vor uita la carnea mea roz și moale de orășeancă și își vor imagina un “McSally Happy Meal”, bucurându-se că nu au de-a face cu o viețuitoare cu coarne, copite sau blană. Nu îmi doream decât să fug acasă și să mă ascund!

“Îți aduci aminte textul pe care te-am îndemnat să-l citești, despre fiarele sălbatice din pădure?” m-a întrebat Dumnezeu.

“Da, mi-l aduc aminte, Ezechiel 34:24,25: ‘Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor... Voi încheia cu ele un legământ de pace, și voi îndepărta din țară toate fiarele sălbatice; ele vor locui în liniște în pustie, și vor putea dormi în mijlocul pădurilor.’ Dar Doamne, îmi vine greu să cred acest text. Tu îmi spui că mă pot așeza pe jos și pot dormi chiar aici, iar Tu o să mă păzești de toate animalele sălbatice. Sper că nu-mi ceri așa ceva! Vreau să știu ce să fac cu temerile mele, care mă împing să fug înapoi acasă!”

“Sally, ai încredere în Mine?” m-a întrebat Domnul cu blândețe.

M-am luptat să răspund la această întrebare. Când ne aflăm în biserică, e ușor să spunem că avem încredere în Dumnezeu, dar în pădure... e altă poveste. “Doamne, ce mi-ai cere să fac, dacă un urs ar ieși din pădure chiar pe-acolo?” Și am arătat cu degetul spre un loc dintre mine și casă.

“Dacă ți-aș cere să te ascunzi după acel copac, te-ai ascunde?”

“Ce copac?” Întorcându-mă, mi-am dat seama la ce copac făcea Dumnezeu referire. I-am evaluat imediat grosimea. Era mai lat decât măsuram eu în șolduri, așa că m-am gândit: “Urșii nu văd bine, iar Dumnezeu ar putea face ca vântul să bată în cealaltă direcție, ca ursul să nu simtă mirosul nostru. Aș putea sta în spatele copacului, iar pe Matthew și pe Andrew i-aș pune în spatele meu. Da, Doamne, pot avea încredere în Tine.” M-am simțit ușurată, așa că am întrebat: “Doamne, nu-i așa că am trecut testul? Acum mă pot întoarce acasă?”

“Nu, Sally, vreau să faceți această plimbare pe care ai plănuit-o. O să fii cu tine. Vreau să te învăț și alte câteva lucruri.”

“O, nu, e atât de greu! Nu cred să fi existat cineva care să fi scăpat de genul de frică pe care o am eu. Ce să mă fac?”

“Ia-Mă de mână și o să ne plimbăm împreună.”

Plină de groază, am luat decizia împotriva impulsurilor mele și am pornit în direcția opusă casei, având încredere că Isus putea face ceva cu temerile mele – deși nu îmi imaginam ce. Eram moartă de teama ca nu cumva, pentru această lecție, să trebuiască să dau nas în nas cu un urs. “Doamne, picioarele mă ascultă, dar gândurile mele se îndreaptă tot spre

frică. Ce să fac cu ele?”

“Continuă să crezi și să te încrezi în Mine!”

Am început să cânt și i-am încurajat pe băieți să cânte și ei. Am cântat imnuri și cântări inspirate din texte biblice, care erau despre liniște și despre biruință. Am recitat texte biblice: “Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” (Psalmi 50:15). “În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica...” (1 Ioan 4:18). “...nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc” (Isaia 41:10). După cinci minute, frica mea era considerabil mai mică, așa că ne-am continuat drumul. După alte zece minute, pacea și încrederea au luat locul fricii. M-am întors acasă victorioasă, dar nu era un război cu o singură luptă. Pe măsură ce temerile mele s-au întors, Dumnezeu a folosit alte ocazii pentru a mă învăța să fac față propriei frici, alegând să fiu de partea Sa, având încredere în El și văzând salvarea Sa de nenumărate ori. Lupta cu frica devenea tot mai ușoară. Procesul de învățare e important, dar vine vremea atingerii unui vârf de creștere alături de Dumnezeu. Examenul meu final a avut loc într-un mod foarte interesant.

Am auzit că în zonă era o ursoaică cu trei pui, iar la altarul familial băieții s-au rugat să avem ocazia să-i vedem. Eu am adăugat: “Doamne, dă-ne ocazia să-i vedem în siguranță.” Uneori, primim răspunsuri rapide la rugăciuni. Chiar în aceeași dimineață, în timp ce puneam micul dejun pe masă, am văzut pe fereastră un pui de urs mic și negru. Apoi i-am văzut și pe ceilalți – mama și alți doi pui. Era evident că erau urși bruni, ușor de deosebit de urșii grizzly, din cauza formei diferite a capului, a umerilor și a mărimii mai mici – deși ideea că sunt mai mici e absolut relativă. “O, ce drăguți sunt!” am exclamat eu. Și ne-am uitat cu toții cum se urcă într-un copac, performanța lor convingându-mă de inutilitatea gestului de a te urca în copac atunci când ești atacat de un urs brun. Apoi mama-urs și-a ridicat botul și a pornit-o spre spatele casei noastre. Știam ce vrea, fiindcă eu făceam vafe cu porție dublă de vanilie. “Mă duc să închid ușa din spate”, m-am gândit eu. Ușa cu plasă nu avea zăvor și chiar dacă ar fi avut, tot nu ar fi reușit să oprească ursoaica, dacă aceasta ar fi vrut să intre.

Când am ajuns la ușă, am ținut neapărat să văd ce făcea. Nu m-am

simțit deloc în pericol, la urma urmei, Dumnezeu o trimisese, nu? Am deschis ușa cu plasă și am scos capul afară, doar pentru a vedea o gheară și apoi încă una prinzându-se de balustradă. Apoi, cu o grație surprinzătoare pentru o creatură atât de mare, a sărit pur și simplu peste balustradă, pe terasă, ca și când ar vizita zilnic asemenea case. Am dat drumul ușii cu plasă, care s-a închis în fața mea. Dar ușa interioară a rămas deschisă. Eram înmărmurită. Ea stătea de partea cealaltă a ușii cu plasă, cu jumătate de metru mai înaltă decât mine, între noi fiind o distanță de un metru. “O, ce frumoasă ești” am șoptit eu. M-am uitat îndeaproape la ea și i-am chemat pe băieți să vină și să o vadă. Nu au vrut să vină, dar eu eram prea fascinată ca să fiu atentă la altceva.

“Salivezi!” am șoptit eu. “Vrei și tu din vafele mele. Nu-ți pot da. Vai ce umeri mari ai! Acum înțeleg cum te poți urca pe munții ăia înalți. Da’ ce gheare... cred că au cinci centimetri.” Își ținea etichetele într-o manieră atât de politicoasă și elegantă, încât îmi aducea aminte de un animal de casă.

Am privit-o cu mare tristețe în timp ce se îndepărta. Numai atunci m-am întors spre familia mea și am întrebat: “De ce nu ați venit să o vedeți?”

Băieții se uitau la mine uimiți, iar Jim într-un sfârșit m-a întrebat: “Sally, te simți bine?”

Nu mi-am dat seama decât atunci că nu-mi fusese frică deloc de ursoaică. Ce făcusem? Între noi nu fusese decât o ușă de plasă. Acționasem ca și când Isus ar fi deținut controlul total asupra vieții mele. Nu aveam de ce să mă tem de acea fiară sălbatică. Satana nu a găsit în mine nici un pic de teamă pe care să o stârnească. Dumnezeu o îndepărtase pe toată. “Minunea minunilor, sunt liberă!” am exclamat eu. Și deși nu pot dovedi, știu că Isus a zâmbit în acel moment.

Și voi aveți aceeași responsabilitate de a vă preda voința lui Isus. Făcând acest lucru, Dumnezeu va prelua controlul imediat și va lucra în voi, astfel încât toate dorințele și faptele voastre să fie subordonate Lui. Întreaga ființă se va afla sub controlul Spiritului lui Hristos. Chiar și gândurile voastre se vor supune Lui. Nu vă puteți ține sub control impulsurile și emoțiile, dar vă puteți controla voința, care va produce schimbări esențiale în viața voastră. Dar voința personală trebuie să coopereze cu voința lui Dumnezeu, pentru ca această minune să aibă loc.

Unii creștini sinceri mi-au spus că, în viitor, o forță supranaturală va apărea în viața noastră și ne va ridica în sferele înalte. Atunci, lupta cu păcatul va fi mai simplă, nu va fi nevoie de răstignirea eului. De fapt, acești creștini cred că lupta împotriva eului și a puterilor inferioare este legalism.

Lucrurile nu stau însă deloc așa. Dacă, într-adevăr, ne-am lupta cu păcatul prin forțele proprii, ei ar avea dreptate. Lupta noastră nu ar avea nici un sens și ar fi din start o cauză pierdută. Dar avem un Dumnezeu, care ne oferă puterea și mântuirea Sa, nu doar într-o sferă viitoare cerească, ci chiar acum. Dacă zăbovim pe terenul Satanei, așteptând o victorie câștigată ușor în viitor, vom pieri odată cu făcătorii de rele. Fără supunerea voinței în fața lui Hristos, nu vom câștiga nici acum și nici pe viitor.

Adevărata exercitare a voinței înseamnă a ne lupta direct cu temerile și slăbiciunile noastre, lăsându-L pe Hristos să ne arate personal calea de ieșire. La început, te temem să ne încredem în Isus, dar, pe măsură ce El dezleagă funiile păcatului și ne eliberează de slăbiciunile care ne-au ținut captivi atâta timp, devine o experiență din ce în ce mai plăcută.

În deschiderea acestui capitol, am amintit despre teama mea de a cânta în biserică. Dumnezeu mi-a dat multe ocazii de a mă lupta cu această frică. La început, trebuia să îndur golurile din stomac, doar pentru că mă bazam pe mine însămi. Dar pe măsură ce am început să cooperez cu Dumnezeu, am devenit mult mai dispusă să-I dau Lui acele goluri. Și odată date Lui, am fost eliberată de ele. De ce nu am scăpat de ele pentru totdeauna? “Doamne”, m-am rugat, “de câte ori trebuie să-ți mai dau golurile din stomac, înainte să le iei Tu de tot?”

“Până când dispar complet. Mai devreme sau mai târziu. Depinde.”

O bună prietenă de-a mea se căsătorește și m-a rugat să cânt la nunta ei. Habar nu avea cât de mult mă luptam cu ideea de a cânta în public. Îmi doream foarte mult să-i fac un dar special, dar pur și simplu nu știam dacă o să reușesc. Nu aș fi îndrăznit să stric programul la nuntă! I-am spus că mă voi ruga și că îi voi da un răspuns.

M-am așezat pe genunchi și L-am chemat pe Dumnezeu din toată inima: “Doamne, ce să fac?” Răspunsul a fost scurt și rapid.

“Cred că ar fi foarte frumos să cânți. O să fii cu tine!”

“O, nu, Doamne, nici nu știi ce-mi ceri.” M-am îngrijorat pentru o vreme, după care am consimțit, având încredere că Dumnezeu știe mai bine. Am ales unul dintre cele mai sensibile și mai pline de semnificație imnuri și l-am repetat cu multă consecvență, cu rugăciune și de multe ori. Ziua a venit și m-am predat lui Dumnezeu cât de mult am putut. Mă simțeam bine, dar un pic neliniștită. Când a început programul, stăteam pe ultimul rând. Am început să simt goluri mari în stomac, mai mari decât în orice altă ocazie anterioară. În minte a început să mi se strecoare nesiguranța. “Dumnezeu nu e alături de tine”, mi-am zis. “L-ai înțeles greșit. Nu ți-a dat niciodată permisiunea să te implici în felul ăsta, iar Satana o să aibă câștig de cauză. Nu o să poți cânta și să o strici toată nunta prietenei tale!” Golurile din stomac au început să fie atât de dureroase, încât m-am gândit dacă nu cumva m-am îmbolnăvit. “Doamne, ce se întâmplă? Dacă nu ești cu mine, sunt pierdută!” am rostit eu în gând.

“Sunt cu tine”, m-a asigurat Domnul plin de iubire. “Iar te chinuiesc golurile alea în stomac. Hai, dă-mi-le Mie!”

“Dar nu prea seamănă cu ceea ce simțeam până acum. Ești sigur că vrei să ți le dau Ție?”

“Sally, ai încredere în Mine. Relaxează-ți mușchii!”

“Bine, Doamne, o să mă relaxez”. Și am încercat să mă liniștesc, cu toată voința și puterea mea, având încredere că Isus va acționa în interiorul meu. Și bineînțeles că starea de neliniște a dispărut. Așadar, puterile inferioare vociferau și voiau să-și impună votul lor – bătându-și joc de mine și spunându-mi că Dumnezeu nu e cu mine și că îmi era frică, fiind condamnată la eșec. Sentimentele mele confirmau aceste gânduri. Satana este instigatorul îndoielii. Îi place la nebunie să ne intimideze și să ne descurajeze. De șapte ori în următoarele cincisprezece minute, i-am dat lui Dumnezeu acele goluri din stomac. De fiecare dată golurile reveneau tot mai mici și dispăreau tot mai repede. Puterile superioare m-au încurajat imediat, prin intermediul rațiunii, că Dumnezeu era într-adevăr cu mine! Am tot repetat în gând versete biblice. Totuși, nu a fost deloc o bătălie ușoară.

La scurt timp, mi-a venit rândul să cânt. Din nou, Satana mi-a tulburat sentimentele și emoțiile, pentru a mă face să mă îndoiesc și să-mi pierd

încrederea. Dumnezeu m-a impulsionat să rămân tare pe poziție și să îndur în continuare.

Am intrat în luptă făcând totul așa cum știam mai bine și încredințându-mi propria persoană în palmele Sale. Mi-am simțit gâtul atât de uscat, încât nu am crezut că o să pot scoate vreun sunet. Mă durea din nou stomacul, pe măsură ce nervozitatea mă bântuia din toate părțile. “Doamne, mă uit în sus, pentru că Tu ești cel care m-a rugat să cânt cu această ocazie. Ia în primire temerile mele. Fă ce crezi Tu de cuviință. Mă las cu totul pe seama Ta”, am șoptit eu și am înaintat spre amvon pentru a cânta.

Când am deschis gura și am cântat, o muzică superbă și armonioasă a umplut biserica. “Asta sunt oare eu?” m-am gândit. În timpul acelui cântec, am fost complet liberă. Energia, controlul respirației și inima au lucrat armonios, ca niciodată înainte. A fost minunat! Eram liberă! Iar fețele lor – mă puteam uita la fața fiecăruia, fără să-mi fie teamă. “Slavă lui Dumnezeu! Slavă lui Dumnezeu!” Am cântat din inimă, cu o liniște perfectă în suflet!

Cântând acel imn de nuntă pentru cei care se căsătoreau, am simțit cum mă căsătoream eu însămi cu Hristos într-un mod foarte tangibil și că El mă elibera de ultimele temeri care mă țineau prizonieră. Mă gândisem să-i fac prietenei mele un cadou deosebit, dar, în realitate, Dumnezeu s-a folosit de rugămintea ei pentru a-mi da libertatea de a cânta fără teamă. Niciodată de atunci nu am mai fost “atacată” de golurile din stomac. Niciodată nu mi-a mai fost frică să mă uit la fețele celor care mă ascultau. Niciodată nu am mai crezut că sunt incapabilă să cânt în fața unui auditoriu! A lui Dumnezeu să fie gloria!

Cât de des trebuie să Îi dăm lui Isus temerile noastre? Până dispar. Fie ca aceasta să fie și experiența voastră!

CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU PĂRINȚII SINGURI

Nu există nimic în acest capitol ce nu poate fi făcut de un părinte singur. Mulți părinți sunt în situația de a-și crește singuri copiii – chiar și atunci când au un soț sau o soție. Probabil că ceea ce vă dă cele mai multe probleme este situația cu care mă confruntam și eu. Nimeni nu vrea să fie considerat un părinte “rău”, mai ales când acesta regretă nespus faptul că e nevoit să petreacă mult timp la serviciu, departe de copii. A fi părinte înseamnă a avea obiectivitatea de a lua decizii grele, de a ne priva de ceea ce ne-ar plăcea – pentru binele copiilor noștri – și de a decide ce e mai bine pe termen lung, în loc să ne satisfacem nevoile imediate de iubire și acceptare. Luptați-vă pentru echilibru, în Isus. Lipsa unui partener face să fie și mai grea încercarea de a le refuza copiilor ceea ce cer, mai ales că ei sunt singurele persoane apropiate care v-au mai rămas. Iată de ce e atât de important ca Isus să joace un rol activ și real în viața voastră. Timpul petrecut în comuniune cu Dumnezeu este un dar pe care vi-l faceți nu numai vouă înșivă, ci și copiilor voștri, care vor avea un părinte mai bine echipat pentru a lua deciziile corecte – nu un părinte care cedează din cauza oboselii. Concentrați-vă asupra relației cu Isus, iar El vă va ajuta să faceți acele schimbări necesare, în funcție de situația în care vă aflați.

Capitolul 8

POMPA DE GÂNDURI

“Căci el este ca unul care își face socotelile în suflet...” (Proverbe 23:7)

“Matthew, treci imediat înapoi în pat!”

Dar el stătea sfidător în ușa de la dormitor. Mă ocupasem de el și îi citisem obișnuita povestire de seară. Trecusem prin procesiunea băutului apei, a cântecelor de leagăn și a tot ceea ce încearcă părinții să facă pentru a-i determina pe copii să se culce. Dar nimic nu a avut efect. Am încercat să-l forțez, dar cu cât încercam mai mult, cu atât era mai hotărât să nu doarmă, iar eu eram mai nervoasă. În disperare de cauză, l-am trântit în pat, l-am certat și i-am spus, arătând cu degetul: “Ești un băiat foarte obraznic. Te rog să fii cuminte și să te culci. Dacă nu...” Nu știam exact ce anume însemna “dacă nu...” dar eram la capătul puterilor și speram ca amenințarea cu o pedeapsă necunoscută să-l sperie și să-l facă să mă asculte.

Ieșind din cameră și coborând scările, în urma mea s-a așternut liniștea. A, în sfârșit, victorie! M-am uitat în urmă să-mi savurez triumful, dar el stătea în ușa dormitorului, uitându-se la mine.

Am urcat cu pași apăsați scările, strigând: “Matthew, nu tu mă conduci pe mine, ci eu pe tine. Eu sunt mama, iar tu ești copilul. Tu trebuie să mă ascuți. Ai înțeles?” Fiul meu de doi ani nu înțelegea și, adevărul e, că nici eu. De ce nu voia fiul meu să mă asculte? Sperând în ciuda oricărei speranțe că va obosi și, în cele din urmă va adormi, l-am lăsat în camera lui. Nu am știut ce altceva să fac. Am coborât scările târându-mi picioarele, iar întrebarea “de ce” îmi răsună în cap ca un ecou.

Acum știu ceva mai mult decât știam atunci. Acum știu că unul dintre motivele pentru care fiul meu nu voia să mă asculte era spiritul meu diferit de spiritul lui Hristos. Nu Hristos îmi controla viața, ci eu. Matthew nu făcea decât să oglindească propria mea furie și frustrare. Nu înțelesesem

că, pentru a mă bucura de o ascultare de bunăvoie și din inimă din partea lui, trebuia ca mai întâi să-i cuceresc inima pentru Isus.

Stând pe un scaun și analizând în gând lucrurile, am început să aud o voce blândă repetând: *“Cucerește-i inima!”*

“Ce să însemne acest lucru?” m-am întrebat.

Isus mi-a readus în minte un verset biblic: “Fiule, dă-mi inima ta...” (Proverbe 23:26). Am început să mă gândesc, încercând să corelez cele două lucruri, ca să pot înțelege ceva. Am început să pricep că această “cucerire a inimii” e esența educării copilului pentru Hristos. Știam că, dacă Isus îi câștigă inima, aveau să se întâmple minuni. Inimi aveau să fie schimbate, iar rezultatul va fi o ascultare autentică. Așadar, am început să mă gândesc la inimi. Ce anume legat de inima omenească voia Isus să înțeleag?

Din punct de vedere fiziologic, inima este o pompă care împinge fluxul sanguin în corp. Am fost asistentă și îmi aduc aminte de unii dintre pacienții a căror inimă era serios afectată de un stil de viață greșit și de o boală. Indiferent de starea în care se aflau, inima lor, totuși, nu refuza să pompeze sânge. Inima nu face discriminări între sângele “bun” și cel “rău”, ci doar îl pompează. Odată cu sângele bun, inima hrănește o viață veselă și sănătoasă. Am luat acest lucru ca pe un simbol al vieții și al caracterului lui Hristos, care trebuiau să curgă prin mine și să fie manifestate în exterior, prin fapte și cuvinte amabile. Odată cu sângele rău, inima hrănește o viață chinuită, bolnavă. Acesta e un simbol pentru viața și caracterul lui Satana circulând prin viața mea și aducând boala – un caracter defectuos. Biblia spune că omul “își face socotelile în suflet” (Proverbe 23:7). Din punct de vedere spiritual, inima reprezintă gândurile mele. Așadar, mintea mea trebuie să fie o “pompă de gânduri”. Inima pe care o dorește Dumnezeu e reprezentată de gânduri și sentimente.

Odată cu înțelegerea acestei idei, am înțeles un lucru și mai nou. Oare pompa de gânduri funcționează ca inima și pompează numai ceea ce punem acolo, bun sau rău? Gândurile mele circulă, aducând viață sau moarte. Apoi am înțeles un lucru absolut înspăimântător: aceste gânduri pot fi foarte ușor transferate copiilor mei. Ce fel de gânduri le-am dat, ca să fie pompate prin sistemul lor? Și cu ce efecte? Dacă nu îmi filtrez prin Hristos gândurile, înainte de a le exprima, pot fi folosită de Satana pentru

a reproduce caracterul lui în copilul meu. Matthew nu avea caracterul lui Hristos când încercam să-l pun la culcare. Dar cum ajunsese așa? Prin mine! El nu făcea altceva decât să reflecte ceea ce îi oferisem eu din punct de vedere fizic, mintal și spiritual.

“Doamne, deci din acest motiv apelezi atât de des la inima mea. Încerci să mă înveți cum să-Ți dau gândurile mele rele, în schimbul gândurilor Tale bune, astfel încât să pot să le ofer, la rândul meu, copiilor mei. Vrei să mă folosești pentru a-i cuceri inima copilului meu, ca să aibă puterea Ta de a mă asculta și de a face ceea ce eu, ca părinte, îi spun. Și nu mă poți folosi pentru acest lucru decât dacă și eu trec prin același proces.”

Viața m-a învățat că, dacă aud sau afirm un lucru suficient de des, ajung să îl cred. Nu contează dacă e bun sau rău. Acum, aplicați acest principiu la familia voastră. Dacă eu cred că am un copil obraznic, atunci gândurile mele se vor reflecta în sentimentele mele și îl voi trata pe copil cu răceală. Voi fi neglijentă, aspră și pusă mereu pe criticat, nu pentru că îmi propun să fiu în acest fel, ci pentru că gândurile mele determină comportamentul și reacțiile pe care le am, iar copilul va recepționa mesajul, indiferent dacă acesta e conținut în cuvinte sau în limbajul corporal. Dacă primește aceste mesaje negative în mod repetat, va crede despre el că e obraznic, chiar dacă nu e în realitate. Eu îmi pot determina copilul să creadă despre el că e rău, iar gândurile pe care le pun în pompa lui de gânduri se vor concretiza într-un comportament nepotrivit, deoarece el devine ceea ce crede că e. Noi, părinții, avem cea mai mare influență în viața copiilor noștri. Trebuie să înțelegem că ei sunt ceea ce noi înșine i-am făcut să fie, nu altcineva.

Dar, dacă Îi permit lui Dumnezeu să-mi schimbe gândurile, dacă voi crede și voi stăruia asupra gândului că fiul meu poate fi bun, faptele, gândurile și atitudinile mele se vor îndrepta în această direcție. Îi voi spune de repetate ori copilului meu ce poate fi, prin Isus. Voi avea rolul și atitudinea de ajutor pentru copilul meu, nu de judecător, jurat sau executor judecătoresc.

Modul în care gândim este, de cele mai multe ori, responsabil pentru modul în care acționăm. Când ne gândim la cât de supărător e comportamentul copilului nostru, cum vom reacționa? În general, ne vom supăra. Când ne gândim la greșelile și la comportamentul irascibil al

copiilor noștri, cum ne vom comporta cu ei? Desigur, vom fi irascibili și vom face greșeli. Când suntem frustrați, dintr-un motiv oarecare, cum vom reacționa, atunci când voința noastră nu se potrivește cu cea a copiilor noștri? Gânduri pline de frustrare ne vor inunda și vom reacționa față de ei într-un mod agresiv, chiar dacă nu ei sunt cauza furiei noastre. Aceasta e vocea firii, sau a lui Satana.

Când ne gândim la comportamentul frumos al copilului nostru, cum ne raportăm la el? Eu una îi adresez cuvinte frumoase, îi zâmbesc plină de mulțumire și am o stare de spirit plină de încurajări. Când avem gânduri constructive despre neputința copilului nostru, cum reacționăm? Când identificăm slăbiciunile copilului nostru, pentru a-l ajuta să le depășească, și când plănuim, în rugăciune, să cultivăm o anumită trăsătură de caracter într-o legătură cu Dumnezeu, care e atitudinea noastră? Nutrind aceste gânduri pozitive, ascultăm de vocea lui Dumnezeu, iar amabilitatea inundă pompa noastră de gânduri.

Cine reușește să pătrundă în gânduri pătrunde și în inimă – în sentimente, emoții, obiceiuri, înclinații, dorințe – pe scurt, în toată ființa noastră. Atât Dumnezeu, cât și Satana se luptă pentru poziția dominantă în interiorul gândurilor noastre – și ale copiilor noștri.

Dumnezeu a pus în inima fiecărui copil dorința de a-i bucura pe părinți și, ca urmare, și pe Dumnezeu – a cărui reprezentanți sunt părinții. Misiunea noastră e aceea de a face operațională această opțiune. Le oferim noi copiilor un model demn de urmat, care îi va face să spere că își *pot* controla gândurile? Înainte să adopte exemplul nostru bun, copiii au nevoie să cunoască un Salvator personal și să se convingă că noi Îl cunoaștem pe acest Salvator. Gândurile pe care eu le am generează în copilul meu atitudini și sentimente care îi formează caracterul. Dacă gândurile mele sunt rele, atunci totul va fi rău.

Cu toții avem nevoie să ne simțim iubiți și să fim tratați cu înțelegere și iubire atunci când am comis o greșală. De ce acționăm uneori de parcă acest lucru nu ar fi valabil și în dreptul copiilor noștri? Dacă simt că ne-am dat bătăuți în ceea ce privește educația lor, ei înșiși se vor da bătăuți. Dacă simt că nu am renunțat, atunci nu renunță nici ei. Dacă ne purtăm frumos, dacă îi încurajăm și îi ajutăm, atunci manifestăm caracterul lui Hristos față de ei, ceea ce va micșora posibilitatea ca ei să-L respingă pe Dumnezeu.

Acest lucru înseamnă să înțelegem la nivel practic ideea de “pompă de gânduri” și posibilitatea ca Dumnezeu să ne ia inima în stăpânire. Capacitatea de a-l face pe copil să aleagă gânduri și sentimente pozitive, în Isus, este baza oricăror metode de educație. Fără Hristos în noi, nu putem câștiga lupta împotriva gândurilor mincinoase și a emoțiilor perversite, pe care ni le stârnește Satana.

Într-o zi, când Matthew era foarte mic, l-am luat cu mine la cumpărături. Pentru un copil de doi ani, un magazin e un loc al minunilor.

“Mami, mami, vreau...!” a strigat el, arătând entuziasmat cu degetul. S-a ridicat din căruciorul de cumpărături, aproape țopăind de fericire.

“Matthew, stai puțin! Fii cuminte și stai jos, ca să pot cumpăra tot ce am pe listă.”

“Mami, mami! Vreau...!”

“Nu! Încetează să mă mai deranjezi!”

“Mami, cumpără-mi...!”

Am încercat să-l potolesc și să-mi văd de treabă. Când m-am apropiat de un alt raft, Matthew s-a întins și a apucat o pungă, ce fusese suficient de aproape încât să ajungă la ea și să o pună în cărucior. Apoi s-a așezat și și-a savurat realizarea. Poate că “mami” nu știa exact ce trebuie făcut în magazin, așa că el se hotărâse să se distreze puțin!

“Matthew, ce faci?” am întrebat eu, de parcă nu era deja evident. “Știi bine că nu ai voie să faci așa ceva.” Și am luat mica lui comoară, spunându-i cu fermitate: “Încetează! Nu mai fi așa o pacoste pe capul meu!”

El s-a uitat la mine de parcă s-ar fi întrebat: “Oare ce are mami azi?”

“Îmi iei...” a continuat el, încercând să se ridice.

“Nu! Stai jos și taci din gură” i-am spus, așezându-l apăsât în cărucior. “Nu vreau să mai aud nici un cuvânt de la tine!”

Și-a lăsat căpșorul în jos și s-a bosumflat, iar eu mi-am terminat cumpărăturile în liniște și pace. Reușisem să obțin o ascultare exterioară, datorită disciplinării mele severe, dar inima nu i-o cucerisem. Fusesem mulțumită că se conformase dorințelor mele. Nu am luat în calcul urmările comportamentului meu asupra atitudinii și modului lui de gândire. Dar curând aveam să le aflu. În timp ce îl așezam în scaunul din mașină, egoismul lui a explodat. A început să plângă, împingându-mă și

nelăsându-mă să-i leg centura. Nu am știut ce să-i fac. Încerca tot ce putea pentru a se depărta de mine. Îi rănisem sufletul, iar acum era supărat.

“Matthew, oprește-te și dă-mi voie să te așez în scaun! Trebuie să faci liniște!” Dar el se lupta și mai tare. Eram disperată. “Doamne, sunt foarte obosită. Toată noaptea stau trează cu Andrew, iar ziua mă ocup de Matthew. După numai două luni, sunt epuizată. Cum să mai procedez cu acest copil? Nu-l pot face să mă asculte.”

“*Ai vrea să te ajut?*” Nu a fost o voce pe care să o pot auzi, ci mai degrabă un gând în mintea mea. Vorbeam cu Dumnezeu, dar eu nu așteptam neapărat un răspuns.

Nevoia în care mă aflam m-a împins să răspund: “Da!”

Apoi Isus a spus: “*Pune-L pe Matthew în brațele Mele!*”

“Bine, Doamne. Ia-l – cu mintea, inima și voința lui – totul e al Tău.”

“*Spune-i lui Matthew că nu se poate comporta în felul acesta. Trebuie să aleagă să facă binele, încrezându-se în Isus.*”

“Dar nu așa am făcut până acum?”

“*Ba da. Dar faci acest lucru cu asprime și furie. Așa nu o să meargă. Spune-i într-o manieră plină de dragoste.*”

“Vrei să spui că trebuie să-i spun ‘nu’ într-un mod afectuos?” Eram atât de disperată, încât am început să-L contrazic pe Dumnezeu. “Nu o să meargă deloc. E foarte supărat. Am mai trecut prin asta. O explicație nu o să ajute la nimic. E atât de jenant. Suntem în parcare. Dacă mă vede cineva luptându-mă în felul ăsta cu copilul meu?”

“*Sally, ai încredere în Mine. Eu sunt Ajutorul tău în vreme de necaz. În primul rând, dă-Mi inima ta.*”

“Bine, o să încerc.” În primul rând, i-am dat lui Dumnezeu emoțiile, sentimentele și temerile mele și – o, da – gândurile mele.

Apoi am spus cu afecțiune: “Matthew nu e voie să te comporți așa. Dacă te încrezi în Isus, poți alege să faci binele și să mă lași să-ți pun centura.”

Nu s-a potolit nici măcar o clipă. Mă împingea și mă îmbrâncea, încercând să coboare. “Doamne, ce să fac?” (Vezi Fapte 9:6.) M-am descurajat repede, pentru că prima încercare eșuase.

“*Spune-i că a ales să primească o palmă peste fund, din cauză că nu a fost ascultător...*” Domnul era calm, dar ferm.

“Doamne, nu o să meargă. Îl atâta și mai tare când e în starea asta. Am încercat de multe ori și de fiecare dată mi-a părut rău că am recurs la această metodă! În plus, dacă mă vede cineva că-mi bat copilul? Bătaia e bună întotdeauna sau doar când e vorba de o greșeală?”

“Nu sunt împotriva bătaii, dacă e administrată cu atitudinea cuvenită. Nu am bătut eu poporul Israel – dacă se poate spune așa – pentru că nu a fost ascultător? Pedepsa pe care a primit-o l-a motivat să aleagă binele și să descopere harul Meu răscumpărător. Bătaia fără asprime și furie – în supunere față de Mine – va avea alt efect decât atunci când o administrezi de una singură. De ce nu vrei măcar să încerci?”

“Doamne, în ziua de azi, dacă îți bați copilul în public, poți fi decăzut din drepturile părintești.”

“Da, Satana este împotriva bătaii, pentru că aceasta îl împiedică pe copil să intre în slujba lui. Dar adu-ți aminte, majoritatea oamenilor pun în practică tipul greșit de bătaie, care e o manifestare a furiei și a frustrării adultului. Desigur, acest fel de bătaie nu este deloc eficient, dar Satana speră să se folosească de această imagine falsă, pentru a înlătura orice fel de restricție. Ai de gând să permiți ca teama de oameni să te împiedice să ai încredere în Mine?”

Mă luptam cu aceste gânduri în timp ce mă luptam și fizic cu fiul meu, care se zvârcolea. Luând în sfârșit o decizie, am acționat cât de bine am știut, dându-i o palmă peste fund, fără asprime sau furie. Apoi i-am spus: “Trebuie să-I dai lui Isus egoismul tău, iar El îți va schimba inima și trăirile.”

Mă așteptam să izbucnească cel de-al treilea război mondial. În schimb, Matthew s-a uitat direct în ochii mei. Văzând iubire, s-a liniștit și a încetat să se mai agite. Apoi am făcut amândoi o rugăciune simplă. “Acum, te rog să mă lași să-ți pun centura”, iar el m-a lăsat calm să-i pun centura. Toată agitația, lupta și plânsul au dispărut. Am privit uimită la fiul meu. Nu mai văzusem niciodată o schimbare atât de miraculoasă în dispoziția lui. Sub ochii mei, încetase să se mai împotrivească. Apoi mi-a și zâmbit.

Urcându-mă în mașină și pornind spre casă, m-am tot uitat în oglinda retrovizoare, ca să mă conving că minunea era reală. “Ce

anume din ce am făcut a fost bine?” m-am întrebat. “Orice ar fi fost, vreau să mai fac.”

Nu făcusem altceva decât să ascult vocea lui Dumnezeu, care Se oferise să mă ajute. M-am supus gândului trimis de Dumnezeu, am ales să-l pun în practică și m-am conformat Spiritului lui Dumnezeu, având încredere că Isus va face o minune în inima mea și, speram eu, și în inima fiului meu. Făcând tot ce știam că trebuie făcut, I-am cerut lui Dumnezeu să calmeze spiritul copilului meu și să-l facă blând și liniștit. De ce m-a surprins oare faptul că Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciune?

Modul în care se exteriorizează un copil îi arată părintelui care sunt gândurile lui. E posibil ca uneori copiii să asculte, obligați fiind de măsurile luate de părinți, dar acest lucru nu le deschide câtuși de puțin inimile. Mulți părinți spun despre copiii lor că sunt încăpățânați, egoiști sau răzvrătiți și este posibil ca așa să și fie, dar deseori, realitatea e că gândurile negative ale părinților, cuvintele și faptele lor stau la originea comportamentului copiilor. Ce semănăm, aceea secerăm (vezi Iov 4:8). Felul seminței determină recolta, iar când alegem să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne controleze gândurile și să domnească în inimile noastre, nu facem altceva decât să-I dăm mână liberă pentru a le transmite bunăvoință copiilor noștri, schimbându-le dispoziția prin puterea Sa divină. Dacă micuții noștri ne văd că alegem să ne supunem lui Dumnezeu, vor fi încurajați să facă de bunăvoie aceeași alegere. Aceasta este cheia succesului nostru. Puterea divină nu înlocuiește efortul omenesc. Ambele sunt esențiale, dar puterea divină detronează egoismul, atunci când ne unim cu Hristos.

Iată ce spune Biblia despre pompa de gânduri – inima: “O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele” (Prov. 17:22). Când avem gânduri pozitive, inima pompează vindecare în corp. Când avem gânduri negative, ni se usucă oasele. Părinții au cea mai mare influență asupra modului de gândire al copiilor lor – fie spre bine, fie spre rău.

Așadar, cum să am gânduri pline de iubire și să-mi exprim dragostea față de familia mea, atunci când e nevoie să aplic o pedeapsă? Dumnezeu S-a folosit de receptivitatea mea pentru a mă învăța o lecție valoroasă. Băieții se jucau în fața mea, pe jos, iar eu mă odihneam cu picioarele ridicate pe un scaun. La un moment dat, au început să se certe pentru o jucărie. Ridicându-mă pentru a vedea ce se întâmplă, gândurile mi-au fost întrerupte.

“Sally, mai întâi vezi care este starea lor de spirit...”

Am bănuat că Dumnezeu vrea să mă învețe ceva, dar rațiunea mea se împotriva chemării lui Dumnezeu. “Să văd care e starea lor de spirit? E ridicol, Doamne! Ce vrei să fac? Să-i las să se bată în fața mea și să nu fac nimic?”

“Sally, vezi care este starea lor de spirit.”

“Să văd care este starea lor. De fapt, ce înseamnă ‘stare de spirit’? Nu e vorba doar de gânduri, sentimente și de modul natural în care ne purtăm?” M-am uitat în ochii lui Matthew și am înțeles ce voia Dumnezeu să fac. El nu voia să mă ocup doar de conflictul exterior apărut, ci voia să înțeleg de ce reacționaseră în acel fel. Dumnezeu nu era atât de preocupat de comportamentul lor, cât era de faptul de a mă face să văd imaginea de ansamblu a ceea ce se petrecea în mintea lor. Dându-mi seama de acest lucru, mi-am început analiza. “Matthew nu e supărat”, mi-am spus “ci încearcă să-l convingă pe fratele lui că jucăria îi aparține lui de drept. El vrea jucăria. E amabil, dar îl domină pe fratele lui. Andrew e supărat. Încearcă fizic să obțină jucăria, dar smuciturile lui sunt inutile, fiindcă fratele lui e mai puternic. Am mai trecut prin situația asta. Andrew știe că fratele lui de obicei câștigă. O, ce privire are acum! A renunțat și pare trist. Mă întreb de ce. Înțeleg, nu e vorba atât de mult de jucărie, ci crede că nu poate învinge și că viața înseamnă nefericire. Îl lasă pe fratele lui să ia jucăria și pleacă să poată fi trist de unul singur. Bietul copil!”

De-abia atunci am înțeles importanța cunoașterii stării lor de spirit. Am început să mă gândesc ce măsuri trebuie luate. Matthew trebuie să renunțe uneori, nu să domine întotdeauna. Trebuie să învețe să-l pună pe fratele lui pe primul loc. Liderul trebuie să învețe să fie slujitor, pentru a echilibra personalitatea lui puternică. Ar fi trebuit să-l învăț să vadă viața din perspectiva fratelui său. Gândurile pozitive vor genera stări de spirit pozitive.

Personalitatea mea mă făcea să fiu pe aceeași lungime de undă cu Andrew, care credea că nu poate fi la fel de bun ca fratele lui, și atunci mai bine renunța. Nu-i puteam doar *spune* că e bun, trebuia să-l determin să *vadă* că Dumnezeu îl iubește – că eu îl iubesc – și că alături de Isus avea să se descurce, fiind mulțumit cu cine era. Andrew trebuia să învețe să fie mai puternic și să nu renunțe așa de ușor. Era posibil să fie nevoie

de o disciplină strictă pentru a contracara efectul gândurilor false pe care le avea. Adevărul și Dumnezeu trebuiau să devanseze, în mintea lui, minciunile lui Satana. De asemenea, era nevoie să-i arăt niște modalități mai eficiente de rezolvare a conflictelor, nu simpla renunțare. În loc să-l las pe Andrew să renunțe, trebuia să-l învăț să persevereze. Trebuia să-i arăt lui Matthew cum să fie mai blând. Am discutat cu băieții chiar atunci, pe loc, și i-am pus să reconstituie scena anterioară, punând în practică tehnici mai bune de rezolvare a problemelor. A fost un început promițător.

Într-o altă ocazie, eu și prietena mea Crystal stăteam împreună de vorbă, după masa de prânz. La un moment dat, fiul ei dulce și jucăuș, Jesse, a venit în fugă să caute ceva interesant de făcut. Punând ochii pe o furculiță și asigurându-se că a fost văzut de mama lui, astfel încât să aibă ocazia să se joace împreună de-a prinselea, a pus mâna pe ea și a fugit chicotind spre sufragerie. “Se duce până în fundul sufrageriei” a exclamat Crystal. “Sigur o să cadă. Oprește-te!” și s-a lansat în cursa prinderii din urmă a fiului ei.

Prinzându-l pe micuțul zâmbăreț, i-a smuls furculița din mână și l-a pus peste genunchii ei, dându-i palme peste fund, cu toată frustrarea și furia cauzate de gestul lui. “Ce copil rău” i-a spus ea, după ce l-a așezat drept în picioare. “Să nu mai faci așa ceva niciodată! Acum du-te și te joacă!”

Sentimentele și gândurile ei o conduceau, iar ea se lăsa condusă. Ce pusese ea în pompa de gânduri a copilului ei? Frică, nu-i așa? El nu a înțeles de ce a fost pedepsit atât de sever. Nu făcuse altceva decât să se joace. Nu-și dăduse seama cât de periculos era ceea ce făcuse. S-a simțit foarte nedreptățit. Puneți-vă în locul lui. Când părintele e nedrept, când ești certat și bătut, cu nervi, te simți rănit până în adâncul sufletului – mai ales când ești tratat așa de persoana pe care o iubești cel mai mult și de care depinzi total.

M-am uitat în ochii acestui copil și i-am văzut această reacție. S-a dat înapoi, distanțându-se de ea cu teamă și confuzie în ochi. Mama lui pusese frică în pompa lui de gânduri. Îi spusese că e un copil rău. Simțul lui de dreptate îi spusese că fusese tratat nedrept. Satana nu pierde astfel de ocazii pentru a induce în mintea copiilor gânduri mincinoase, de genul: “Mama ta nu te iubește!” De fiecare dată când mama lui avea o privire

furioasă, gândul mincinos era confirmat în mintea lui: “Mama nu mă iubește.” Acest lucru nu e adevărat, dar copilul nu se ghidează decât după comportamentul mamei față de el. Viziunea negativă cu privire la sine este confirmată. Nu contează dacă se bazează pe un fapt real sau nu.

Haideti să reconstituim scena cu Crystal, de data aceasta ea fiind dispusă să se așeze sub controlul lui Hristos, în loc să reacționeze automat, fără să se gândească bine înainte.

Când Jesse ia furculița ca să se joace de-a prinselea, prima ei reacție e de teamă pentru siguranța lui, dorind să-l salveze de el însuși. Doar că de data aceasta se oprește un moment și această binecuvântată întârziere îi aduce următorul gând: *“Nu alerga după el. Rezolvă problema calm. Eu voi fi cu tine.”*

Ea se îndreptă încet spre el și îl strigă veselă, alegând să se lase condusă de Hristos. Acum, preocuparea ei majoră e să-l facă să înțeleagă de ce a luat furculița, în loc să-l alarmeze din cauza pericolului.

“Jesse, e periculos să fugi cu o furculiță în mână. Poți să te lovești. Dă la mami furculița!”

Jesse încă vrea să se joace. Ideea lui aproape a funcționat. A reușit să-i capteze mamei atenția. Așa că el adoptă atitudinea “vino și ia-o”!

Întrebându-L pe Dumnezeu ce să facă, Crystal se simte impresionată să ia loc și să-l cheme la ea pe Jesse. Ideea aceasta a venit de la Dumnezeu, iar rezultatele sunt peste capacitatea ei de a înțelege. Tocmai a emis un mesaj nonverbal foarte puternic: nu se va juca de-a prinselea pentru o furculiță. În același timp, coborându-se la nivelul lui, ea s-a făcut mai puțin amenințătoare. Cererea ei, rostită pe un ton politicos și vesel, îi dă de înțeles fiului ei ce importanță are el în ochii ei. El încă vrea să se joace, dar mama îi acordă atenție – poate chiar îl va lua în brațe – lucru care e o ofertă prea bună pentru a fi refuzată. Vine și se cuibărește la ea în brațe, având încă furculița în mână. Crystal nu face nici o încercare de a i-o lua, dorind ca el să ia singur această decizie, nu să fie forțat.

“Vrei să te joci cu mami?” întreabă ea.

“Da”, dă el din cap, “vreau să mă joc.”

“Îmi place să mă joc cu tine. Îmi place să mă joc de-a prinselea, dar e periculos să alergi cu furculița în mână. Dă-mi mie furculița și să mergem să luăm o minge, să ne jucăm cu ea.” El renunță de bunăvoie la furculiță.

Ascultând de mama lui, copilul își dă seama că dorințele inimii lui sunt împlinite. Crystal se ține de cuvânt și se joacă cu el. Chiar dacă Jesse ar fi devenit încăpățânat, refuzând să dea drumul la furculiță, tot ar fi fost mai bine să fie pedepsit sau chiar lovit peste fund cât încă o avea în mână, decât ca aceasta să-i fie luată cu forța.

Puteti vedea diferența dintre cele două metode de disciplinare. Înseamnă oare că nu trebuie niciodată să intervenim rapid, pentru a evita rănirea copilului? Bineînțeles că nu. Dumnezeu v-a dat o minte, pentru a raționa și Se așteaptă să vă folosiți mintea în mod înțelept. Mai ales, veți avea nevoie de înțelepciune în educarea copiilor cu nevoi speciale, care au de luptat nu numai cu înclinația de a face rău, ci și cu minți uneori tulburate și uneori cu deficiențe fizice. Ajuțați-i să fie niște copii cât se poate de buni, în Isus. Învățați-i, educați-i și lucrați cu ei pentru a auzi vocea lui Dumnezeu. El poate comunica cu ei într-un mod dincolo de capacitatea și înțelepciunea omenească. Mai mult ca sigur că Dumnezeu va fi cu voi la nevoie. Acești copii sunt deja afectați foarte mult, iar voi vreți să fie cât se poate de disciplinați, în Isus. Purtați-vă cu ei în raport cu înțelegerea și capacitatea lor, dar aveți grijă să-L implicați și pe Isus. Toți părinții trebuie să fie fermi, consecvenți și dispuși să-i lase pe copii să suporte unele dintre consecințele faptelor lor, pentru a învăța. Nu-i disciplinați niciodată pe copii cu asprime sau cu furie.

Dacă nu aveți obiceiul de a vă preda lui Isus, dar la un moment dat învățați să vă predați Lui, vi se va părea că ați găsit fericirea pură. Dar nu după mult timp veți descoperi că mai este nevoie de încă ceva: arta cooperării. Dispoziția de a coopera vă leagă de Hristos, sursa puterii; este un factor care face ca alegerile voastre să aibă o importanță reală, garantându-vă puterea divină de a duce la bun sfârșit deciziile pe care le-ați luat.

Într-o ocazie, în timp ce ne aflam la cumpărături, am trecut pe lângă un raft plin până la refuz cu gumă de mestecat dintre cele mai atrăgătoare – guma gumelor, ce mai – și era cu autoservire, pentru că bunica făcea cinstel! Lui Andrew nu-i plăcea foarte mult la cumpărături, dar alegerea gumei era una dintre plăcerile lui. Întotdeauna scotocea în tot raftul, asigurându-se că a luat cele mai bune două gume – una pentru el și una pentru fratele lui. Aproape că acesta devenise un ritual pe vremea când eu și bunica făceam cumpărături împreună. Iar Andrew de-abia aștepta.

Problema era că luasem decizia ca băieții să nu mai consume zahăr și, ca urmare, să nu mai cumpărăm gumă. Așa că am fost nevoită să spun: “Mamă, noi am hotărât să nu mai cumpărăm gumă de mestecat!”

“Dar care e problema cu guma de mestecat?” a întrebat ea.

“Nu e bună din cauza zahărului. Știi, dinții și sănătatea lor...”

“Nu poți să faci o excepție de data asta?” a pledat mama, văzându-l pe Andrew că deja era cu gumele în mână.

“Nu, trebuie să le pună la loc. Îmi pare rău că nu ți-am spus înainte, mamă. Dacă vom face o excepție de data asta, va fi și mai greu data viitoare.”

Andrew a fost foarte drăguț. S-a străduit să fie ascultător. Își ținea mâna dolofană deasupra raftului, uitându-se la mine cu ochi rugători, sperând ca măcar de data aceea să cedez, astfel încât să nu trebuiască să pună gumele la loc.

“Mami, vreau puțină gumă de mestecat”, a spus el suav. Nu mi-a plăcut deloc, dar a trebuit să arăt din deget că nu. Punând guma la loc, și-a băgat degetul în gură, și lacrimi au început să-i curgă pe obraji. Mi s-a sfâșiat inima în două.

Apoi Matthew a întrebat și el: “Nu am putea măcar de data asta?”

“Nu”, am răspuns eu, cu mai multă convingere pe buze decât în minte.

Toată lumea tăcea în timp ce ne îndreptam spre mașină. Mama era foarte supărată. Ea nu e de acord cu noi, dar, Domnul să o binecuvânteze, ne-a sprijinit întotdeauna în deciziile pe care le-am luat. Nu acționează împotriva dorințelor noastre, chiar dacă acestea sunt împotriva inimii și concepțiilor ei.

În timp ce mergeam cu mașina, Andrew s-a așezat în genunchi, cu coatele pe bancheta din spate, chiar lângă mama. A început să se roage arzător și cu voce tare lui Dumnezeu, în marea lui încercare: “O, dragă Isuse, vreau gumă de mestecat. Ajută-mă să nu mai vreau. Mama spune că nu am voie, dar eu vreau. O, dragă Isuse, vreau să o ascult pe mama. Vreau gumă de mestecat. Vreau să o ascult pe mama. Vreau gumă de mestecat!”

Asta era lupta lui. În timp ce se ruga, Andrew plângea, iar noi am fost cu toții martori la agonia lui. Matthew plângea și el pentru fratele lui și pentru el. Mama plângea și ea în ascuns, încercând să nu se amestece.

Eu eram cu inima sfâșiată și cu lacrimi pe obraji. Nu știam cum să-l ajut pe fiul meu!

“Andrew, dragul meu”, am spus eu și mi-am pus mâna pe spatele lui, încercând să-l liniștesc cât puteam de bine. “Acum du-te și așează-te din nou pe scaunul tău. O să fie bine, dragul meu!”

S-a așezat pe scaun, dar a continuat să plângă pentru multă vreme. Toată seara a fost trist și dezamăgit. Nimic nu l-a ajutat să se liniștească – nimic în afară de trecerea timpului.

De ce e atât de greu să faci ceea ce trebuie? În acea situație, i-am oferit lui Andrew ocazia de a câștiga experiență în ceea ce privește rugăciunea și predarea voinței lui Dumnezeu. Asemenea multor creștini, el știa ce trebuie făcut și dorea să asculte, dar singura lui sursă de putere era să strângă din dinți și să-și oblige firea ostilă să se supună deciziei pe care el o luase. Instinctiv, el știa că Dumnezeu era soluția. S-a rugat. Din nefericire, pe vremea aceea eu încă nu știam cum Dumnezeu poate înlătura sentimentele pe care nu ni le dorim. Așadar, nu l-am putut ajuta prea mult în această experiență de a alege să facă ce e bine, prin *puterea lui Isus*.

Dilema lui Andrew se aseamănă cu zborul unui vultur care își folosește doar o aripă, motiv pentru care el nu se putea ridica deasupra firii sale și deasupra dorinței de a mânca gumă de mestecat. Zborul cu o singură aripă – a supunerii – te face să te învârti pe loc. A doua aripă – cooperarea – este vitală pentru zborul deasupra firii noastre. Andrew a simțit nevoia să strige la Dumnezeu *și* să facă ceea ce El i-ar fi spus. Aceasta înseamnă “a fi în Hristos”. În acest fel, Dumnezeu ne ajută să ducem bătălia prin puterea Lui divină, împotriva păcatului și a eului, înnoindu-ne gândurile, trăirile și dorințele. Dumnezeu acționează din interior spre exterior, nu numai în ceea ce privește supunerea noastră – acceptarea mintală a faptului că El are dreptate – ci și în ceea ce privește cooperarea noastră. Dumnezeu nu ne va forța împotriva voinței noastre. Fără punerea în funcțiune a celei de a doua aripi, noi nu suntem eliberați și ne dăm seama că nu avem puterea de a ne schimba pe noi înșine.

În cazul lui Andrew, aceasta ar fi însemnat să depună aceleași eforturi pentru a face ce trebuia, însă să aleagă să se supună în mod repetat lui Dumnezeu și să-I dea Lui acele dorințe. Apoi, cooperând cu Isus și cu gândurile de a renunța la dorința după gumă, el ar fi avut victoria. Nu

guma era dușmanul, ci gândurile lui. Dar pe atunci, eu nu înțelegeam acest lucru.

Astăzi, aș folosi “principiul substituiri” pentru problema lui Andrew cu guma. El trebuia să aleagă să fie mulțumit cu un măr sau cu un suc și să-L roage pe Dumnezeu să facă minunea de a-l determina să fie mulțumit (vezi Evrei 13:5). Acest schimb ar fi devenit concret pentru Andrew. Când totul se desfășoară la un nivel abstract, e greu pentru cei mici să înțeleagă bătălia spirituală în care suntem cu toții implicați.

Câți dintre copiii noștri cresc încercând sincer să asculte? Câți încearcă din răputeri să fie cuminți și să facă ce e bine, dar au experiența lui Andrew din mașină, nereușind să simtă că au învins și să fie împăcați? Poate că părinții lor cunosc multe lucruri *despre* Dumnezeu, dar pentru că nu Îl cunosc în mod *personal*, ei nu le pot spune copiilor cum să câștige bătălia. Trebuie ca noi înșine să-i eliberăm pe copiii noștri de firea lor, punându-i în legătură cu Dumnezeu. Dacă reușesc să aibă această experiență, vom avea niște tineri curajoși și plini de viață.

E atât de trist că mulți dintre tinerii cu care stau de vorbă au o viziune întunecată cu privire la creștinism. Majoritatea nu vor să facă nimic cu religia pe care o cunosc. De ce? Pentru că nu au dus lupta lui Andrew – și nici părinții lor – an de an, până când au ajuns să renunțe la religia lor, la biserica lor, la părinți și uneori chiar și la ei înșiși. Toți acești tineri vor din tot sufletul gumă de mestecat, dar nu găsesc puterea de a lupta contra voinței lor. Noi i-am făcut să se închine unui dumnezeu lipsit de putere, într-o religie șchioapă. Iată cum s-a exprimat un adolescent: “Chestia asta cu religia poate funcționează la alții, dar eu am încercat și am încercat, dar la mine nu merge. Cu siguranță că la mine e problema. Dumnezeu nu-mi răspunde la rugăciuni. Tata e un ratat, iar eu sunt la fel. Toți îmi spun așa. Nu există speranță pentru mine. Așa că n-are rost să mai încerc să fiu amabil și de treabă. E posibil ca într-o zi să ard în focul iadului, dar nu pot face nimic să schimb starea asta de lucruri.”

E vreo mirare că se lasă înșelați de aceste gânduri mincinoase ale lui Satana, când ei nu au un Dumnezeu personal și nu au puterea de a-și duce la bun sfârșit deciziile? Ei nu știu cum să intre în legătură cu Dumnezeu și cum să coopereze cu El, pentru a primi puterea Sa. Copiii noștri merită să primească drept moștenire un Dumnezeu personal și o viață plină de putere.

Într-o mare măsură, faptele noastre, ale părinților, vor decide dacă la maturitate ei vor fi copii ai Împărăției cerești sau vor fi supuși ai împărăției întunericului.

Dacă vreți ca gândurile voastre și, ca urmare, și ale copiilor voștri să se schimbe, trebuie să vă supuneți deciziile înțelepciunii unui Dumnezeu atotștiutor. Făcând acest lucru, veți vedea că se vor produce mari transformări în caracterul și în atitudinea copiilor voștri, indiferent de vârsta pe care o au. Puteți fi cheia care descurie comorile de binecuvântări cerești revărsate asupra familiei voastre.

Merită efortul? Dacă ați vedea măcar o transformare, ați spune că merită toate eforturile și chiar mai multe. Tatăl nostru ceresc va turna peste voi gândurile Sale, dacă sunteți dispuși să le acceptați. Când vom sta împreună la intrarea în cer, să nu rămâneți șocați atunci când vă veți da seama că prin inimile noastre – prin pompele de gânduri – am fost transformați și am primit cele mai mari binecuvântări. Slavă lui Dumnezeu că ne-a garantat o cale de a ne elibera de sub puterea gândurilor negative!

CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU PĂRINȚII SINGURI

Dintre toate lucrurile pe care le-am împărtășit în cadrul ședințelor de consiliere de-a lungul anilor, această idee cu privire la modul în care gândurile noastre afectează gândurile copiilor e, probabil, una dintre cele mai utile idei pentru un părinte singur. De ce? Pentru că atât de mulți părinți singuri au resentimente, simt mânie și vinovăție pentru situația în care se găsesc. Ei speră și se roagă ca cei mici ai lor să nu devină la fel de frustrați și înverșunați, însă nu știu că e aproape sigur că exact lucrul acesta se va întâmpla, dacă inima lor – pompa lor de gânduri – nu se va schimba.

Situația în care vă găsiți e o situație grea, dar aveți în același timp o minunată șansă de care nu se pot bucura familiile cu doi părinți. Voi aveți cea mai mare influență asupra pompei de gânduri a copilului. Nu aveți nici o forță rivală. Dacă ideile pe care le introduceți în pompa lor sunt de origine cerească, acele gânduri se vor îndrepta în sus. Mă rog lui Dumnezeu să puteți face pașii necesari, pentru ca mintea voastră să-i ofere copilului un flux curat de gânduri cerești.

Capitolul 9

PROGRAMUL ZILNIC VĂ OGLINDEȘTE PRIORITĂȚILE?

*“Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.”
(Eclesiastul 3:1)*

Ne aflam la capătul celălalt al lumii, ca răspuns la invitația lui Sadie de a le împărtăși și altora câteva dintre ideile noastre. Ajungând la ea acasă, unde urma să stăm o săptămână, au fost câteva lucruri care m-au surprins, însă cel mai mult m-a surprins ea însăși. Era o mamă singură, având o activitate intensă în afara casei. Era o femeie energică și entuziastă, dar aproape instantaneu, am simțit că ceva nu era în regulă.

În casă nu era ordine și nici curățenie. Mesele se serveau târziu și la ore diferite. Mi-am zis că poate Sadie era copleșită de atâtea sarcini și m-am oferit să o ajut. Dar când am văzut mai în amănunt ce avea în bucătărie, mi-am dat seama că nu erau suficiente alimente pentru a pregăti o masă îndestulătoare. Și nu era vorba că Sadie nu și-ar fi putut permite anumite alimente! Problema era că, pentru ea, hrana familiei nu era un lucru foarte important, în comparație cu lucrarea pe care o făcea pentru Dumnezeu. Așadar, mâncau cu toții ce apuca ea să încropească pe moment.

Dacă cineva nu-i supraveghea îndeaproape copiii, aceștia lăsau totul baltă și treburile nefăcute. Nu puteau suporta nici cea mai mică pedeapsă. Erau cei mai nedisciplinați copii din biserică. Stăteau întinși pe scaune în timpul serviciilor divine și nimeni nu-i putea face să se astâmpere. Mama lor era la amvon, explicând cât de reușită era lucrarea ei și cât de mult

lucrau copiii ei acasă. Mă întrebam cum putea să se păcălească singură! Dintr-un punct de vedere obiectiv, situația copiilor ei ridica semne de întrebare cu privire la lucrarea ei și la modul în care își organiza timpul. Părea de necrezut faptul că ea nu-și dădea seama că familia și casa ei nu erau deloc așa cum le făcea să pară.

Autoanaliza nu e un lucru rău, la fel cum nici analiza sinceră a situației reale nu e ceva rău. Puteți fiți siguri că Dumnezeu încerca să-i deschidă ochii lui Sadie, dar programul ei era prea încărcat pentru a-i da lui Dumnezeu ocazia de a-i arăta adevărul despre ea însăși. Ea afirma în mod repetat că băieții ei erau cel mai important lucru din viața ei. Atunci unde își petrecea cea mai mare parte din timp? Era epuizată de lucrarea pentru alții, în timp de câmpul de misiune din casa ei rămânea necultivat, făcând ca moștenirea ei să fie serios afectată – totul în numele lucrării Domnului! Lipsa ei de implicare în educația copiilor i-a oferit lui Satana ocazia de a planta semințele caracterului lui în inimile lor, iar eu pot da mărturie că grădina lui Satana era foarte înfloritoare. Lipsa de sinceritate ducea la ruina lui Sadie. Programul ei supraaglomerat excludea posibilitatea de a se lăsa condusă de Dumnezeu. Ea credea că lucrează pentru alții, în timp ce lăsa nefăcută adevărata lucrare a Domnului. Programul ei oglindea prioritățile pe care declara că le are? Ce-i va spune Dumnezeu într-o zi? Mai important decât atât, ce ne va spune Dumnezeu mie și vouă într-o zi? Programul pe care îl avem oglindește prioritățile noastre?

A fost o vreme când și eu obișnuiam să spun: “Îmi iubesc copiii mai mult decât orice”, în timp ce programul meu spunea exact opusul. Dar într-o zi, am descoperit că acesta nu se potrivea cu prioritățile mele. Am vorbit cu multe femei care aveau aceeași problemă: relația cu Dumnezeu era pe linia de plutire și nu reușeau să îndeplinească importanta lucrare ce trebuia făcută pentru salvarea lor și a celor din familia lor. Încercaseră în repetate rânduri să preia controlul asupra propriului program, dar eșuaseră lamentabil. Apoi, sentimentul inerent că au pierdut totul de sub control le-a dus la limita disperării. Concluzia la care am ajuns, în urma discuțiilor purtate cu sute de femei, e că lucrul cel mai greu de făcut este implicarea lui Dumnezeu în organizarea timpului. Îmi amintesc foarte bine că m-am rugat cu privire la programul meu, știind că trebuia să mă schimb și fiind conștientă că nu aveam nici o idee cum trebuia să fac acest lucru. Domnul

mi-a arătat cu răbdare câteva secrete, pe care aş vrea să vi le împărtăşesc.

“Sally, aştepţi prea mult de la tine în ceea ce priveşte schimbările. Din acest motiv eşti atât de neputincioasă. Uită-te la puterea Mea şi fii doar o oaie care Mă urmează”, m-a îndrumat Domnul cu blândeţe.

“Doamne, am nevoie de atât de multe schimbări! Cum pot să le fac pe toate? E inutil să încerc!”

“Sally, orice drum lung începe cu primul pas. Tu încerci să porneşti la drum făcând un pas uriaş, dar nu poţi reuşi, oricât de mult sau cât de asiduu ai încerca. Uită-te la limbile unui ceas. În zelul tău, tu eşti ca limba mică ce e în dreptul orei 12, dar eşti nerăbdătoare să ajungi în dreptul orei 6. Timpul are o succesiune care trebuie respectată, şi la fel şi umblarea creştină are o succesiune care trebuie respectată pentru a reuşi pe deplin. Ceasul se mişcă regulat, cu câte un ticăit o dată. Aşa trebuie să fie şi schimbările survenite în programul tău. Trebuie să faci o singură schimbare şi să iei o singură decizie o dată, pe care să le introduci în programul tău zilnic – un ticăit o dată – şi într-o zi, vei reuşi să ajungi în dreptul orei 6, aşa cum îţi doreşti”.

Înainte de a trece la alte subiecte, trebuie să ne concentrăm şi să ne rugăm în privinţa unui subiect anume, care va constitui cheia schimbării în sine. Foarte probabil că vom începe să operăm schimbări în activităţile care compun ceea ce eu numesc “programul-schelet”. Scheletul nostru fizic ne susţine corpul şi ne protejează organele interne. În acelaşi fel, “programul-schelet” susţine viaţa familiei, prin consistenţa lui. El asigură o structură solidă şi îi fereşte pe cei din interiorul lui de situaţii care ar putea să pericliteze bazele fizice şi spirituale.

Iată care era programul nostru. Dar menirea lui nu e aceea ca voi să-l copiaţi, ci să-l folosiţi drept model. Vor fi diferenţe între programul nostru şi al vostru. Nu e nici o problemă dacă e aşa.

Programul Hohnberger

5:30 – rugăciune personală, studiu şi închinare

8:00 – altarul familial (în general, 20 de minute interesante)

8:30 – micul dejun

15:00 – cina

18:30 – activități recreative cu familia

20:00 – altarul familial

20:30 – ora de culcare

Pe măsură ce începeți să faceți schimbări, alegeți pentru început un singur lucru. Să spunem că alegeți o oră mai convenabilă de mers la culcare, seara. Acum, faceți toate schimbările necesare pentru a reuși să mergeți la culcare la ora dorită. Veți fi surprinși să descoperiți cât de greu e să mențineți în program o anumită activitate. Singura cale de a reuși e să vă bazați pe Dumnezeu și să-I cereți Lui putere. Principiile pe care le aveți în vedere, când vă organizați timpul, și decizia de a respecta programul stabilit trebuie să surclaseze orice sentiment sau emoție, care vă asigură că vor acționa contra acestei schimbări bruște.

În realitate, programul fiecărei zile începe cu o seară înainte. Dacă nu mergeți la timp la culcare, în dimineața următoare nu vă veți putea închina lui Dumnezeu așa cum v-ați dori, pentru că mintea va fi prea obosită pentru închinare. Aproape sigur că veți ațipi sau, în cel mai bun caz, veți cădea de epuizare în timpul momentelor devoționale. Trebuie să stabiliți exact momentul în care mergeți la culcare. Consecvența și menținerea legăturii cu Dumnezeu sunt două dintre secretele succesului de lungă durată.

Corpul uman ne demonstrează că am fost creați de Dumnezeu pentru a funcționa cel mai bine în condițiile unui program fix și a regularității. Când servim masa la ore fixe, ne putem baza pe trupurile noastre, care se pregătesc pentru a primi hrană, secretând sucuri gastrice. E nevoie de efort de echipă pentru ca toate procesele acestea să funcționeze normal. Dumnezeu a făcut ca trupurile noastre să depindă de timp. Le place regularitatea în fiecare aspect al vieții. Când ne închinăm la ore fixe, mințile noastre se pregătesc, în atitudine și dispoziție, astfel încât să putem asimila mai bine hrana spirituală.

Orice program pe care îl stabiliți va avea unele excepții. Haideți să vedem cum Domnul m-a ajutat să înlătur una dintre problemele mele de acest gen. Îmi era foarte greu să pun micul dejun pe masă la ora la care ar fi trebuit. Poate că zece minute nu pare mult, dar această întârziere mă

facea să mă simt stresată și presată, ceea ce mai departe mă facea să fiu nerăbdătoare cu copiii și ne facea pe toți să începem ziua cu câteva minute întârziere. “Doamne, deja am făcut un obicei din a întârzia cu micul dejun. Te rog, ajută-mă să fiu punctuală.” Chiar în dimineața următoare, în timpul momentelor devoționale, mi-a venit următorul gând: *“Sally, ce faci cu micul dejun?”*

“Micul dejun?” mi-am spus eu. “O, mai am cinci sau zece minute până să trebuiască să pregătesc micul dejun.” Și mi-am luat cartea și am început să citesc. Cincisprezece minute mai târziu, dădeam în grabă cărțile deoparte, fugind spre bucătărie pentru a pregăti masa. Am făcut totul în grabă, întârziind cu zece minute – ca de obicei.

Îl rugasem pe Dumnezeu să mă ajute să fiu punctuală și m-am trezit întrebându-L: “Cum rămâne cu ajutorul Tău, Doamne?”

“Eu te-am ajutat, Sally. Ți-am adus aminte din timp, dar tu M-ai ignorat.”

“O, vai de mine, când o să mă învăț minte? Ce să fac data viitoare?”

“Nu trebuie să te agiți și să disperî, ci doar învață din situația prezentă, pentru a face schimbările necesare mâine.”

Asta îmi place în mod deosebit la Dumnezeu. Nu ne impută greșelile prezente, ci doar construiește împreună cu noi pentru un viitor mai bun. Așadar, m-am gândit puțin la situația mea și nu a trecut mult până am realizat că îmi planificasem foarte puțin timp pentru a pregăti masa și că, în realitate, lucrurile foarte rar mergeau ca pe roate. “Doamne, permanent întârzii cu zece minute, fiindcă încep cu zece minute mai târziu. Trebuie să fac un alt plan.”

În dimineața următoare, am făcut vafe. În loc să încep la timpul hotărât în program, m-am hotărât să prepar aluatul înainte și să studiez cât timp se coceau vafele, oprindu-mă din când în când pentru a scoate una coaptă și a pune în formă o alta. Am terminat mai devreme! Eram liniștită și fericită. Am fost surprinsă cât de mulțumită a fost întreaga familie, doar pentru că eu nu mă simțeam presată de timp. Am fost bucuroasă să învăț a-mi lăsa timp suficient pentru pregătirea hranei și, încetul cu încetul, micul dejun servit la timp a început să devină unul dintre obiceiurile mele.

Ordinea este prima lege a universului. Fiecare creatură, de la cel mai mic element până la imensul sistem solar, funcționează pe baza unor reguli

de ordine și disciplină. Dacă nu sunteți ordonați, nu vă faceți griji, Dumnezeu poate crea ordinea în voi, dacă veți crede și conlucra cu El. Dacă nu știți să fiți punctuali, Dumnezeu vă arată cum. Sunteți surmenați și slăbiți? Priviți la puterea Sa. Sunteți dezorganizați? Rugați-L să vă învețe ordinea și modalități de organizare. Nu vă vin idei în ceea ce privește schimbările pe care trebuie să le faceți? Apelați la Dumnezeu. “Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1:5). Dumnezeu va face așa cum a promis!

A fi organizat are legătură cu egoismul. E nevoie de detronarea eului. E o lucrare care are loc în inimă. Trebuie să renunți la poziția de conducere și să te lași condus de Dumnezeu. Rațiunea trebuie să surclaseze sentimentele și vechile mele obiceiuri.

După ce v-ați stabilit programul-schelet și acesta funcționează bine, puteți începe să construiți pe el. Acest proces va decurge diferit, de la persoană la persoană. Unii pot face mai mulți pași odată, în timp ce alții doar câte unul. Important e să reușiți. Vreau să vă scutesc de descurajarea care vă cuprinde atunci când încercați prea mult dintr-o dată. Unii au încercat să introducă foarte multe schimbări în același timp – ca și când ar fi încercat să mănânce un elefant la o singură masă.

Umplerea scheletului este o etapă în care toate articulațiile și tendoanele, care țin laolaltă clipele vieții, își ocupă locul potrivit pe programul-schelet. Trebuie să plănuieți cu atenție, pe hârtie, fiecare lucru ce trebuie făcut în fiecare zi. Faceți o listă. Apoi analizați-o, asigurându-vă că nimic n-a fost trecut cu vederea. E foarte frustrant să faci toată această muncă de planuire și să descoperi la sfârșit că ai omis ceva, fiind astfel obligat să o iei de la capăt. Vechea lege a tâmplarului – măsoară de două ori și taie o dată – se aplică foarte bine aici.

După ce sunteți siguri de nevoile existente, luați programul-schelet și găsiți un timp potrivit pentru fiecare lucru. Asigurați-vă că fiecare două mâini au ceva de făcut, indiferent cât sunt de mici. Chiar și cei mai mici pot avea parte de bucuria ajutorului oferit celorlalți. E plăcută muncă în echipă, așa că împărtășiți toate activitățile. Mama nu trebuie să fie sclavă. Le faceți rău copiilor atunci când voi doar munciți, iar ei doar se joacă. De asemenea, îi face să fie foarte egoiști. Trebuie să muncim împreună,

într-un spirit plin de iubire. Vrem ca cei mici să îndrăgească timpul petrecut cu noi, lucrând împreună cot la cot.

Programul meu detaliat de *dimineață*, de pe vremea aceea, arăta cam așa:

5:30 – mama se trezește: igiena personală, aprinderea sobei pentru gătit

6:00 – rugăciunea mamei și timpul de studiu
băieții se trezesc: igiena personală

6:30 – mama supraveghează timpul personal de închinare al băieților

7:30 – mama sau copilul desemnat: pregătirea mesei
băieții: treburile în casă – măturat, aruncat gunoiul, sortarea rufelor, facerea paturilor

8:00 – altarul familial

8:30 – micul dejun

9:30 – cu toții: curățenie în bucătărie și alte treburile

10:00 – materie de școală

11:00 – materie de școală

12:00 – cincisprezece minute pauză: rugăciune și o povestire

12:15 – băieții: muncă fizică pentru casă, în grădină sau în curte
părinții: momentul balansoarului

Iată ce făceam eu în aceste perioade de timp, unele secrete învățându-le pe parcurs.

5:30 – 7:30 Aprinderea focului în soba cu lemne era un lucru esențial în casa noastră. Toată noaptea nu aveam nici un foc și nici un pic de căldură și, deși butucii aprinși de seara emanau ceva căldură, dimineața în casă erau cam 15 ° C și cu toții tânjeam după căldura sobei noastre cu lemne. Responsabilitățile importante, cum e aceasta, trebuie să-și găsească locul în programul zilnic. Dacă nu, vor ajunge să ia din timpul alocat altor domenii.

Programul meu era influențat de faptul că aveam o singură baie. Jim și cu mine ne trezeam și mergeam la baie, după care mergeau băieții. Am alocat cincisprezece minute de persoană și, în cazul nostru, a funcționat foarte bine această metodă. A fost o adevărată provocare să-i învăț pe băieți să înalțe o rugăciune, fiecare în colțul lui separat, și apoi să studieze

Biblia după cum doreau ei, la masa din bucătărie. Acest lucru a pus bazele unor obiceiuri sănătoase.

7:30 – 8:00 În primii ani, mă ajutau și băieții la pregătirea mesei de dimineață, dar în principal aceasta cădea în sarcina mea. Toate celelalte activități gospodărești le-am împărțit între noi patru. Andrew trebuia să golească toate coșurile de gunoi, să măture pe veranda din față și din spate și să facă ordine și curățenie în baie. Matthew făcea paturile, dădea cu aspiratorul, sorta rufe murdare și dădea drumul la mașina de spălat.

Toate aceste treburi erau făcute zilnic, pentru a deveni obiceiuri. Nu era nevoie de măturat verandele în fiecare zi și nici de aspirat covoarele, dar băieții aveau nevoie să-și formeze obiceiuri. Mai târziu, când aceste obiceiuri s-au imprimat bine și băieții au început să gândească mai matur, aceste treburi erau făcute doar atunci când era necesar.

Fiecare își îndeplinea responsabilitățile timp de o lună. Apoi ne schimbam listele de sarcini între noi, până când am ajuns să nu mai folosim liste scrise, deoarece le știam pe de rost. Când totul a început să fie o rutină, uneori unul dintre noi îndeplinea sarcina altcuiva, doar pentru a-i face acestuia o surpriză sau un dar din dragoste. Odată fixate obiceiurile, totul merge cu precizia unui ceas. Am avut musafiri care au spus că lucrurile importante par să fie făcute automat la noi în casă. Chiar m-au întrebat: “Sally, care e secretul tău?” Secretul este programul respectat cu strictețe, pe lângă formarea unor obiceiuri de a sluji și de a desfășura munca în echipă.

8:00 Altarul familial este un moment foarte special al zilei. Faceți-l interesant. Rugăciunile lungi, lecțiile plictisitoare sau doar citirea unor pasaje va face ca interesul și atenția copiilor și a tinerilor să dispară rapid. Am descoperit că cititul pe rând este o metodă bună de a le capta atenția. Celui care a citit i se cere apoi să facă un rezumat. Discuțiile sunt un alt mijloc de a reține și a menține interesul crescut. Încercați!

Programul nostru va oglindi prioritățile pe care ni le-am stabilit. Timpul petrecut cu Dumnezeu e esența programului meu de dimineață. Dacă lucrurile încep să se aglomereze, cine se află la conducere? Dacă Îl ignorăm pe Hristos, vă garantez că Satana Îi va lua locul și va face voia lui, folosind metodele lui. El vrea ca trăsăturile lui de caracter să-și facă loc în caracterul meu. Prioritățile voastre se regăsesc în programul pe care îl aveți?

8:30 Faceți din micul dejun un eveniment social plăcut, împreună cu familia. Puteți continua să discutați câteva lucruri interesante din timpul altarului, analizând subiectul în jurul mesei. Asigurați-vă că discuțiile sunt cât se poate de pozitive. Părinții determină dacă atmosfera din casă e atractivă, asemenea lui Hristos, sau neatractivă. Eu am alocat o oră pentru micul dejun. Aici e o zonă în care e posibilă flexibilitatea. Dacă sună telefonul și trebuie să rezolv ceva, am timp suficient, astfel încât să nu mă simt grăbită. Dacă apare un conflict cu unul dintre copii, am timp să mă ocup de situație, fără vreo presiune externă. Dacă în timpul mesei începem să avem o conversație foarte benefică, avem timp să o terminăm, deoarece acest lucru e întotdeauna binevenit în programul meu. Sau, uneori, începeam școala cu băieții mai repede, astfel încât să aibă timp personal pentru mai târziu. Le plăcea foarte mult acest lucru și am descoperit că în felul acesta băieții mei exersau autodisciplina.

9:30 Făcutul curățeniei ar trebui să fie o activitate plăcută pentru întreaga familie. Puteți cânta, puteți vorbi lucruri interesante sau pur și simplu puteți discuta o chestiune pe care să vă concentrați întreaga zi. Vă puteți lua la întrecere, făcând munca plăcută și, dacă veți diversifica puțin activitățile, veți descoperi și mai multă bucurie. La noi în familie, unul dintre băieți ștergea masa, pune la loc mâncarea rămasă, mătura în bucătărie și aspira în sufragerie, dacă era necesar. Celălalt, spăla, ștergea și pune vasele la loc. Cât timp ei făceau aceste lucruri, mașina termina și ea de spălat rufe, iar cine era liber ajuta la întins și la împachetat, iar călcatul era lăsat pe mai târziu. În acest moment al zilei, totul era curat și aranjat, iar casa era perfect prezentabilă.

10:00 Pentru noi, începeau orele de școală. Am repartizat o oră pentru fiecare materie și începeam cu cea mai grea. La începutul zilei, băieții au foarte multă energie, așadar e cel mai bun moment pentru a studia cea mai grea materie. Pentru băieții mei, aceasta era limba engleză. Dacă se concentrau și dacă făceau exercițiile bine și eficient, în timpul care le mai rămânea, puteau merge cu bicicletele, puteau face o plimbare sau puteau citi o carte la alegere. Din nou, am descoperit că această posibilitate de autoguvernare era un lucru bun. Se recompensau pe ei înșiși. Dacă voiau, în timpul liber care le rămânea puteau alege să facă o lecție suplimentară la aceeași materie și să fie înainte, astfel încât să poată avea liber într-o

altă zi, cu cine știe ce ocazie specială.

După ce le dădeam diferite indicații la lecții, eu făceam pâine, călcam, scriam scrisori și făceam alte lucruri. Când își terminau exercițiile, le verificam atent și le dădeam înapoi pentru a se corecta. Așadar, în decursul unei ore, lecția era predată, exercițiile erau făcute și apoi corectate. Deci, nu exista temă pentru acasă.

11:00 O altă materie, studiată în același fel.

12:00 După mai mulți ani, am introdus o pauză de un sfert de oră în programul de școală. Ne doream cu toții să înălțăm o rugăciune și să citim o povestire, ca să menținem legătura cu Dumnezeu. Noi, oamenii, avem tendința de a cutreiera aiurea cu mintea. Nu am crezut că vom avea timp pentru această pauză, dar am descoperit că era binevenită, iar programul nostru nu părea a fi deranjat. Lăsa-ți-L pe Dumnezeu să vă conducă în schimbările pe care le faceți în programul vostru. El vrea să fie Directorul școlii noastre, iar noi profesorii suplinitori – nu numai la școala pe care o facem acasă, ci și pentru toți părinții care vor să imprime caracterul lui Hristos în copiii lor. Avem nevoie de o putere din afara noastră, care să ne conducă.

12:15 Am descoperit că, pentru băieții mei, era binevenit un echilibru între activitatea intelectuală și munca fizică, ducând la dispariția multor probleme care apăreau dacă îi oboseam doar cu lecții pentru școală. Mintea obosește, dar puțină muncă fizică în interiorul sau în afara casei face minuni asupra stării de spirit și a deprinderilor practice. Darea zăpezii la o parte, iarna; săpat, primăvara; tuns gazonul, grădinărit sau muncă în solar, vara, sau orice altă treabă în jurul casei grantau o arie largă de posibilități pentru menținerea acestui echilibru.

În timp ce băieții munceau, eu și Jim ne legănam în balansoar – un timp special pentru soț și soție, de a se bucura împreună și a menține legăturile strânse.

Programul pe care vi-l stabiliți nu va fi perfect peste noapte. Veți descoperi că circumstanțele vă vor controla viața și că trebuie să faceți, cu rugăciune, anumite schimbări. Acestea cer efort, planificare și un plan de punere în practică. Nu intrați în panică, dacă programul vostru are nevoie de câteva trucuri, ca să fie cât mai bun posibil. Fiecare ajustare vă aduce cu un pas mai aproape de idealul dorit. Slăviți-L pe Dumnezeu că vă mișcați în direcția bună, decizie după decizie, schimbare după

schimbare, sub îndrumarea lui Dumnezeu. El are răspuns pentru fiecare dilemă sau nedumerire. El are o metodă de ieșire din orice încurcătură. Încredeți-vă în El pentru toate soluțiile.

Încercați să nu deveniți rigizi. Un copac care nu se îndoaie e rupt de vânt. Același lucru se întâmplă și cu un program prea rigid, atunci când se confruntă cu furtuna încăpățănării copilului. E nevoie de timp pentru a rezolva asemenea probleme. Aduceți-vă aminte că programul e unealta voastră, nu stăpânul vostru.

Programele-schelet asigură stabilitate și consistență îmbunătățirilor făcute pe parcurs. Mușchii și tendoanele ne oferă mai multă mobilitate, agilitate și grație atunci când suntem nevoiți să facem mișcări complicate. Având un program-schelet, putem opera schimbări complexe, în ceea ce privește întreținerea casei, dezvoltarea caracterului, umblarea cu Dumnezeu sau orice alt obiectiv. Acum haideți să analizăm programul meu detaliat de după-amiază.

13:00 – materie de școală

14:00 – materie de școală

14:30 – mama sau copilul desemnat: pregătirea mesei

15:00 – masa de seară

16:00 – curățenie în bucătărie

17:00 – timp personal, dacă toate exercițiile pentru școală sunt gata

18:30 – activități recreative cu familia

19:30 – timp personal

20:00 – altarul familial

20:30 – ora de culcare

13:00 După pauza de prânz, continuam programul de dimineață, urmând același tipar. Eu îmi continuam treburile, în timp ce le dădeam băieților indicații și teste. Am descoperit că pot face tot felul de lucruri, chiar să calc sau să fac pâine, în timpul orelor de școală. Dacă o anumită materie nu necesita o oră întreagă, băieții puteau termina vreo temă rămasă de dimineață sau puteau lua o pauză afară. Nu uitați că programul meu e o schemă a ceea ce făceam noi. Voi trebuie să faceți așa cum e cel mai bine pentru familia voastră, nu doar să copiați programul nostru.

14:00 O altă materie de școală. Încercările și complicațiile vieții fac parte din școala lui Hristos, pentru a ne învăța să nu murmurăm sau să ne plângem. Când matematica sau vreo altă materie pare să nu meargă prea bine, trebuie să le spunem copiilor noștri despre Dumnezeu nostru puternic și personal, care îi poate ajuta. Aceasta este cea mai importantă lecție pe care le-o putem da.

14:30 Cât timp eu începeam și terminam pregătirea mesei, băieții continuau cu lecțiile. După ce și le terminau, de cele mai multe ori mă ajutau să facem salata sau desertul pentru masa de seară.

Întotdeauna plănuiam foarte bine mesele pe care urma să le servim. După ce băieții au mai crescut și au preluat ei responsabilitatea pregătirii mesei, ne asiguram că, obiceiul de a face planuri și lista de cumpărături este inclus în educația lor. Când aveau zece și, respectiv, doisprezece ani, ei au preluat întreaga responsabilitate a pregătirii mesei, fiecare fiind de rând o dată la trei zile. Era minunat! Acest lucru îi ajuta să fie buni organizatori, să fie expeditivi și punctuali – exact deprinderile de care au avut nevoie în viața profesională de mai târziu. Timpul liber, pe care astfel îl dobândeam, l-am petrecut alături de Dumnezeu, lucru care a ajutat enorm stării mele de spirit, diminuând și mai mult frustrările pe care le mai aveam. De asemenea, aveam mai mult timp pentru Jim, lucru pe care l-a apreciat foarte mult, și mai mult timp pentru a mă juca cu băieții.

15:00 Aceasta era ora noastră de cină. Aveam conversații plăcute și a devenit un moment foarte îndrăgit de toată familia. Râdeam și ne interesam de ce gândeau și făceau ceilalți. Când eu sau Jim vedeam tristețe pe fața unuia dintre băieți, scoteam problema la suprafață și găseam soluții. Am încercat, deși nu întotdeauna am reușit, ca fiecare membru al familiei să țină legătura cu Isus pe tot parcursul zilei, deoarece orice familie e mai echilibrată și mai reușită, dacă fiecare membru Îl urmează pe Hristos.

16:00 Curățenia în bucătărie se desfășura la fel ca înainte. La cererea băieților, unul dintre ei spăla vasele dimineța și curăța masa la prânz, iar celălalt invers. Cel care le spăla dimineța, le spăla pentru întreaga săptămână. Uneori, după anumite mese, se adunau mai multe vase, iar băieții considerau acest schimb echitabil. În fiecare familie vor mai apărea discuții. Încercați să le rezolvați acolo unde se poate.

17:00 După ce curățenia era gata, iar casa era în ordine, urma timpul personal. Băieții erau întotdeauna implicați într-un proiect deosebit, fie construirea unei căsuțe pentru păsări, fie o cursă cu obstacole cu bicicletele, fie o plimbare în pădure printr-un loc necunoscut sau chiar gimnastică pe buturugi. Uneori se bucurau pur și simplu să facă sporturi simple, de exemplu schi, drumeții sau explorarea diferitelor locuri. Bucuria eficienței, a lucrului bine făcut și însușirea unor deprinderi era propria lor satisfacție și recompensă.

Dacă lecțiile nu erau terminate, dacă îndatoririle nu erau încheiate la timpul stabilit sau dacă erau necesare anumite măsuri pentru un comportament neadecvat, băieții puteau pierde timpul personal, pentru a repara ce nu era bine făcut sau a îndrepta ce trebuia îndreptat. Pierderea timpului personal era o consecință normală a lipsei de cooperare atunci când ar fi trebuit. Cu Hristos în această ecuație, reforma funcționa de minune.

18:30 Dacă se desfășoară în mod adecvat și alături de Isus, activitățile recreative cu familia sunt bucuria fiecărui copil, tânăr sau bătrân. În inima fiecărui copil există dorința de a fi iubit și apreciat de părinții lui. Activitățile plăcute, făcute cu regularitate, vor cuceri inima copiilor voștri și vă vor lega unii de alții, asta în cazul în care nu sunteți prea critici, negativiști sau cicălitori.

Noi aveam doi băieți activi din punct de vedere fizic, așa că făceam activități fizice. Poate că familia voastră e altfel. Puteți recurge la alte soluții, care să se potrivească cu personalitatea, cadrul și gusturile pe care le aveți. Fiți creativi. Încercați lucruri diferite pentru a vedea ce se potrivește mai bine familiei voastre. Dumnezeu este Conducătorul Suprem. Urmați-L pe El!

19:30 Acesta era momentul nostru de relaxare. Uneori citeam. Deseori era momentul în care eu făceam o baie fierbinte, în timp ce Jim îi supraveghea pe băieți, le citea sau se juca cu ei. Doamnelor, dacă aveți soți care vă ajută și vă susțin, mulțumiți-I lui Dumnezeu! Spuneți-i soțului cât de mult apreciați acest lucru și repetați-i cât mai des!

20:00 Din nou, altarul familial. Aceleași tipuri de activități ca la altarul de dimineață. Chiar și cei mici pot lua parte la citit. Părintele citește o frază sau o propoziție, iar cei mici o repetă. În acest fel, ei “citesc”

versetul sau paragraful asemenea oamenilor mari. Chiar și micuții noștri pot face din Cuvântul lui Dumnezeu un lucru practic. Ei sunt foarte deschiși și sinceri. Veți fi încântați să vedeți ce gândesc în mintea lor. Întotdeauna îi îmbrățișam pe băieți, și noi între noi, după altar. A devenit o tradiție pentru noi, care a rezistat până în ziua de azi.

20:30 Ora de culcare poate fi un lucru plăcut. Încă un drum la baie, după care eram toți în pat. Era o plăcere momentul în care îi înveleam pe băieți. Când mergeam să-i sărut pe obraz, întotdeauna chicoteau sau încercau să se ascundă. Uneori, rosteam o rugăciune specială la marginea patului lor. Mi-aș dori să fi făcut acest lucru de mai multe ori atunci când au fost mici sau chiar mai măricei. Natura deosebită a conversațiilor pe marginea patului sau a discuțiilor târzii în noapte purtate cu băieții m-au făcut să cred că niciodată nu suntem prea mari pentru a fi înveliți de altcineva. Am vorbit cu fete de paisprezece ani care încă își doresc foarte mult să fie învelite și sărutate de noapte bună. Fiți receptivi la îndrumările lui Dumnezeu în ceea ce privește nevoile copiilor voștri. Oferiți-le timp, siguranță și pe voi înșivă!

Așadar, prioritățile voastre sunt ogindite în programul pe care îl aveți? Ați inclus toate lucrurile importante? Primește Dumnezeu cele mai bune ore? Ce loc ocupă partenerul de viață sau copiii în programul vostru? Au prioritate lucrurile care merită? După ce totul a fost spus și făcut, singurul lucru de pe acest pământ care îți aduce o reală satisfacție este umblarea cu Dumnezeu. Nu există bucurie mai mare decât atunci când ți-ai luat timp să vorbești și să umbli alături de El, când copiii au fost învățați să I se adreseze Lui și când se produc schimbări în inima, în atitudinea și în caracterul lor. Când totul e în regulă între tine și Dumnezeu, între tine și copiii tăi, vei avea pace, chiar dacă cerul va cădea peste tine. Dumnezeu trebuie să devină prioritatea noastră, iar programul nostru ar trebui să reflecte acest lucru.

CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU PĂRINȚII SINGURI

Ideea de a vă organiza timpul poate părea o sarcină în plus în programul vostru deja încărcat. Dar făcând o astfel de investiție nu aveți decât de câștigat! Nimeni nu e mai presat de timp decât e un părinte singur și nimeni nu se bucură mai mult de ajutorul dat de copii în mod regulat și perseverent.

Schimbările sunt grele, dar aduceți-vă aminte că așa cum mlădița se leagă de butucul viței, tot așa noi suntem legați de Dumnezeu, fibră cu fibră, decizie după decizie, până când suntem ai Lui în întregime. Hristos dorește să devină centrul vieții noastre, oferindu-ne statutul de fii și fiice ale Sale. Ce bucurie ne așteaptă!

Capitolul 10

GÂNDURI, SENTIMENTE, EMOȚII

*“Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.”
(2 Corinteni 5:10)*

Nori negri și amenințători atârnav deasupra capului nostru, ogindindu-și violența în apele învolburate ale râului Flathead, la North Fork. Sălbăticia părea să devină și mai rece, pe măsură ce ne apropiam de Șoseaua North Fork, cu cei optzeci de kilometri de drum cu nisip și pietriș, ce constituia singurul acces la casa noastră din sălbăticie. Vechea noastră mașină se hurducăia în timp ce încercam să ne facem drum printre nenumăratele gropi și șanțuri. Chiar și în cele mai bune condiții, drumul era prost, iar acum numai condiții bune nu erau. Drumul înghețase și se dezghețase de mai multe ori, formându-se șanțuri care destabilizau mașina, în timp ce ne chinuiam să ne facem loc printre acele șanțuri formate.

Ne îndrăgostisem de sălbăticie. Dar ca orice lucru pe care ți-l dorești foarte mult, și viața în sălbăticie avea prețul ei, dar noi supraviețuiam cel puțin la fel de bine ca în Wisconsin. Bugetul pentru articole de lux, de exemplu pentru cauciucuri noi, era inexistent. Jim se afla la volanul mașinii noastre cu cauciucuri uzate, întorcându-ne cu toții din oraș. Din cauza gheții de pe drum și a cauciucurilor vechi, mașina aluneca dintr-o parte în alta a drumului, ori de câte ori viram într-o curbă. Pe geamul din partea mea, vedeam râul North Fork, frumos și sălbatic, aflat pe fundul unei râpe abrupte care, din întâmplare, nu avea nici un grilaj de protecție. Ne aflam mult deasupra râului, iar când mașina aluneca spre marginea văii,

începeam să-mi văd înaintea ochilor întreaga viață. Nu a trecut mult și gândurile de genul: “Ce-ar fi dacă...” au început să mă bântuie. “Doamne, să-i spun lui Jim că are viteză prea mare?” am întrebat, în timp ce panica îmi invada rapid inima.

“Nu Sally, se descurcă foarte bine. Poate că tu nu ai conduce cu această viteză, dar pentru el e bine. Șoferii diferă unii de alții.”

Am acceptat fără tragere de inimă răspunsul Domnului și am încercat să mă gândesc la altceva. Pe la jumătatea drumului spre casă, deja aveam nervii întinși la maxim. Renunțasem să mai număr de câte ori am fost dusă aproape de marginea drumului, văzând râul mai de aproape decât aș fi putut îndura. “Doamne, ce s-ar întâmpla dacă mașina asta ar cădea dincolo de mal? Probabil că mi-aș rupe toate oasele. O să mă doară groaznic de tare, nu-i așa? Jim conduce prea repede pentru mine. Nu mă simt bine, trebuie să spun ceva!”

“Doar pentru că tu nu te simți bine, înseamnă că Jim greșește?”

“Nu. E adevărat, poate menține controlul mașinii. Nu a avut niciodată nici un accident. E un șofer bun. Mai bun decât minte. Am încredere în el.”

Și exact în acel moment, Jim a mai făcut un viraj, obligându-mă să văd din nou râul mai de aproape. Instinctiv, am întrebat: “Jim, te simți bine?” Dar ceea ce întrebasem, mai degrabă, era: “Jim, reușești să ții mașina asta sub control?”

“Da, dragă, sunt bine”, a răspuns el calm, aparent nedându-și seama de începutul meu de panică.

“Doamne, pot să-i spun să o lase mai încet?” am întrebat nerăbdătoare. “Știu că trebuie să-mi filtrez gândurile prin Tine înainte să vorbesc. Dar simt nevoia urgentă de a-i spune ceva. Mai mult ca sigur că nu aș simți o nevoie atât de mare, dacă nu aș avea dreptate.”

“Nu, Sally, nu trebuie să o lase mai încet.”

“Doamne, atunci ce să fac cu toată nervozitatea asta a mea? Mă scoate din minți. Mi-e teribil de frică. Și oricât aș încerca, nu pot să mă controlez.”

Era vocea firii mele, care mă obliga să fiu neliniștită, să dau vina pe Jim pentru ceea ce simțeam și să fiu irascibilă. Vocea Duhului încerca să mă încurajeze, spunându-mi că totul era bine, dar gândurile și sentimentele

mele negative mă forțau să ascult de ele, nu de Dumnezeu. A mă lăsa condusă însemna a-L lăsa pe Dumnezeu să ocupe tronul inimii mele – adică gândurile și sentimentele.

Problema era la Jim și la modul în care conducea? Sau la mine și la nevoia mea ca Hristos să mă elibereze de trăirile și gândurile mele negative? Faptul de a-l ruga pe Jim să încetinească, până m-aș fi simțit eu în siguranță nu era nici problema, nici soluția. Problema era: “Ce vrea Dumnezeu să fac *eu* în acest moment?” și nu “Ce-ar fi dacă soțul meu ar...” sau “Ce bine ar fi fost dacă am fi avut casa mai...” În această situație și în toate, de altfel, problema e: “Care sunt neajunsurile mele, pe care Dumnezeu vrea să le îndrepte, pentru a-mi oferi pace, prin El?” Noi nu vom avea niciodată pace dacă încercăm să controlăm situația în care ne aflăm sau pe cei din jurul nostru, astfel încât să fim noi mulțumiți.

Dumnezeu a început să-mi îndrume pașii, continuând să mă convingă: *“Știi foarte bine că nouăzeci la sută din lucrurile pentru care te îngrijorezi, nu se întâmplă niciodată.”*

“Da, e adevărat. Dar asta nu schimbă cu nimic sentimentele mele. Ce să mă fac?”

“Trebuie să începi prin a te relaxa și a-Mi da mie aceste trăiri.”

“Să mă relaxez... M-aș relaxa, dacă nu aș lua parte la cursa asta pe muchie de cuțit. Să mă relaxez? Păi, da, e adevărat, am umerii puțin încordați.” Am mișcat puțin din umeri. Dar chiar atunci a mai apărut o curbă și m-am încordat din nou, prinzându-mă cu putere de mânerul ușii și pregătindu-mă să sar peste mal!

“Te ajută la ceva grijile și temerile pe care le ai?” m-a întrebat Dumnezeu. *“Vrei să continui cu ele? Așa cum ai cedat în fața acestor temeri și gânduri nepotrivite, dacă vrei poți nutri și sentimente și gânduri sănătoase.”* (Vezi Romani 6:19)

“Vrei să nu mai fiu neliniștită și să nu-mi mai fac griji cu privire la ce o să se întâmple? Eu știu că Tu poți face orice, dar acum mi se pare totul atât de puțin credibil! Gândurile și sentimentele negative sunt cu mult mai sonore decât vocea Ta! Știu că e mai bine ca, în caz de accident, să ai corpul mai relaxat, fiindcă te rănești mai puțin. În plus, nici nu-mi place această nervozitate. Cred că ar fi numai normal să încetez cu grijile și să mă liniștesc. Doamne, ia Tu gândurile și sentimentele mele negative.

Du-le departe! Creează în mine o inimă nouă, Doamne, și înnoiește atitudinea mea. La ce să mă gândesc, în schimb?”

“Încearcă să ai gânduri pline de curaj”, m-a îndemnat Domnul.

Și am început să cânt în gând: “Cred și-L ascult, și-L iubesc tot mai mult. Lângă El este pace, da, eu cred și-L ascult.” M-am oprit un moment și apoi am continuat, încercând să înțeleg exact ce se petrecea. “Biblia spune că Tu ești Domnul a tot ce există și nimic nu e prea greu pentru Tine. Spune, de asemenea, că dragostea adevărată alungă frica.” Doar repetarea acestor făgăduințe cunoscute din Scriptură părea să aibă un efect de calmare asupra mea. Mâinile încă îmi erau încheștate de ușa mașinii, dar Domnul avea un plan și în această direcție.

“De ce te ții așa de strâns de ușă?” a întrebat Domnul cu blândete.

“O, vrei să renunț și la asta?” Desigur că eu nu voiam să renunț. “Faptul că mă țin strâns de ușă nu mă va ajuta cu nimic în caz de accident, dar dacă mă țin strâns de Isus, mă va ajuta cu siguranță”, mi-am zis eu în gând. “E greu să acționezi împotriva acestor sentimente și gânduri.” Într-un sfârșit, am dat drumul mânerului ușii și m-am lăsat pe spătarul scaunului, cu mâinile încrucișate la piept, imaginându-mi că mă țin strâns de Isus. Dar tocmai atunci am ajuns din nou la o curbă, iar eu m-am prins, din instinct, de ușă.

“Nu-i nimic, Sally”, mi-a spus Domnul, prompt. Și din nou, a trebuit să iau decizia de a da drumul mânerului, reluându-mi poziția de dinainte.

Încetul cu încetul, pe măsură ce continuam să mă supun la fiecare curbă, trăirile mele au început să se mai domolească. Când am ajuns acasă, deja dispăruseră. Dar acesta nu a fost un război câștigat într-o singură bătălie. Dumnezeu mi-a dat ocazia să exerseze de fiecare dată când mergeam în oraș. Însă pe măsură ce luam în mod repetat acele decizii, frica devenea tot mai mică, iar încrederea mea în Isus tot mai mare. Acest proces începe întotdeauna în gânduri. Dacă îmi îngăduiam să am gânduri de genul: “Ce-ar fi dacă...”, îmi era foarte greu după aceea. Dacă mă hotăram pe moment să mă încred și să nu mă tem, era mai ușor. Procesul luării deciziilor și al cooperării cu Dumnezeu mi-a redat libertatea. Curând, în inima mea nu mai erau nici temeri și nici panică. În plus, nici nu am făcut accident cât am avut acele cauciucuri uzate. Slavă Cerului!

Ați văzut cum Dumnezeu mi-a coordonat rațiunea pentru a mă elibera? Pe atunci, nu puteam vedea dincolo de criza emoțiilor contradictorii și nici nu puteam explica ce făcea Dumnezeu. Totuși, reflectând la cele întâmplate, am început să înțeleg că Dumnezeu nu mă putea elibera până când eu nu cooperam cu El în gândurile mele. Cu toate acestea, nu m-a forțat niciodată să fac așa cum dorea El. Doar dacă îi dădeam permisiunea să lucreze în mine, El putea să îmi înnoiască sentimentele, astfel încât să fie în armonie cu gândurile și cu voința Sa. La acest lucru se referă Biblia atunci când spune că “noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:5).

Dumnezeu dorește inimile noastre, care, în esență, reprezintă gândurile și sentimentele noastre. El e cel mai interesat să dezvolte caracterul Său în noi. Caracterele noastre reprezintă gândurile și sentimentele noastre combinate. Acestea determină emoțiile, înclinațiile, reacțiile, obiceiurile, dorințele și pasiunile. Așadar, atunci când Dumnezeu deține controlul asupra gândurilor și sentimentelor, El ne controlează în întregime. Iată de ce lupta cu păcatul este lupta minții. De aceea textul din Filipeni 2:5, “Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”, este un text ce definește caracterul unui creștin. Lupta dintre bine și rău este lupta care determină ce gânduri și sentimente alegem să ne guverneze. Numai prin puterea care se găsește în Hristos, noi putem să-L slujim pe Dumnezeu și binele, în interiorul nostru.

Ce-ar fi fost dacă nu aș fi cooperat cu Dumnezeu și nu aș fi ales să cultiv gânduri pozitive? Aș fi fost legată și mai strâns între corzile sclaviei fricilor mele. Când mă las forțată și condusă de neliniște, pot *susține* că Îi aparțin lui Dumnezeu, dar Îi aparțin într-adevăr? Mă pot preface, dar aceasta nu schimbă cu nimic situația mea reală. Sunt încă un sclav al temerilor mele – și al lui Satana. Același lucru e valabil și în dreptul altor emoții și sentimente distructive – iritare, invidie, gelozie, ură sau un spirit tăios care atacă pe neașteptate. S-ar putea ca pentru un timp, pe unii să-i puteți păcăli, dar pe termen lung, noi suntem singurii păcăliți. Credem că suntem niște creștini iubitori, totuși, dacă reacționăm aspru față de cei din jur, dacă avem un spirit agresiv sau încercăm să-i dominăm pe alții, nu suntem deloc ai lui Hristos. Faptele noastre spun mai multe despre domnul

căruia îi slujim, decât o spun cuvintele noastre. “Copilul lasă să se vadă încă din faptele lui dacă purtarea lui va fi curată și fără prihană” (Proverbe 20:11).

Nu trebuie să ascultăm de îndemnul pervers al naturii noastre umane. Poftele, sentimentele și dorințele nu sunt ceva rău în sine. Totuși, pot intra în contradicție cu voia lui Dumnezeu. Și când reprezintă opusul voinței lui Dumnezeu, trebuie I le dăm Lui, pentru a ni le schimba.

Orice lucru din noi care nu e în armonie cu voia lui Dumnezeu trebuie dus înaintea Lui și supus Lui. Iar în locul acelor lucruri rele, trebuie să facem ceea ce ne îndeamnă Dumnezeu să facem. Deseori, El ne cere să cultivăm gânduri și fapte care reprezintă opusul acelor pe care vrea să le îndepărteze din viețile noastre. Vrea să înlocuiască tristețea cu fericirea, și ura cu iubirea.

Dumnezeu transmite permanent mesaje copiilor Săi, iar noi ridicăm bariere, refuzând acele gânduri pe care El le trimite în mintea noastră. Le respingem fără ca mai întâi să le analizăm și să vedem dacă nu cumva vin chiar de la Dumnezeu. De ce? Poate pentru că par ridicole. Sau poate pentru că vrem să amânăm luarea unei decizii. Sau poate pentru că nu vrem să ne autoanalizăm.

Deseori, ne simțim atât de nedemni și nepotriviti, încât nu credem că Dumnezeu ne poate vorbi *nouă*! Acest lucru perturbă extrem de mult procesul de comunicare între noi și Dumnezeu. Dacă vom crede că El nu ne va ajuta, vom deveni într-adevăr neajutorați, deoarece fără Dumnezeu, suntem incapabili să facem schimbări de durată. Satana a studiat mintea umană și știe că cea mai bună cale de a ne ține departe de Dumnezeu e inducerea unor gânduri mincinoase în mințile noastre, mai ales gânduri care își au originea în temeri și îndoieli. Aceste gânduri ne împing spre obiceiuri și atitudini nepotrivite, care la rândul lor ne determină să facem lucruri rele, generând astfel în noi vinovăția. Dacă și voi sunteți ca mine, sentimentul de vinovăție vă duce *departe* de Dumnezeu, nu *aproape* de Dumnezeu. Satana râde de starea în care suntem, știind că în această stare de slăbiciune ne va fi din ce în ce mai greu să ne exercităm credința, fiindu-ne aproape imposibil să credem că Dumnezeu ne iubește și ne acceptă, în ciuda greșelilor noastre. Iată deci cum ne ține captivi Satana.

Dar există o cale de scăpare din capcana gândirii negativiste. Vestea bună e că puteam beneficia de libertate chiar astăzi – însă cu condiția de a alege să-L credem pe cuvânt pe Dumnezeu. El a pus în fiecare om prețioasa capacitate de a alege, iar Satana nu vă poate priva de acest drept. Vă poate intimida, vă poate stârni sentimentele și emoțiile înrădăcinate, dar nu vă poate obliga să credeți minciunile lui! Depinde de noi dacă ne vom exercita voința pentru a cocheta cu aceste gânduri. Când Îl credem pe Dumnezeu pe cuvânt, în loc să credem gândurile mincinoase ale lui Satana, vom câștiga lupta!

Decizia trebuie luată în mintea noastră. Putem alege să ne supunem lui Dumnezeu și voinței Sale, crezând că soluția Sa e bună și dreaptă. Această alegere trebuie să aibă loc înainte ca faptele noastre să se poată schimba, într-un fel sau altul. Dumnezeu dorește arzător să ne elibereze, dar până când nu ne vom supune Lui și nu-I vom ceda controlul, nu poate face nimic.

Următorul pas e să facem orice ne-ar cere Dumnezeu, indiferent de cât de simplu sau de ne semnificativ pare în viziunea noastră. Dacă facem acest lucru, iubirea eliberatoare ne va cuprinde obiceiurile, înclinațiile și emoțiile, pentru a le transforma. Haideți să vedem cum funcționează, practic, acest principiu.

Îmi plac la nebunie biscuiții! M-am născut cu o dorință enormă după dulciuri. Nu aș putea niciodată să mănânc doar un singur biscuit. Dar am devenit creștină și am învățat să ascult de Dumnezeu. Într-o zi spălam vasele și ronțăiam biscuiți. L-am terminat pe primul și m-am întins automat după al doilea și apoi după un al treilea. Dar Dumnezeu a pătruns în gândurile mele. *“Sally, nu trebuie să mănânci mai mult de doi biscuiți. Ajunge!”*

“Ce contează unul în plus? Sunt chiar mici” am răspuns eu. Apoi m-am oprit. “Doamne, Tu ești cel care îmi vorbește? Te-am rugat să mă ajuți să nu mănânc mai mult decât e necesar.”

“Da, Sally, sunt aici cu tine, pentru a te ajuta să învingi această tendință, dacă vrei. În Mine, poți alege să spui ‘nu’ altor biscuiți. Ai mâncat deja suficienți.”

Fiecare fibră a ființei mele se împotriva acestei idei și totuși, știam că trebuie să iau o decizie. Mintea îmi pendula între cele două posibilități:.

“Vreau un biscuit. Vreau să-L ascult pe Isus. Dar chiar vreau un alt biscuit!” M-am uitat deja la al treilea biscuit pe care îl aveam în mână. “Dumnezeu are dreptate. Dacă mănânc încă unul, o să mănânc apoi și mai mulți, iar curând o să descopăr că am mâncat jumătate de pachet.” Mi-am adus aminte de ocaziile în care mâncasem atât de mulți, încât îmi era teamă că Jim va găsi pachetul gol pe jumătate și va descoperi ce-am făcut. Așa că mâncam și cealaltă jumătate de pachet, ca să scap de-o grijă și de orice dovezi. Bineînțeles, că mă simțeam teribil de vinovată timp de câteva ore după aceea, ca să nu mai spun de o dispoziție foarte proastă și un stomac absolut nefericit.

“Doamne, nu mai vreau să mănânc alt biscuit”, am spus eu și l-am pus înapoi în cutie pe cel care îl aveam deja în mână. Mi-am imaginat că bătălia s-a sfârșit acolo, dar nici că am putut să mă înșel mai mult.

Vocea ispitorului s-a făcut auzită în mintea mea. “Erau biscuiții tăi preferați. Încă unul n-o să-ți facă cine știe ce rău. Astăzi e rândul tău să tunzi gazonul, așa că o să arzi kaloriile în plus.”

“Nu, m-am decis să nu mai mănânc nici unul!”

“Dar ți-e atât de foame! Nu prea ai mâncat la micul dejun. Nu o să rezisti până la prânz.” Și exact atunci stomacul meu a scos niște sunete în semn de acord total.

“O, nu mai vreau biscuiți! Nu, nu mai vreau nici un biscuit. Vreau să ascult de Isus. Doamne, ajută-mă! Simt că mor de foame. Știu că e ridicol, dar chiar asta simt. Ce să fac?”

“De ce nu te duci să aspiri în sufragerie?” mi-a sugerat Domnul.

“E o idee bună. Covorul nu e nevoie să fie aspirat, dar trebuie să fac ceva ca să-mi scot biscuitul din cap.” Am fugit la debara, am scos aspiratorul și am început să aspir cu mare zel.

După aproximativ cinci minute, Domnul m-a întrebat: *“Ei, acum mai vrei biscuiți?”*

Când vă luptați cu pofta, așa cum m-am luptat eu, aceasta este o întrebare pe care nu trebuie să v-o puneți niciodată, fiindcă răspunsul va fi invariabil: “Bineînțeles că vreau un biscuit. Îmi plac la nebunie. Întotdeauna vreau biscuiți!” Dacă vă veți gândi la ei, îi veți dori și mai mult și, în cele din urmă, cedăți și îi mâncați, indiferent cât de departe i-ați ascuns. Cel puțin eu așa am făcut!

Dar de data aceea am simțit că întrebarea aceasta avea ceva special. “Doamne, ești Tu?” m-am întrebat. Ezitând, mi-am pus întrebarea: “Încă vreau acel biscuit, nu-i așa?”

M-am surprins și eu cu răspunsul pe care l-am dat: “Nu!” Însuși gândul de a mânca un alt biscuit mi s-a părut respingător. “Mi-a trecut pofta de biscuiți!” mi-am zis în gând. “Nu se poate. Sau se poate?” Trebuia să știu sigur, așa că am făcut ceva periculos. M-am imaginat mâncând un biscuit, un minunat și delicios biscuit. Înainte, acest gând m-ar fi dus cu repeziciune către pachetul de biscuiți, cu o forță aproape irezistibilă. Spre uimirea mea, nu am început să salivez. Nici măcar nu mă mai interesa. “Doamne, unde au dispărut poftetele mele? Ce ai făcut? Sunt liberă! E uimitor! Nici măcar nu mai vreau să mănânc biscuiți!” Ce bucurie!

Când îi dăm lui Dumnezeu gândurile și sentimentele noastre, El va aduce toate dorințele noastre sub controlul Său și va câștiga bătălia în locul nostru. E un Dumnezeu minunat, care de-abia așteaptă să ne elibereze de sub dominația păcatului. Nu contează de câte ori am eșuat. Nu contează slăbiciunea noastră. El e destul de puternic pentru toate nevoile noastre.

Când am înțeles cum să cooperăm cu El, putem începe să-i învățăm și pe copii noștri să facă la fel. Ce ocazie minunată de a uni prezența Sa divină cu eforturile noastre umane! Dumnezeu poate – și prin El, putem și noi!

CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU PĂRINȚII SINGURI

Ca părinte singur, s-ar putea să te simți îndreptățit să fii devastat din punct de vedere emoțional. Mulți ca tine mi-au spus: “Nu știi cum e să fii părinte singur!” Poate că așa și este, dar procesul de îndepărtare a simțămintelor dureroase și a tiparelor greșite de gândire e același. Situația în care te găsești s-ar putea să fie teribil de nedreaptă, dar Dumnezeu a pus în inima ta capacitatea de a alege ce tip de viață vei duce și ce nivel de fericire vrei să atingi.

Unul dintre cele mai grele lucruri de făcut este să-i permiți altcuiva – unui fost partener sau chiar propriilor copii – să fie fericit atunci când tu te simți cu totul nefericit. Noi tindem să considerăm că nefericirea noastră e o urmare obligatorie a faptelor altcuiva. “Dacă el nu ar fi făcut cutare lucru sau dacă ea s-ar comporta altfel, eu n-aș fi atât de trist(ă).” Dar, așa cum am învățat eu în cursul aceluia drum spre casă, ceea ce ți se pare nu reprezintă întotdeauna realitatea. Nimeni nu-ți poate lua pacea și fericirea, decât dacă îi permiți. Situația în care te găsești este, fără îndoială, dificilă și, deși nu poți schimba trecutul, *poți* – prin puterea lui Hristos – să schimbi prezentul.

Capitolul 11

BUCURIILE UNEI MAME

“...a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apoc. 1:6)

Cartea vieții noastre e formată din frânturi de timp. Pe măsură ce recitim paginile ei, foarte rar se întâmplă să nu simțim fiori de regret pentru ceea ce am fi putut face, ce ar fi trebuit să spunem sau pentru faptul că o altă metodă, pe care am fi putut să o aplicăm, ar fi dat rezultate mai bune. Ca mamă, cu siguranță că nu am făcut totul perfect. Nici pe departe. Multe lucruri le-aș face altfel, dacă aș mai putea. Totuși, prin harul lui Dumnezeu, am puține regrete. Sub îndrumarea lui Dumnezeu, am primit ceea ce mi-am dorit cel mai mult: o familie ordonată, disciplinată, care să-L aibă în centru pe Hristos. Cu siguranță, pe acest pământ nu există o răsplată mai mare.

Când ne-am mutat din Wisconsin în Montana, ne-am sacrificat cariera și posibilitatea unei prosperități financiare. Am lăsat în urmă toate avantajele vieții la oraș. Dar am știut că va merita orice sacrificiu, dacă vom reuși să facem din Dumnezeu prioritatea numărul unu. Mutarea noastră a fost cu adevărat un pas prin credință. Prietenii noștri credeau că suntem nebuni. Familiile noastre nu ne-au înțeles. Chiar și familia de credincioși ne considera fanatici. Pe atunci, nu le puteam explica exact ce urma să facem – pentru că nici noi nu știam. Eu și Jim am ales să-L urmăm pe Dumnezeu și să lăsăm ca rezultatele să demonstreze dacă aceasta era, sau nu, voia Sa. Existau motive întemeiate, raționale, pentru a nu face ce am făcut noi, dar cei care le-au dat glas nu înțelegeau că eram atât de disperați, încât eram dispuși să riscăm totul, doar pentru a găsi ceea ce căutam.

Într-una dintre plimbările noastre de explorare, în Montana, am descoperit un câmp deschis, imens. Soarele de iulie încălzea iarba. Floricele

adăugau un plus de parfum mirosului plăcut de pin și frumuseții râului glaciari. Matthew și Andrew s-au uitat atent, după care au început să alerge în acest superb decor, care întruchipa libertatea perfectă. Ei erau înconjurați doar de iubirea părinților lor și de grandoarea Munților Stâncoși din depărtare. Eu și Jim ne-am bucurat de minunăția din fața ochilor noștri, savurând modul în care băieții cutreierau în iarba înaltă, în acel câmp deschis, având întipărite pe față zâmbete largi de pură încântare. Era greu să nu crezi că acesta era modul în care am fost făcuți să trăim și că așa ar fi trebuit, de fapt, să trăiască toți oamenii. Ce încântare pentru simțurile noastre! Ce contrast cu viața din oraș! Aici, băieții noștri erau în siguranță!

În această viață nouă, le puteam spune băieților: “Haideți la o plimbare. Tata nu trebuie să meargă la serviciu astăzi.” Puteam spune: “Da, haideți să facem o drumeție pe munte și, când ajungem în vârf, avem timp să înotăm în lac.” “Da, haideți să construim ceva împreună.” “Da, am timp să vă citesc dintr-o carte.” În vechea noastră viață, exista ceva care avea întotdeauna prioritate. În munți, nu aveam serviciu, nu aveam telefoane, nimic nu era mai important decât familia. Cu adevărat, copiii noștri ne doreau numai pe noi. Nu aveau nevoie și nici nu-și doreau prea multe jucării, dacă ne aveau pe noi!

Jim și cu mine eram și noi liberi! Liberi să-L urmărim pe Dumnezeu, așa cum credeam că dorește din partea noastră. Liberi să ne reglăm programul unei zile, liberi să-L punem pe Dumnezeu pe primul plan. Liberi să fim oameni noi. Ne-am îndrăgostit unul de celălalt, și băieții împreună cu noi, așa cum n-am fi reușit niciodată în vechiul nostru stil de viață. Un an întreg l-am tot întrebat pe Jim: “Noi chiar trăim aici sau e un vis din care mă voi trezi în curând?”

Jim a început să se implice în educarea copiilor noștri. Aceasta fusese de mult dorința mea, deoarece știam că nu mă voi putea descurca singură cu ei. El a devenit prietenul lor, învățându-i pe ei cum să se joace, iar pe mine cum să conduc casa ca pe o afacere. Eram în al nouălea cer. La fel și băieții. Și Jim, care probabil că a suportat cel mai greu tranziția, era la fel de încântat, devenind conducătorul familiei noastre nu numai în activitățile gospodărești, dar și în domeniul spiritual. El ne-a condus dându-ne lecții practice și spirituale. Îl admir foarte mult pentru acest lucru, pentru că obiceiurile pe care le-a format băieților noștri nu au dispărut niciodată.

Astăzi, băieții noștri sunt căsătoriți și îi vedem organizând altarele familiale în căminele lor – conducând și încurajând discuțiile așa cum face Jim. Ceea ce le-a arătat el în casa noastră, ei au reprodus în casele lor, fiecare în funcție de personalitatea și de creativitatea de care dispune.

Un asemenea rezultat nu apare la voia întâmplării. E urmarea firească a unei vieți și a unor influențe alese de părinți. Și nici nu a trebuit să așteptăm până la maturizarea lor pentru a vedea cum semințele puse de noi prind rădăcini în inimile lor. La câțiva ani după ce ne-am mutat în munți, băieții se jucau afară, într-o seară de toamnă, stând pe barele transversale de lemn, de la improvizata lor sală de gimnastică. În bucuria lor inocentă, au început să cânte cât puteau ei de tare imnuri creștine și colinde de Crăciun. Apoi au cântat cu mare emoție melodia “Da, știu, Isus mă iubește”, dar nu au cântat-o doar pentru că le era cunoscută, ci pentru că au ajuns să știe din experiență că Isus într-adevăr îi iubea. Eu și Jim am izbucnit în lacrimi. Ceea ce încercam să facem dădea rezultate. Dădea într-adevăr rezultate. Elementul-cheie era dispoziția de a-L lăsa pe Dumnezeu să ne îndrume pașii. Toate alegerile noastre din trecut – unele dintre ele alegeri foarte grele, cerând din partea noastră multă lepădare de sine – ne aduseseră în acel loc dintre munți și ne-au făcut să ne dăm seama că, pentru a avea pace în inimi și o legătură strânsă cu inimile copiilor noștri, nimic nu era prea scump.

Faptul de a face școală cu băieții, acasă, a fost o adevărată provocare pentru mine. Totuși, sub conducerea lui Dumnezeu, nu numai că am reușit să parcurgem cu bine materiile, dar băieții au și excelat. Școala acasă a presupus efort de voință din partea tuturor membrilor familiei, dar când băieții au împlinit zece și respectiv doisprezece ani, toată strădania noastră a început să dea rezultate remarcabile. Ei nu numai că-L cunoșteau pe Dumnezeu, dar au găsit în El un Prieten în caz de nevoie. Au învățat să recunoască vocea lui Dumnezeu vorbind inimii și minții lor. Își puteau da seama care sunt ispitele și descopereau în Cuvântul lui Dumnezeu modalități practice de a se preda și a coopera cu El. Faptul că ei puteau face aceste lucruri m-a ajutat să-mi dau seama că, în Isus, puteam să reușesc chiar și în domenii grele pentru mine, lucru care mă bucura.

Odată stabilită rutina orelor de curs, inimile băieților fiind dispuse, voința lor angajată și obiceiurile de învățare formate, școala acasă a devenit o experiență frumoasă și de dorit. În loc să avem probleme cu încăpățânarea, încercările și conceperea de noi strategii, depuneam un efort comun în lupta cu greșelile. Toate acestea au avut ca rezultat asimilarea cunoștințelor, note excelente și eliberare de sub guvernarea eului.

Băieții erau testați regulat de către un reprezentant al școlii, iar acest lucru confirma că reușisem să punem împreună bazele educației mai bine decât crezusem eu. Totuși, ceream excelență din partea băieților, dorind ca, în Isus, să atingă cotele maxime ale potențialului lor. La terminarea școlii, și-au luat toate examenele și, spre bucuria mea, s-au aflat printre cei mai buni elevi din întreaga țară. Acesta nu este numai meritul meu, ci și al lui Dumnezeu.

La paisprezece și, respectiv, șaisprezece ani, băieții mei lucrau în construcții și la scurt timp după aceea, au început să lucreze cu normă întreagă în acest domeniu. Când Matthew a împlinit optsprezece ani, iar Andrew șaisprezece, amândoi au început colaborarea cu Coldwell Banker ca agenți imobiliari independenți. S-au dezvoltat și au devenit foarte pricepuți în acest domeniu, fiind respectați pentru cinstea și corectitudinea cu care fac afaceri. Într-o zi, strădania și spiritul lor de economie a dat rezultate, reușind să-și achiziționeze prima lor mașină fără să facă vreun împrumut.

Băieții mei sunt astăzi bărbați în toată firea – pricepuți în construcții și afaceri imobiliare. Când mă uit acum la ei, îmi aduc aminte de primele lecții care s-au dovedit a fi o binecuvântare, lecții care le-au dezvoltat capacitatea de a munci, de a duce responsabilități până la capăt și de a găsi plăcere în lucrul bine făcut. Multe dintre aceste lecții le-au primit în timp ce își făceau partea din treburile gospodărești. Au învățat să întrețină casa la fel de bine ca și mine, iar tatăl lor i-a învățat multe lucruri practice și activități de exterior, până când au ajuns să rivalizeze cu el în calitate și viteză.

Ei ne ajutau atât de mult, pentru ca eu să am mai mult timp liber. Pentru o mamă, e o bucurie deosebită aceea de a avea timp să se joace cu copiii ei. Din păcate, multe mame sunt sclave în casele lor, iar copiii sunt ignorați din lipsă de timp. Îmi plăcea foarte mult să mă joc cu băieții. Pur

și simplu nu am crezut că așa ceva era cu putință, până când nu m-am convins ce bine îmi prindea și mie! Și mamele au o nevoie disperată de joacă. Ne trebuie timp să ne destindem, să ne bucurăm de viață și să fim copii noi însene.

Investind în lecția lepădării de sine și investind timp și energie în copii, am fost martori cum anii adolescenței s-au scurs fără atitudini de răzvrătire și lipsă de cooperare, care sunt atât de des întâlnite în această perioadă din viața copiilor. Adolescenții nu se răzvrătesc doar pentru că sunt biologic programați să facă acest lucru. Anii adolescenței nu sunt ceva ce trebuie pur și simplu îndurat. Deși fiecare copil trebuie să treacă prin tranziția grea spre maturitate, mulți dintre ei ar putea trece fără conflicte majore, dacă părinții ar fi niște sfătuitoari înțelepți, crescându-și copiii așa cum dorește Dumnezeu, nu cum doresc ei înșiși. Dacă sunt sinceră și cinstită, dacă nu încerc să domin, dacă am învățat ce înseamnă autocontrolul – și dacă îi învăț pe copii aceste lecții pe care eu le-am învățat de la Dumnezeu – El poate să le dea autocontrol prin puterea Duhului Sfânt. Adolescența nu trebuie să fie o experiență grea, deoarece mult prea mulți părinți și adolescenți suferă din această cauză.

Una dintre modalitățile prin care am supraviețuit, atunci când eram foarte strâmtorați cu banii, a fost cultivarea unei grădini și a unei sere, în care încercam să cultivăm cât mai multă hrană posibilă. Desigur, aceste plante aveau nevoia lor de căldură, apă și îngrășămintă, fapt care a făcut ca doar un efort comun al întregii familii să poată face posibilă bucuria recoltei. Copiii noștri au învățat ce înseamnă responsabilitatea într-un mediu în care fiecare avea porția sa de sarcini, fiind pe deplin conștienți că devotamentul fiecăruia avea un impact direct asupra mesei noastre.

Fructe nu puteam cultiva singuri, așa că obișnuiam să cumpărăm en-gros, fiind obligați să conservăm sute de kilograme în fiecare an. Eu și băieții munceam din greu și nu îngăduiam ca aceste îndeletniciri să ne ocupe mai mult timp decât trebuia. Rapiditatea și eficiența erau obiectivele noastre și, cu fiecare an ce trecea, făceam tot mai multe progrese. Dar cea mai mare bucurie era atunci când și Jim ne ajuta să facem compoturi și dulcețuri. Întotdeauna era mai multă veselie decât de obicei! Într-un an, ne-a ajutat să facem gem de cireșe și ne-am luat la întrecere. O, ce ne-am mai distrat! Andrew le spăla, Jim le scotea sâmburii, iar Matthew făcea

curse între mine și Jim, alimentându-l pe Jim cu cireșe, iar mie aducându-mi-le pregătite pentru a le procesa. Jim a impus un ritm foarte alert, iar noi restul ne chinuiam să ținem pasul. Râdeam, munceam rapid și ne frecam unii de alții în micuța noastră bucătărie. De-abia făceam față cu oala în care le preparam. Dar cea mai mare bucurie a fost șirul lung de borcane pline cu gem de cireșe, aliniate pe bufetul din bucătărie. Bineînțeles că peste tot era numai zeamă de cireșe, însă ce amintire plăcută e acea ocazie pentru noi toți! Am reușit să terminăm în timp record, ceea ce ne-a permis să ieșim în curte și să ne jucăm baschet. Ce bucurie să poți face un echilibru între muncă și joacă!

Când scriu aceste rânduri, a trecut mai mult de un an de când i-am privit pe Matthew și pe frumoasa lui mireasă, Angela, venind dinspre altar ca soț și soție. Am izbucnit în lacrimi. Prezența lui Dumnezeu a fost în mod vizibil acolo. Serviciul divin de cununie a fost impresionant și elegant. Mulți invitați au spus că a fost cea mai spirituală nuntă la care au participat vreodată. Toată lumea a sesizat atmosfera plăcută. Au participat patru pastori – doi pastori tineri și doi pensionari. Cu toții au spus că a fost cea mai spirituală și înălțătoare nuntă la care au luat parte vreodată. Au simțit cu adevărat prezența lui Dumnezeu. Singura observație pe care am primit-o a fost faptul că nu am asigurat batisme pentru toată lumea – mai ales în timp ce Matthew i-a cântat un cântec de dragoste Angelei, “Voi fi lângă tine”. A fost impresionant și deosebit de frumos.

Matthew și Angela sunt deosebiți și se potrivesc foarte bine. Amintirile cele mai vii pe care le am de la acel eveniment sunt ochii jucăuși ai Angelei, privirile ei de o admirație profundă pentru Matthew și cântecul de dragoste cântat de el, în semn că se dedică miresei lui. După un an și jumătate, aceste două lucruri încă sunt prezente în căminul lor. Dându-i drumul fiului meu în viața de om căsătorit, am intrat într-o nouă fază a vieții mele de mamă. În relația lui Matthew cu Angela am văzut un grad de compatibilitate cum nu mai văzusem niciodată. Își cunoșteau punctele tari și punctele slabe atât de bine, încât se potriveau chiar și în punctele slabe. Încetul cu încetul, și din ce în ce mai profund, s-au îndrăgostit unul de altul. Deși prin încercări și greutăți, ei au descoperit că sunt și mai uniți. În moduri minunate, Dumnezeu a demonstrat că e de acord cu această unire. Perioada lor de prietenie a fost atât de dragălașă și

pură, încât era o plăcere să-i privești. Le spuneam cu afecțiune “pisoiașii”, pentru joaca și zbenguiala lor vioaie.

Dar nu numai Matthew s-a căsătorit anul trecut. Și Andrew și Sarah au avut o relație la fel de specială, iar Dumnezeu le-a întins mâna. Sa în multe feluri, dându-și acordul pentru unirea lor, pas cu pas și an după an. Locuind la patru mii de kilometri distanță, ei se despărteau tot mai greu de fiecare dată. Lui Matthew și Angelei le spuneam “pisoiașii”, iar lui Andrew și lui Sarah “cățelușii”. Erau atât de simpatici și tandri în jocul lor! Ambele nunți sunt două lucruri dragi sufletului meu, însă aș vrea să mă concentrez momentan asupra unui vis – visul lui Sarah. Încă de când era mică, ea a visat să aibă o nuntă în aer liber, toamna. Așa că ea și Andrew au plănuit o nuntă superbă, în aer liber, în munții din Carolina de Nord.

Poalele Muntelui Grandfather constituiau un decor perfect, dar visul lui Sarah cu frunze foșnitoare, soare strălucitor și soare indian era în pericol de a se spulbera. Am ajuns la locul stabilit miercură, pe ploaie, care dura deja de o săptămână. Din această cauză ne-a fost foarte greu să ridicăm imensul cort, unde urma să aibă loc masa. Totuși, vineri s-a înseninat și speranțele au început să încolțească, în ideea că imensul câmp umed se va usca. Duminică, din nou, vremea refuza să coopereze. A plouat în averse, nori joși acoperind muntele, iar buletinele de știri prevedeau optzeci la sută șanse de ploaie. Noi știam că Dumnezeu putea să schimbe vremea, dacă ar fi vrut, și nu vă pot descrie cât de fierbinte ne-am rugat să intervină. Nunta e o ocazie unică în viață și fiecare fată ar trebui să poată să-și împlinească visul în ziua nunții.

Pe măsură de ora începerii ceremoniei se apropia, iar vremea nu dădea semne de îmbunătățire, Andrew a trebuit să ia o decizie teribil de grea – să înceapă ceremonia afară, cu riscul de a fi întreruptă de ploaie, sau să mute totul înăuntru, în imensul cort. Luarea deciziei a fost amânată cât s-a putut de mult, dar acum, cu mai puțin de două ore înaintea nunții, ea trebuia luată. Și de parcă nu era și așa destul, am aflat cu toții că tatăl lui Sarah nu va putea cânta, așa cum sperase ea. Ken făcuse exerciții, însă emoțiile erau prea puternice. Trebuia înlocuit un altcineva. “Biata Sarah”, m-am gândit eu, “Doamne, te rog, împlinește dorința inimii acestei fete, care a ajuns să Te iubească.” Știind de visul ei, Andrew s-a uitat pentru

ultima oară la cerul înmăsurat, s-a rugat și apoi a spus: “Dumnezeu poate; El poate face totul. Ne vom încrede în Dumnezeu.”

Jim a sărit în sus de bucurie la auzul deciziei lui Andrew și a dat comanda: “Așezați scaunele afară.”

Eu l-am auzit și m-am alăturat și eu mulțimii de oameni care doreau ca totul să fie bine. Fiecare dintre noi știam la ce risc ne expuneam. Unii și-au exprimat bucuria și încrederea că Dumnezeu le va oferi acestor tineri o zi deosebită, în timp ce alții considerau că e nebunie curată. Ceața cobora din ce în ce mai mult, făcând ca scaunele să se ude, dar prietena noastră dragă, Jo Lynn, se asigura că totul e în ordine și la locul lui, ignorând ploaia și privind doar cu ochii credinței. Ce încurajare a fost pentru noi!

În tot acest timp, Sarah și Angela veneau cu mașina spre locul unde avea să fie ceremonia, observând cum parbrizul se umezește din cauza ceții. Sarah se tot întreba: “Oare ce a decis Andrew? Afară sau înăuntru?” Lăsase totul pe seama lui, având încredere în discernământul lui. Afară era visul ei, dar totul în jur îi spunea să nu-și facă prea multe speranțe și să renunțe la ceea ce-și dorea atât de mult.

Angela își dădea seama cât de nefericită părea întreaga situație și nu putea să ofere prea multe încurajări cu privire la dispariția pericolului de ploaie. “Nu știu Sarah”, era singurul răspuns pe care putea să-l dea, “dar o să vedem în curând cu ochii noștri”. Când au ajuns pe vârful ultimului deal, un mic țipăt de încântare a spart tăcerea celor două: “A aranjat totul afară! A aranjat afară!”

Între timp, Ken mi-a spus că se decisese totuși să cânte. Vorbise cu un alt solist să-l acompanieze. “O, Ken, o să o faci atât de fericită pe fiica ta! Înseamnă foarte mult pentru ea. Dumnezeu va fi cu tine. În El, poți cânta fără să greșești! E un adevărat privilegiu. O să mă rog pentru tine. Adu-ți doar aminte, Dumnezeu te poate ajuta, Ken.”

Andrew m-a condus la locul meu și mi-a dat un sărut-surpriză pe obraz, pentru ultima dată ca burlac. Pentru mine, era un vis devenit realitate. Nu mă așteptasem. O, cât mi-aș dori să am o fotografie cu acel sărut! Apoi a început serviciul divin de cununie, iar Jim le-a spus: “Andrew și Sarah, priviți în sus la primul vostru cadou de nuntă. Dumnezeu v-a oferit soarele drept cadou, cu ocazia nunții voastre. El poate face orice. Nu e minunat?”

Minunea minunilor, vârful muntelui nu mai era învăluit în ceață. Deasupra noastră era un cerc de nori albi și subțiri, înconjurați de nori negri și amenințători, care erau ținuti de îngeri nevăzuți. Tunete se rostogoleau în depărtare și nu am putut să nu mă gândesc la faptul că era Satana, furios că Dumnezeu i-a spus: “Până aici, Satana. Nici un pas mai aproape!” Neobișnuitul gol în stratul gros de nori negri a rămas pe cer atâta vreme cât a durat nunta, ceva peste o oră! A fost cel mai minunat dar de la Dumnezeu pentru acești doi tineri, de ziua nunții lor! El le-a onorat nunta cu prezența Sa, așa cum a onorat nunta din Cana și a împlinit nevoile celor de acolo. Dar Dumnezeu mai avea și alte surprize pentru Sarah. El l-a ajutat pe Ken să cânte. A reușit să cânte frumos și să fie stăpân pe sine – oferindu-și darul de iubire într-un cântec pentru fiica lui.

Minunea cu vremea a fost subiect de discuție pentru restul zilei. Fiecare dorință și fiecare vis al lui Sarah s-au împlinit în acea zi – o nuntă în aer liber, soare, munte, culori de toamnă și tatăl ei cântând. Cât de frumos e să-ți vezi împlinite visurile alături de Dumnezeu! La masă, un bărbat a venit și i-a spus lui Jim că ne crezuse de-a dreptul inconștienți să organizăm o nuntă în aer liber pe timp de ceață, cu o prognoză atât de nefavorabilă. “Dar”, a continuat el, “după ce s-a întâmplat azi, cred în Dumnezeul lui Andrew.” Altcineva i-a spus lui Sarah: “Vremea a fost o adevărată minune. Te rog să mă amintești și pe mine în rugăciunile tale, fiindcă se pare că ai o linie directă cu Cerul.” Se pare că nu înțelesese faptul că oricine poate cere binecuvântări de la Dumnezeu – doar că nu oricine îndrăznește să ceară.

Alții au spus că minunea de la această nuntă a fost ca ruperea în două a mării, înaintea poporului Israel. Israeliții au trebuit să pășească în mare înainte ca aceasta să se despartă în două. Faptul că Dumnezeu a ținut la distanță furtuna a fost modul Său de a onora această nuntă. Fiecare dintre noi trecem prin furtuni zi de zi. Trebuie să vedem minunile lui Dumnezeu în timp ce Îl rugăm să ne aducă soarele. Toate lecțiile învățate în copilărie și-au atins scopul în acea zi, în care Andrew s-a decis să pășească prin credință, nu “prin vedere”. Noi, toți părinții, avem binecuvântatul privilegiu și înalta chemare de a le oferi drept moștenire generațiilor viitoare cunoașterea unui Dumnezeu personal, în care să putem avea încredere.

Nu pot spune foarte multe lucruri despre cum e să fii tată și, deși îl respect foarte mult pe Jim și ceea ce a făcut el, știu că luptele lui au fost diferite de luptele mele de mamă. Vedeți voi, a fi mamă înseamnă a te da pe tine însăși. Acest lucru începe chiar din momentul în care embrionul format începe să ia viață din viața ta, lucru care nu încetează niciodată pe parcursul anilor. Înseamnă să ai grijă de copil și să-l iubești atunci când ești prea obosită pentru a-ți păsa de tine. Înseamnă a face pentru copilul tău ceea ce nu ai face niciodată pentru tine. A fi mamă presupune o activitate neobosită, grijă neîntreruptă, probleme interminabile și provocări dincolo de capacitatea sau înzestrarea umană. Cel mai dureros lucru, ca mamă, e să-ți vezi cele mai grave defecte reflectate în copilul tău. A fi mamă e cea mai grea muncă pe care o poate face cineva – și, ca urmare, cea mai importantă.

A fi mamă înseamnă primul zâmbet al bebelușului, primii lui pași și primele reușite. E bucuria micilor îmbrățișări, a gurii murdare de mâncare și a darurilor prețioase din flori de pădărie. E emoția și aventura explorării împreună, satisfacția învățării a noi deprinderi, interesul manifestat de o minte în dezvoltare și fiorul primelor tresăriri de spiritualitate în sufletul unui copil. A fi mamă înseamnă a privi cum un copil se transformă într-un bărbat sau într-o femeie; e bucuria de a privi cum gândirea se maturizează. A fi mamă înseamnă a-ți privi “copilașul” mergând spre altarul căsătoriei; înseamnă a privi cum se naște o nouă generație. A fi mamă înseamnă multe lucruri dificile și neplăcute, și totuși a fi mamă e tot ce poate fi mai bun, mai blând, mai iubitor și mai nobil în această lume. Și în sfârșit, a fi mamă înseamnă a-L auzi pe Hristos spunând: “Bine, rob bun și credincios”, și a vedea cum Dumnezeu pune coroana vieții pe capul copiilor tăi.

Într-adevăr, a fi mamă presupune o credință activă și o dependență de Dumnezeu, care dorește să facă minuni pentru tine și pentru copilul tău, un Dumnezeu care dorește, mai mult decât orice, să-ți ridice poverile și să te ajute în eforturile pe care le faci cu cei mici.

Singura întrebare rămâne: “Îl vei lăsa pe Dumnezeu să dea la o parte norii, pentru tine, și vei trăi în așa fel, încât să-i înveți pe copiii tăi să umble alături de El?”

ALTE CĂRȚI

LA EDITURA ZAPPY'S:

- **Scăpare la Dumnezeu** - Jim Hohnberger - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părtică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- **Viață din belșug** - Jim Hohnberger - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- **Evangelia este despre oameni** - Jim Hohnberger - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- **Veniți deoparte** - Jim Hohnberger - Continuare a cărții *Scăpare la Dumnezeu*

- **Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu?** - Martin Kobialka - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair — care este un promotor al globalizării — și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profeției biblice.

- **Revoluție la Vatican** - Martin Kobialka - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- **Salvare din univers?** - Martin Kobialka - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vieții noastre un sens nou.

- **Îmbrăcăminte și podoabe** - S. Bacchiocchi - Cartea este dedicată tuturor celor care aleg să urmeze simplitatea stilului de viață a lui Isus Hristos, chiar în îmbrăcăminte și înfățișarea lor.

- **Ultimul tren** - Morris Venden - Ultimul tren oferă puncte de vedere noi, revelatoare (unele chiar șocante) asupra problemelor cu care urmează să ne confruntăm în zilele care vor veni. Ceea ce veți citi în această carte va influența viața dumneavoastră pentru totdeauna.

- **Trâmbița dimineții** - Lewis Walton - Scrisă imediat după evenimentele de la 11 septembrie 2001, cartea face radiografia lumii contemporane în lumina profeției biblice, a spiritului profeției și a evenimentelor la care suntem cu toții martori.

- **A patra uimire** - Alberta Mazat - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 334 775 e-mail: zappys@gmail.com

